

சுஅ - ம் அத்தியாயம்.

ஆதம்மலையைத் தரிசித்தது.

[இவ் வத்தியாயம் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் முகல்லதீவ் லிருந்து அற்புதகரமாகக் கடலைக்கடந்து இலங்கைக்குப் போய், அங் குள்ள நபி ஆதம் ஆலேகிஸ்ஸலா மவர்கள் இறங்கின மலையைத் தரி சனைபண்ணின வரலாற்றைச் சொல்லுகின்றது.]

ஹலறத்து சையிது அப்துல்காஹிஷாஷாகுல்ஹமீது பாத்துஷா சாகிபு ஆண்டவரவர்கள் முகல்லதீவாருக்குச் செய்யவேண்டிய மார்க்கத்தின் ஏற்பாடுகள் அனைத்துஞ் செய்துமுடித்து, இலங்கைக்குப் போகவேண்டுமென்று நாடி அவர்களுக்குப் பிரயாணஞ் சொல்லிக்கொண்டு, அங்கிருந்து புறப்பட்டு அத்தீவின் பலபாகங்களைச் சுற்றிப்பார்த்து, முன்னொருதரம் சூரியனையழைத்து மீன்சட்டுத் தின்று விட்டு அம்மீனை உயிராக்கி யதுப்பின ஒலியுல்லா ஹல றத்து ஷம்ஷுந்தபுறேஜ் ஆண்டவரவர்கள் அடங்கியிருக்கும் தலத்திற்போய் ஜயாறத்துச் செய்துகொண்டு, அங்கிருந்து கடலருகிலுள்ள ஒருதுறைக்கு வந்தார்கள். அப்போது, இலங்கைக்குப் பாய்தூக்கியோடும் உரு அங்கு ஒன்று மில்லை.

தாங்கள் இலங்கைத் தீவுக்குப் போய்ச்சேர உரு அகப் படாமைகண்டு, அத்துறையை யடுக்கக்கிடந்த ஒரு பாரிய கருங்கற்பாறையைக்கண்டு அதன் அருகிற்போய் நின்று கொண்டு, தங்கள் மகனார் முதலான பகீர்கள் எல்லாரை யும் அந்தப் பாறைக்கல்லில் ஏறியுட்கார்ந்து கண்களை மூடிக்கொள்ளக் கட்டளை பண்ணிவிட்டு, தாங்களும் பீஸ்மீ சொல்லி ஏறியுட்கார்ந்தார்கள். ஆண்டவரவர்கள் ஏறியுட்கார்ந்தவுடன் அந்தக்கல் அதிகவேகமாயோடும் மரக் கலத்தைப் போலக் கடலை யூடுருவி யோடத்துடங்கி, ஒரு

கூண்ப் பொழுதில் இலங்கையின் எதிர்கரையாகிய காலித் துறையிற்போய்ச் சேர்ந்தது. பின் ஆண்டவரவர்கள் தங்கள் கூட்டத்தாரைக் கண்களைக்கிறக்க ஏறினார்கள். திறந்து பார்க்கும்போது, எல்லாரும் காலியில் கரைசேர்ந்திருக்கக் கண்டு புதுமையுற்றுக் களிகூர்ந்தார்கள்.

பின் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் தங்கள் கூட்டத் தாருடன் கரையிலிறங்கி, காலி நகரத்திற்குட்போய் அந்நகரத்து அலங்காரங்களை நோக்கி, அங்கிருந்து நபி ஆதம் அலைகிஸ்ஸலாமவர்கள் வானத்திலிருந்து இறங்கின கிறப்பான் மலையை நோக்கிப்புறப்பட்டு, இலங்கைத்தீவிலுள்ள அடர்ந்த பாரிய வனங்களையும், ஆச்சரியமான கெபிகளமைந்தமலைத் தொடர்களையும், அங்கங்கேயுள்ள புதுமைகளையும் பார்த்துக்கொண்டு பலநாள் நடந்து, ஆதம் மலையிற்போய்ச் சேர்ந்தார்கள்,

மகத்துவமிக்க அந்த மலையை ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் கண்டபோது அல்லாநூத்த ஆலாவுக்கு கஜூது செய்து புகழ்ந்து, இரண்டு றக் அத்துத் தொழுது, தங்கள் கூட்டத் தாருடன் அதன்மேல் ஏறினார்கள். ஏறிப்போகும் மலைப் பாதையில் கண்டகாட்சிகள் அநந்தம். அங்கே வசிக்கும் துறவிகளையும், பின்னுமுள்ள புதுமைகளையும் பார்த்துக் கொண்டு சிகரத்திற்குப்போய், அங்கே நபி ஆதம் அலைகிஸ்ஸலாமவர்கள் இட்ட திருவடிச்சுவட்டைக் கண்டு அல்லாநூத்தஆலாவைப் புகழ்ந்து, இரண்டு றக் அத்துத்தொழுது, பின் அங்கே காணவேண்டிய இடங்களை யெல்லாங் கண்டு, அம்மலைச் சிகரத்தில் தானே ஒருபுறங் விடுதியிட்டுத் தங்கி, இபாதத்துச் செய்துகொண்டு சில தினம்வரையும் இருந்தார்கள்.

[நபி ஆதம் அலைகிஸ்ஸலாமவர்கள் வானத்திலிருந்துதள்ளுண்டு வந்து இறங்கி நின்று அல்லாநூத்தஆலா இடம் தாங்கள் செய்த பிழையைப் பொறுக்கும்படி பச்சாதாபப்பட்டுப் பலகாலம் மன்றாடி

நின்ற தானமாகிய அந்தமலையின் மகத்துவத்தை வருணிக்க நான் திராணி பெற வில்லை. அதன் சிறப்பை அல்லாதுத்த ஆலா தான் அறிவான். அந்த மலையைப்பற்றிக் கிரந்தகர்த்தாக்கள் பலர் அநேகமாக விசேஷித்து எழுதியிருக்கின்றார்கள். அவற்றை இங்கேழுதினால் விரிவாகுமென்று நிறுத்துகின்றேன்.]

ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் சாகை பண்ணியிருக்குமிடம் உன்னதமான கொடுமுடியாதலால், தங்கள் கூட்டத் தாருக்கு அடுத்தடுத்து உணவுதேடுவது அசாத்தியமாயிருந்தது. அதனால், தங்கள் மகனார் ஹலறத்து சையிது முகம்மதுயுகபு சாகிபவர்களைக் கூப்பிட்டு, நம்மிடத்திலுள்ள கிஸ்தி என்னும் கமண்டலத்தையெடுத்து வருவீராக வென்று உத்தரவு செய்தார்கள். மகனாவர்கள் உடனே போய்க் கமண்டலத்தைத் தூக்கினபோது அது கைதவறி மலைக்கல்லில் விழுந்து, சில்லபொல்லமாய் நொறுங்கிற்று. அதனால் அவர்கள் மனம்பதறித் திகைத்து நின்றார்கள். கமண்டலம் ஒடிந்து துண்டுதுண்டாய்ச் சிதறியதையும், அதற்காக மகனார் திகைத்து நிற்பதையும் ஆண்டவரவர்கள் அறிந்து : மகனே, பயப்படாதீர். உமது கையினால் உடைந்த துண்டுகளைப் பொறுக்கியெடுத்துக் கொண்டு வாரும் என்று கூப்பிட்டுச் சொன்னார்கள். அதைக்கேட்ட மகனாவர்கள் ஒடிந்துபோன கமண்டலத்துண்டுகளைப் பொறுக்கியெடுத்த மாத்திரத்தில், அது முன்போலப் பழுதற்ற கமண்டலமாய், அவர்கள் கையில் இருந்தது.

ஒடிந்து சிதறின கமண்டலம் பழயவுருவா யிருப்பதை கண்ட மகனார் களிப்புற்று, தகப்பனாவர்கள் சமூகத்தில் கொணர்ந்து பணிந்து வைத்துக் கைகட்டி நின்றார்கள். ஆண்டவரவர்கள் அந்தக் கமண்டலத்தை யெடுத்துத் தங்கள் வலது கரத்தை, பிஸ்மீ சொல்லி அதற்குள் இட்டு, பலவகை உணவுகளை எடுத்தெடுத்து பகீர்களுக்குப் பறிமாரினார்கள். அதனால் உணவு தேடுங்கவலை ஒழிந்

தது. வேண்டுமான சமயங்களி லெல்லாம் இவ்வாறே செய்து வந்தார்கள். சிலவேளை அந்தக் கமண்டலத்தில் மகனாரைக் கையிட்டு எடுத்துக் கொடுக்கவும் ஏவுவார்கள்.

ஆதம்மலையைத் தரிசித்தது முற்றிற்று.

௯௯ - ம் அத்தியாயம்.

காயற்பட்டணத்திற்குப்போனது.

[இவ் வத்தியாயம் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் ஆதம் மலையை விட்டிறங்கி, இலங்கையைக்கடந்து இந்தியாவுக்குவந்து, காயற் பட்டணத்திற்குப்போய், அங்குள்ள பிரபு ஒருவருக்குத் தங்கள் சட்டைக்கையில் ஹெறுல்லீன்களைக் காட்டின வரலாற்றைச் சொல்லுகின்றது.]

ஹலறத்து சையிது ஷாதல்ஹிது கன்ஜஸவாய் பாத் துஷா ஆண்டவரவர்கள் நபி ஆதம் அலைகிஸ்ஸலா மவர்களின் திருநாமம் பெற்று விளங்கும் சிறந்த மலையை விட்டிறங்கி, தங்கள் கூட்டத்தார் புடைசூழ இலங்கைத் தீவின் வடபுறம் நோக்கி நடந்து, காடுகள், மலைகள், நதிகள் எல்லாவற்றையுங் கடந்து வந்தார்கள், அவர்கள் வரும்போது, வழியிலுள்ள அடவியிற் சஞ்சரிக்கும் மான்களில் இளம் பிராயமும், அதிக லக்ஷணமுமுள்ள ஒரு புள்ளிமான் வலிய ஆண்டவரவர்களைத் தொடர்ந்து வந்தது. ஆண்டவரவர்கள் அது வலிய வருவதைக்கண்டு கூடவே அழைத்துக்கொண்டு, சில தினம் நடந்து இலங்கைத்தீவைக் கடந்து, இந்தியாவின் தென்கரைவந்து * சேர்ந்தார்கள்.

* இலங்கையிலிருந்து இந்தியாவுக்குவந்தது உருவில் ஏறியென்றும், அல்லது, வேறு விதமாக வென்றும், ஒரு கிரந்தத்திலும் விவரஞ் சொல்லப்படவில்லை. காரணப்பிராணம், பாவா ஆதம் மலையைத் தரிசித்த படலம், ௨௫-ம் கவியில் “கடற்கடவையுங்கடந்து” என்று சொல்வதைக் கவனிக்குமிடத்து, பாமன் கால்வாய் மார்க்கமாகவே வந்திருக்கின்றதாகப் புலப்படுகின்றது.

ஆண்டவரவர்கள் தங்கள் கூட்டத்துடன் இந்தியாச்
கரையைச் சேர்ந்தவுடன் அங்கிருந்து நடந்து, பலவூர்
கடையங்கண்டு, காயப்பட்டணம்போய்ச் சேர்ந்தார்கள்.
ஹலறத்து முகியித்தின் அப்துல்காதிர் ஜைலானி றலியல்லாரு
அன்கு ஆண்டவரவர்களின் பெளத்திரராகிய மகாகா
ணீக நாயகரவர்கள் வருகின்றார்கள் என்னும் சமாசாரத்
தைக் கேள்விபுற்று அவ்வூர் முஸ்லிம்களும், அவர்களுக்
குத் தலைவராகிய அப்துல்கப்பாறு என்பவரும் திரளாய்க்
கூடி, ஆண்டவரவர்களை எதிர்கொண்டு அழைத்துப்போய்
ஒரு தக்க சாகையில் இருக்கச்செய்து, வழிபட்டு உபசரித்
தார்கள்.

காயற் பட்டணத்து முஸ்லிம்களுடைய உபசரண
யில் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களிருக்கும்போது, ஒரு நாள்
அவ்வூர்த் தலைவரும், பிரபுவுமாகிய அந்த அப்துல்கப்பர்
றென்பவர் வந்து அடிபணிந்து: எஜமானவர்களே, தாங்
களும் தங்கள் கூட்டத்தாரும் தமியேனுடைய சிறுமனையில்
வந்து விருந்துண்ண வேண்டும் என்று வெகுவாய்ப் பிரார்த்
தித்தார். ஆண்டவரவர்கள் அதற்கு உடன்பட்டு, ஒரு
நாள் அவர் வீட்டுக்குக் கூட்டத்துடன் விருந்துண்ணப்
பேர்னார்கள்.

பிரபு அப்துல்கப்பாறுடைய மாளிகையில் ஆண்டவ
ரவர்களுக்கு அதிக விமரிசையாக விருந்து நடந்தது. எல்
லாரும் விருந்துண்டு தீர்ந்தபின், அவரவர் பலவாறு சம்
பாஷித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அப்துல்கப்பாறென்பவர்
ஆண்டவரவர்கள் அருகில்வந்து மரியாதைசெய்து: எஜமா
னவர்களே எனக்கு ஒரு மகளுண்டு, அவள் மார்க்கத்தின்
விதிவிலக்குகளில் நன்றாய்த் தேறிப் பழகினவள்;
வணக்கத்திலும், ஒழுக்கத்திலும் சிறந்தவள்; துறுவூர் முழு
தும் மனனமானவள். குணத்திலும், அழகிலும் குறைவில்

லாதவள். அவளைத் தேவரீர் விவாகஞ்செய்து கொள்ள வேண்டுமென்று பிரியப்படுகிறேன். தங்கள் அபிப்பிராயம் எப்படியோ? என்று சொன்னார்.

இதைக்கேட்ட ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் அவரைப்பார்த்து : அல்லாதுத்த ஆலா எனக்கு இரண்டு பெண்களைத் தந்திருக்கின்றான். அந்தப் பெண்களை இதோபாரும் என்று சொல்லி, தங்கள் இடது கைச்சட்டையை வலது கையால் நீக்கி அவருக்குக் காட்டினார்கள். அப்போது, அக்கைக்குள் ஒரு விசித்திரமான மாளிகையின் மேன் மாடியிற் கொளுவப்பட்ட ரத்தினத்தொட்டிலில் இரண்டு பெண்களிருந்து உல்லாசமா யாடுவதை அவர்கண்டார். கண்கள் மழுங்கத்தக்க விசேஷ ரூபலாவண்யமுள்ள அந்தப்பெண்களை அவர்கண்டு திகைத்து : எஜமானவர்களே, தங்கள் மகத்துவம் இவ்விதமென்று நான் அறியாமையால், இச்சொல்லைச் சொல்லிவிட்டேன். மன்னிக்கவேண்டும் என்று மன்றாடினார். ஆண்டவரவர்கள் அவருக்கு அபயவார்த்தை சொல்லிவிட்டு, சாகைக்கு மீண்டார்கள்.

காயற்பட்டணத்திற்குப்போனது முற்றிற்று.

—

௪௦ - ம் அத்தியாயம்.

கீழக்கரைக்குப்போனது.

[இவ் வத்தியாயம் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் கீழக்கரைக்குப்போன வரலாற்றைச் சொல்லுகின்றது.]

ஹலறத்து மீறான் சல்தான் ஷாதுல்ஹமீது பாத்துஷா சாகிபு ஆண்டவரவர்கள் தங்கள் மகனாராதி பகீர்களுடன் காயற் பட்டணத்தை விட்டுப்புறப்பட்டு, கீழக்கரை யென்னும் ஊறிற்போய், ஒரு சாகையில் தங்கினார்கள். அன்று பொழுதுபட்டு இராவேளை அடுத்தது.

இரவானபோது பகீர்களிற் சிலர் எழுந்து அவ்வூர் முஸ்லிம்களின் வீடுகள்தோறும்போய், உண்ணுதற்கு ஏதும் கொடுங்கள் என்று கேட்டார்கள். கேட்ட வீடுகளிலெல்லாம் ஒன்றுமில்லை யென்று சொல்லிவிட்டார்கள். பின்பு, பகீர்கள் : எங்கள் சாகை இருண்டிருக்கின்றது ; ஒரு சிறிய விளக்காவது கொடுங்கள் என்று வீடுவீடாய்க் கேட்டார்கள். அதுவும் இல்லையென்றே சொல்லிவிட்டார்கள். அதன்பின், குடிக்கத் தண்ணீராவது கொடுங்கள் என்று கேட்டார்கள்.

ஒன்றைவிட்டொன்று வாய் சலிக்காமல் கேட்டதால், இரண்டொரு வீட்டுக்காரர் அலுப்புற்று, உவர் நீரைக் கொணர்ந்து பகீர்கள் கையிற் கொடுத்தார்கள். அந்தக் கைப்பு நீரை அவர்கள் வாங்கிவந்து, ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் சமூகத்தில் நடந்த சங்கதிகளைத் தெரிவித்த, உவர் நீரையும் காட்டினார்கள். ஆண்டவரவர்கள் அதைக் கேட்டு “ இந்தவூரில் நல்லஜலம் இல்லைப்போலும் ” என்று சொல்லிவிட்டு மௌனமா யிருந்துவிட்டார்கள். அன்று

முதல் அவ்வூரில் நல்லஜலம் அற்றுப்போயிற்று. அநேக ஆண்டுகள்வரையும் அவ்வூரார் குடிக்க நீரற்று, கைப்பு நீர் குடித்துக் காலங்கழித்து வந்ததோடு ஷாதுல்ஹீது ஆண்டவரவர்களுக்குத் தண்ணீர் கொடாதவர்கள்” என்னுஞ் சொல்லுக்கும் இலக்கா யிருந்தார்கள்.

பின்பு இந்த நூற்றாண்டில் அவ்வூரில் அவதரித்து அடங்கி விளங்கும் ஒலியுல்லா ஹலறத்து சைகு ஸதகத் துல்லாசாகிபவர்கள் தங்கள் ஊருக்கு இடையில் நேரிட்ட ஜலகஷ்டந்தீர ஆண்டவரவர்களிடம் மன்னிப்புக் கேட்டு, துஆவும் செய்தார்கள். அவர்கள் பொருட்டினால் பிறகு அங்கே நல்லஜலம் உண்டாயிற்று.

கீழ்க்கரைக்குப்போனது முற்றிற்று.

எக - ம் அத்தியாயம்.

பட்டணமாரிக்குப்போனது.

[இவ் வத்தியாயம் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் பட்டணமாரி யென்னும் ஊரிற்போய், அங்குள்ள ஒரு ஏழைக்குக் காரணத்தோணியுண்டாக்கிக் கொடுத்த வரலாற்றைச் சொல்லுகின்றது.]

ஹலறத்து சையிது சுல்தான் ஷாகுல் ஹமீது காதீறேலி ஆண்டவரவர்கள் கீழ்க்கரையிலிருந்து தங்கள் கூட்டத்தாருடன் புறப்பட்டு, பட்டணமாரி யென்கிற சிற்றூரிற்போய்த் தங்கினார்கள். அங்குள்ள முஸ்லிமான ஜனங்கள் அனைவரும் ஆண்டவரவர்களின் மகிமையைக் கேள்விப்பட்டு, தங்கள் தங்களால் என்ற பொருட்களைக் கொணர்ந்து பாதகாணிக்கை வைத்துத் தரிசனை செய்தார்கள். ஆண்டவரவர்கள் அவர்கள் கொடுக்கும் காணிக்கை வஸ்துகளைச் சந்தோஷத்துடன் ஏற்றுக்கொண்டு, அவர்களுக்கு துஆ செய்து அதுப்பினார்கள்.

ஒரு நாள் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் ஒட்டியுலர்ந்த மேனியையும், கந்தைத் துணியையு முடைய ஊதப்பறக் குந் தன்மையுள்ள ஒரு எளியவன் தங்கள் கூட்டத்திற் கலந்திருக்கக்கண்டு, அவனை அருகில் அழைத்து : நீயார்? உன் வர்த்தமானங்கள் யாவை? நீ செய்யும் தொழில் என்ன? உன் வீடு எங்கிருக்கின்றது? நீ இங்கே வந்த காரணம் யாது? என்று வினாவினார்கள். அதற்கு அந்த ஏழை மனிதன் ஆண்டவரவர்களை நோக்கி : எஜமானவர்களே, நான் இந்த ஆரான்தான். தமிழேன் செய்யுந் தொழில் மீன் பிடித்தல். எனக்கு ஒரு தோணி சொந்தத்தில் இருந்தது. அதைக்கொண்டு பல வேலையாட்களை நியமித்து ஏராளமான மீன்களைப் பிடித்து விற்று, திரவிய வந்தனாய் வாழ்ந்திருந்தேன். பின் எனக்குத் தரித்திரன் தொட்டதால், என்மீன்பிடி தோணி புசலில் அகப்பட்டுக் கடலில் ஆழ்ந்துவிட்டது. அன்று முதல் நான் படிப்படி இறங்கினேன். என்கையிலுள்ள பொருள் முழுதும் போய், இரந்து தின்னும் அளவுக்கு வந்துவிட்டது. என் பெண்டு பிள்ளைகளும், நானும். பட்டினி கிடந்து வருந்தாங் கஷ்டம் சொல்லுந்தர முள்ளதல்ல. இருந்தாலும், வாயார வயிறுர உண்ணக் கிடைப்பது இந்தவூரில் அரிதா யிருக்கின்றது. இன்றைக்கு மூன்று நாளுக்கு முன்வரையும் நான் வயிறு நிரம்ப உண்டறியேன். தாங்கள்வந்த மூன்று நாளாக நான் தங்கள் கூட்டத்தோடு சேர்ந்து, என் ஆவலடங்க உண்கிறேன். நான் இங்கே தரித்திருப்பது, என்கெலி தீர வுண்ணவேண்டு மென்று எண்ணங்கொண்டுதான் என்று பரிதாபமாகச் சொன்னான்.

இந்த இரக்கமான சொல்லைக் கேட்ட மாத்திரத்தில் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களின் மனம் கரைந்து உருகிற்று. உடனே அவனைப் பார்த்து : உன் உடைந்த தோணியின் துண்டுப்பலகை, கயிறு, பாய் ஏதுமிருந்தால், இங்கே

கொண்டுவா என்று கட்டளையிட்டார்கள். இதைக்கேட்ட அவன் விரைந்தோடிப்போய், தன் தோணியின் மண்தின்ற ஒரு சிறு பலகைத்துண்டும், இற்றுப்போன கயிற்றுத் துனுக்கும், கறையானரித்த ரட்டுப்பாய்ச் சிறுதுணியும், உக்கிப்போன ஒருகம்பையும் இருக்கக்கண்டு, அவற்றை யெடுத்துக் கொண்டுவந்து ஆண்டவரவர்கள் சமூகத்தில் வைத்தான். ஆண்டவரவர்கள் அவற்றைத் தங்கள் சிறப்பான கையினால் தொட்டுவிட்டு, அவனைப்பார்த்து : நீ இவற்றையெடுத்துக் கொண்டு போய்க் கடலருகிற் போட்டு, பலகையில் கம்பையை நட்டிக் கயிற்றூற் பிணித்து, பாயை அதன்மேற்கொளுவி, பலகைமேற் ஏறி உட்கார்ந்திரு என்று ஏவினார்கள். அவன் அவற்றை தூக்கிக் கொண்டு போய்க் கடலருகில் வைத்து, ஆண்டவரவர்கள் சொன்ன படி செய்து உட்கார்ந்திருந்தான்.

ஆண்டவரவர்கள் ஒருபகிரைக் கூப்பிட்டு ஒருபோர்வையும், பிரம்பும் எடுத்துக்கொண்டு கூடவரும்படி சொல்லிவிட்டு, தாங்கள் அந்த எளியவன் இருக்கும் கடலருகிற் போய், அந்தபகிரைக் கொண்டு போர்வையை அவன்மேல் போர்த்தி மூடச்சொல்லி, பின் அவனைக் கூப்பிட்டு . ஏ, மனிதனே, இப்போது நீ இருக்கும் பலகை தோணியாய்க் கடலில் ஓடும். அப்படி அது ஓடத்தொடங்கினவுடன், நீ அதிவிரைவாக இந்தப்போர்வையை யெடுத்துக் கரையில் ஏறிந்துவிடு என்று சொல்லிவிட்டு, தங்கள் கையில் அந்தப் பிரம்பை வாங்கிப் போர்வைமீது ஒரு தட்டுத் தட்டினார்கள் ; உடனே அவன் ஏறியிருக்கும் பலகை அழகும் பலமுமுள்ள தோணியாய், கடலில் ஓடிற்று. அப்போதே அவன் அந்தப்போர்வையை யெடுத்துக் கரையில் வீசினான். அதன்பின் அந்தத்தோணி எட்டாக் கையில் விரைந்து ஓடிற்று. பிற்பாடு ஆண்டவரவர்கள் அங்கிருந்து தங்கள் சாகைக்குத் திரும்பிவந்தார்கள்.

ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் பொருட்டால் உண்டான அந்த அற்புதத்தோணியில், அதற்கு வேண்டுமான கருவிகள் எல்லாம் குறைவற்றிருந்தன. நட்டின பாய்மரம், கட்டினகயிறு, கொளுவினபாய் இவைகளல்லாமல், பின் மாற்றுதலுக்கும் வேறேயிருந்தன. தோணி தரித்துநிற்க இடம் நங்கூரமும் ஜதையாயிருந்தன. தரந்தரமான வலைகளும் தட்டின்மேல் வைக்கப்பட்டிருந்தன.

தோணியில் ஏறியிருக்கும் அவன் சந்தோஷமாய்க் கடலில் வெகுதூரம்போய், அளவற்ற விலையுயர்ந்த மீன்களைப் பிடித்துக்கொண்டு விரைவாய்க் கரைக்குவந்து, தோணியை நங்கூரமிட்டு நிறுத்தி மீன்களைக் கரையிலிறக்கி விற்றுப் பணத்தை முடிந்துகொண்டு, ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் சமூகத்தில் வந்து பணிந்துநின்றான். ஆண்டவரவர்கள் அவனைப்பார்த்து : உன் காரியம் எப்படி ? என்று கேட்டார்கள். அதற்கு அவன் : எஜமானவர்களே, எளியேன் தங்கள் திருவடிகளைக் கண்டபோதே பாக்கியவான் ஆனேன். தங்கள் பொருட்டாலான தோணியைக்கொண்டு இன்று எனக்கு அதிகலாபங் கிடைத்தது என்று மறுமொழி சொன்னான். ஆண்டவரவர்கள் : அந்தத் தோணியைக்கொண்டு அதிகமாய் வாழ்ந்திரு என்று அவனை ஆசீர்வதித்து அதுப்பினர்கள்.

பின்பு ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் தங்கள் கூட்டத் தாருடன் அந்தப் பட்டணமாரியை விட்டுப் பிரயாணப்பட்டு, மேற்குநோக்கி நடந்தார்கள்.

அற்புதத்தோணியினால் அன்றுமுதல் அந்த எளிய மனிதனைச் செல்வம்வந்து தொட்டுக்கொண்டது. கூலிக்கு மீன்பிடிப்போர் பலர் அவனைச் சூழ்ந்து கொண்டார்கள். அவன் ஒவ்வொருநாளும் கூலிக்காரர்களைக்கொண்டு எல்லாத் தோணிகளுக்கும் முந்தத் தன் தோணியைப் பாய்

துக்கி யதுப்புவான். அப்படியே அதுபோய் அளவற்ற
யந்தரமீன்களைப் பிடித்துக்கொண்டு, எல்லாத் தோணி
களுக்கும் முந்திக் கரைப்படும். உடனே அம்மீன்களைக்
கரையிற் பறித்து அம்பாரமாகக் குவித்து, நல்லவிடைக்கு
தீர்பான். ஒவ்வொருநாளும் இவ்வாறே நடக்கும். அத
னால் அவனுக்கு அதிகவிரைவில் வாழ்வு வந்தது.

உண்ண உடுத்த வகையற்றுக்கிடந்து இரந்து திரிந்த
வன் மறுபடியும் செல்வமடைந்தானே, இது ஆண்டவ
ரவர்கள் உண்டாக்கிக் கொடுத்த தோணியினால் நேரிட்ட
தல்லவா? என்று மற்ற மீன்பிடிக்காரர்களுக்கு அவன்மேல்
பொறுமை கிளம்பிற்று. ஆகையால், அவர்கள் எல்லாரும்
ஒருங்குகூடி, ஒரு ஊரில் ஒரு பெரியோர்வந்து ஒருவனுக்கு
ஒரு நன்மையையுண்டுபண்ணினால், அந்த நன்மையை
அவன்மாத்திரந்தானே அதுபவிக்கிறது? மற்றவருக்கு இல்
லையா? அந்தப்பெரியோர் நமக்கும் பொதுவானவர்கள்
தாமே. நாமும் அவர்களுக்கு அடிமைகள் தாமே. அவர்கள்
செய்யும் உபகாரமும் ஊர்ப்பொதுதானே. ஆகையால்
நமக்கும் அதில் பங்குண்டுதான் என்று கலாபனை பண்ணி,
இதை ஊரார்விசாரித்து முடிவு சொல்லட்டும் என்று,
மீன்பிடிக்கப் போகாமல் தோணிகளையெல்லாம் மறித்துக்
கட்டிவிட்டு, பெரியதனக்காரரிடம் போய் முறையிட்டார்
கள். “ஊருக்குத்தக்க நாட்டாண்மையும், உறமுறைக்குத்
தக்க அறமுறையும்” என்றபடி அந்தப் பெரியதனக்காரர்
இதைக்கேட்டு, தம் இஷ்டப்படி இதன்சீழ் வருமாறு தீர்
மானித்து வழக்கறுத்தார்கள். அந்தத் தீர்மானம்;—

“உங்கள் வழக்குச் சரி. ஆனால், நீங்கள் ஒருகாரியம்
பண்ணுங்கள். நீங்கள் எல்லாருஞ் சேர்ந்து பொதுவில்
பணஞ் சேகரித்து, இவனுக்கு ஒரு புதுத்தோணிசெய்து
கொடுத்துவிடுங்கள். அதுதான், அவனுடைய காரணத்

தோணியைப் பொதுவாக்கித் துண்டுதுண்டாகத் தறித்து, அவனுள் பட எல்லாரும் உங்கள் ஒவ்வொரு தோணியிலும் அந்தக்காரணத்தோணித் துண்டைவைத்து ஆணியைத் துண்டித்துக் கொள்ளுங்கள். அப்போது, அதன்பறக்கத்து உங்களுக் கெல்லாம் உண்டாகும்” என்பதே.

இந்தத் தீர்மானப்படி மற்ற மீன்பிடிக்காரர் அனைவரும் ஒன்றுகூடிப் பொதுநிதிசேர்த்து, ஒரு தோணிசெய்வித்து அவனுக்குக் கொடுத்துவிட்டு, அவனுடைய காரணத் தோணியைப் பலகை பலகையாகப்பிரித்துத் தறித்து, அவன் தோணியுள் பட எல்லாத்தோணியிலும் ஒவ்வொரு துண்டைவைத்து ஆணியைநெறு கொண்டார்கள். அவர்கள் நாட்டப்படி எல்லாத் தோணிக்கும் அன்றுமுதல் அதிகநய முண்டாகத் தலைப்பட்டது. மேற்படிக்காரணத் தோணிக் காரனுக்கும் குறைவில்லை. முன்போலவே அவனுக்குப் பெருகிவந்தது. ஆகவே அவன் நிமித்தம் அவ்வூர் மீன்பிடிக்காரர் எல்லாரும் சீமன்களானார்கள்.

பட்டணமாரிக்குப்போனது முற்றிற்று.

இடபமுயிர்த்தது.

[இவ்வத்தியாயம் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் மேலைப்பாளையத் திற்குப்போய் அங்கு கல்வத்திருந்து, பின் அங்கிருந்து தென்காசிக் குப்போய், கோயிற்கானைக்கு உயிர்கொடுத்த வாலாற்றைச் சொல்லு கின்றது.]

ஹலறத்து ஸையிது ஷாதல் ஹமீது காதிரெலி கன்ஜ பக்ஷ பாத்துஷாசாகிபு ஆண்டவரவர்கள் பட்டணமாரியி லிருந்து புறப்பட்டுத் தபோதனர் கூட்டத்துடன் மேலைப் பாளையமென்னும் ஊிற்போய், அங்கே ஒருதானத்தில் விடுதியிட்டுத் தங்கி, நாற்பதுநாள் கல்வத்தில் இருந்தார்கள். நாற்பதுநாள் தீர்த்தபின் கந்தம் பாத்தீஷாவோதி கந்தூரி கொடுத்துவிட்டு, :அங்கிருந்து புறப்பட்டுக் கூட்டத் தாருடன் தென்காசிக்குப் போனார்கள்.

தென்காசி பெரும்பாலும் இந்துக்கள் குடியிருக்கும் ஊர். அங்கே ஒரு இந்து ஆலயமு முண்டு. ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் அவ்வூிற்போய் ஒருபுறம் சாகைபண்ணிக் கொண்டிருந்தார்கள். அக்காலம் அவ்வூரில் பெரும் பஞ்சம் உண்டாயிருந்தது.

ஆண்டவரவர்களின் பகீர்களில் பலர் ஒருநாள் புறப் பட்டு ஊர்சுற்றிப் பார்த்துவரும்போது, அவ்வூர்க் கோயிற் ளையொன்று பருத்துக்கொழுத்த மேனியுடன் நிற்கக் கண்டு, உடனே அதைப்பிடித்து நபதுசெய்து, பலவாறு பாகம்பண்ணிப் புசித்தார்கள். இவர்கள் இப்படிச்செய்த சங்கதி ஊறிற் பிரஸ்தாபமாயிற்று.

முகம்மதிய பகீர்கள் திரண்டு கோயிற்கானையைப் பிடித் துக்கொன்று தின்றுவிட்டார்கள் என்றபோதே அவ்வூர்க்

காபிர்களாகிய இந்துக்கள் எல்லாரும் கோபம்மீறி, ஒரு திரண்டார்கள். அடிபிடிசண்டைக்குத் தக்க எத்தனத்தம் அவர்கள் புறப்பட்டு, பகீர்மார்கள் மீது அடர்ந்து நோக்கமாய் ஆண்டவரவர்கள் சமூகத்தில் வந்து கமின்று : இதென்ன அநியாயம் ! உங்கள் ஆட்கள் எங்கே கோயிற் காளைமாட்டை வலோற்காரமாக அதிகக்கிரமித்த பிடித்துக் கொன்று தின்றுவிட்டார்களே ! இது பாதமல்லவா ! இத்துஷ்டக் கிர்த்தியத்திற்குப் பிரதிநித்யலன்றி, நாங்கள் விடோம் என்று அழாதகுறைய ஆத்திரத்துடன் சொன்னார்கள்.

ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் அதைக்கேட்டு, அவர்களுக்கு நிற்கும் நிலைபரத்தையும் அறிந்து, அவர்களைப் பார்த்து கொஞ்சம் பொறுங்கள் என்று ஆறுதல் சொல்லிவிட்டு பகீர்களைக் கூப்பிட்டு : நீங்கள் அறுத்துத்தின்ற காளை என்பு தோல்களை இங்கே எடுத்துவாருங்கள் என்று கட்டளை பண்ணினார்கள். உடனே பகீர்கள்போய் அங்கு எருதின் என்புகளையும், தோலையும் கொணர்ந்து ஆண்டவரவர்கள் சமூகத்தில் வைத்தார்கள். ஆண்டவரவர்கள் அந்தக் காபிர்கள் கண்காண என்புகளைக்குவித்து, தேன் அதன்மேற் போர்த்தி, தங்கள் வலதுகரத்தில் அசா என்று தடியை யெடுத்து, அதன்மீது ஒருதட்டுத் தட்டினார்கள். தட்டினமாத்நிலத்தில், அறுத்துத்தின்று தீர்ந்த கோளை முன்போலவே உயிர்பெற்று எழுந்து நின்றது.

தின்றுதீர்ந்த காளைமாடு பழயதில் சற்றும்மீடமின்றி அச்சம் அதேமாடாயெழுந்து, வாலாட்டி, எசைத்து, அசைபோட்டு நிற்பதைக்கண்ட காபிர்கள் பிரகண்டகொண்டார்கள் ; “இது ஆச்சரியம்” என்று சொல்லித் திகைத்தார்கள் ; சரீரம் விலவிலத்தார்கள். பின் எல்லா ஆண்டவரவர்களின் திருவடிகளில் சாஷ்டாங்கமாய் விழு

தார்கள். அப்போது ஆண்டவரவர்கள் அவர்களைப்பார்த்து: இது உங்கள் மாடுதானா? கூட்டிக்கொண்டு போங்கள் என்று கட்டளை யிட்டார்கள். காபிர்கள் பேச வாயற்றவர்களாய், அக்காளைமாட்டை அழைத்துக்கொண்டு போனார்கள்.

இச்சங்கதி ஊரெங்கும் பரந்தது. இவர்கள் மகாபெரி யோர்கள் என்று எல்லாரும் அஞ்சிப் பயந்தார்கள். ஊரிலுள்ள இந்துக்களில் பிரதானமான சிலர்கூடி ஆலோசனை பண்ணிக்கொண்டு, ஒருநாள் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் சமூகத்தில் வந்து கைகட்டினின்று : எஜமானவர்களே, இந்த யூரில் பஞ்சம்பிடித்து ஜனங்கள் வெகு கஷ்டப்படுகின்றார்கள். தொட்டபஞ்சம் தீர ஒரு துனிமழையும் தரையில் விழக்கானோம். கன்று காலிகளெல்லாம் மடிகின்றன. இக் கஷ்டந்திரும்படி மழைபெய்யச் செய்யவேண்டு மென்று தங்களைப் பிரார்த்திக்க வந்தோம். தேவரீர் மனதிரங்க வேண்டும் என்று முறையிட்டார்கள்.

ஆண்டவரவர்கள் அந்த முறைப்பாட்டைக்கேட்டு, மழைபெய்யும்படி அல்லாதுந்த ஆலா இடம் துஆ செய்தார்கள். அன்றைத்தினமே ஆகாயம் மந்தாரத்தால் மூடப்பட்டு, சோனாமாரி பொழிந்தது. ஏரிகள், குளங்கள், குட்டைகள் எல்லாம் பெருக்கெடுத்தன. பயிர்ப் பச்சைகள் செழித்து, புற்பூண்டுகள் தழைத்தன. கன்றுகாலிகளுக்கு நல்லமேய்ச்சலும், ஜனங்களுக்கு வேளாண்மைக்கு ஜலக் குறை வில்லாமையுமாய், தேசம் வளங்கொண்டது. அவ் வுக்குடிகள் அனைவரும் தங்களுக்குச்செய்த பேருதவிக் காக ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களை வாயார மனமார வாழ்த்தித் துதித்தார்கள்.

இடபமுயிர்த்தது முற்றிற்று.

எந் - ம் அத்தியாயம்.

ப ச ா ச க ள ழி வு ண் ட து.

[இவ் வத்தியாயம் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் நத்தம் என்னு
மூரில் பசாசுகளை அழித்த வரலாற்றைச் சொல்லுகின்றது.]

ஹலறத்து சையிது அப்துல் காதிரு ஷாகுல் ஹமீது
பாத்துஷா சாகிபு ஆண்டவரவர்கள் தென்காசியிலிருந்து
தங்கள் கூட்டத்துடன் புறப்பட்டு நடந்து, ஒரு நாள் மாலை
நேரம் நத்தம் என்னும் ஊரிற்போய்த் தங்கினார்கள்.
அது முஸ்லிமான குடிகள் விசேஷித்தவர். அங்கேபோய்
ஆண்டவரவர்கள் விடுதியிட்டவுடன், பொழுதுபட்டு இர
வாயிற்று.

அன்றிரா ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் ஒரு பகீரைக்
கூப்பிட்டு: இந்தவூரில் யார்வீட்டிலாவதுபோய், நமது
மானுக்குக் குடிக்கக் கொடுக்கக் கொஞ்சம் பால்வாங்கி
வாரும் என்று சொல்லி அதுப்பினார்கள். அவர் ஒருவீட்டு
வாசலிற்போய் நின்றுகொண்டு: கொஞ்சம் பால்கொடுங்
கள் என்று கேட்டார். அதற்கு அவ்வீட்டுக்காரர் “ இங்கே
பால் கிடைக்காது ” என்று சொல்லிவிட்டார்கள். அப்
போது அங்கே பால் இருக்கத்தான் அப்படிச் சொன்னா
ர்கள். இதைக்கேட்டபகீர் ஆண்டவரவர்கள் சமூகத்தில்
வந்து: எஜமானவர்களே, ஒருவீட்டில் பாலைவைத்துக்
கொண்டு இங்கே பால்கிடைக்காதென்று சொல்லிவிட்டா
ர்கள் என்று சொன்னார். இதை ஆண்டவரவர்கள் கேட்டு
“ அந்தவீட்டில் பெண்டுகளுக்கும், ஆடுமாடுகளுக்கும் பால்
கிடைக்காதுதான் ” என்று சொன்னார்கள். அந்தச்சொற்
படி இதுபரியந்தம் அந்தவீட்டில் பெண்டுகளுக்கும், ஆடு
மாடுகளுக்கும் பால்சுரக்கிறதில்லை.

ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் தங்கள் திருவாய்மலர்ந்து இப்படிச் சொன்னார்கள் என்னுஞ் சமாசாரம் ஊரில் பிரஸ் தாபமாயிற்று. அதனால், ஊரார் திகில்பிடித்துக் கலங்கி, எல்லாருங் கூடிவந்து ஆண்டவரவர்களின் பாதாரச் சிந்தங்களைப்பணிந்து : எஜமானவர்களே, தங்களை அறியாமையால், அந்தவீட்டார் தவறுசெய்துவிட்டார்கள்; அதைத் தேவரீர் மன்னிக்கவேண்டும் என்று கெஞ்சி மன்றாடினார்கள். அதற்கு ஆண்டவரவர்கள் : இனி மன்னித்து ஆவதென்ன? வாக்கு முந்திவிட்டது. வேறு கருமம் ஏதும் உங்களுக்கு ஆகவேண்டிய திருந்தால் கேளுங்கள் என்று மறுமொழி சொன்னார்கள்.

இதைக்கேட்ட ஆரார் ஆண்டவரவர்களை நோக்கி வேறு தங்கள் குறையை முறையிடத் தொடங்கிச் சொல்லு கின்றார்கள் :—எஜமானவர்களே, இந்தவூர் ஆற்றில் வருஷத் திற்கு ஒருதரம் வெள்ளம் வரும். அவ்வெள்ளம் வரும் போது பசாசுகள் அதிகமாகத் திரண்டு ஆடையாபரணம் அணிந்து, புஷ்பமாலைகள் பூண்டு, தலையில் செப்புக் குடங் களை வைத்து ஆடிப்பாடிக்கொண்டு உல்லாசமாய் வந்து, குடங்களில் தண்ணீர் மொண்டு தலைகளில் வைத்துக் கொண்டு அதிக ஆநந்தத்துடன் போவது வழக்கம். அவ்வாறுவரும் பசாசுகளைக் கண்ட ஜனங்கள் உடனே தலை நோய், சுரம், வார்தி, பேதி, குன்மம், சரீரக்கடுப்பு முதலான வியாதிகள் கண்டு அவ்வியாதி தீராமல் மாண்டு போகின்றார்கள். இது வருஷந்தோறும் வழக்கமா யிருக்கின்றது. தேவரீர் தாங்கள் எங்கள்மேல் மனதிரங்கி, இவ்வித ஆபத்து இனி இங்கே உண்டாகாமல் கிருபை செய்து தடைபண்ணி, எங்களை ரக்ஷிக்கவேண்டும் என்று சொல்லி, அதிகத் தாழ்மைபுடன் கேட்டுக்கொண்டார்கள்.

இதைக்கேட்டு ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் : நல்லது, அந்த வெள்ளம் எப்போதுவரும்? பசாசுகள் வருவது

என்றைக்கு? என்று கேட்டார்கள். அதற்கு அவர்கள் : எஜமானவர்களே, இதுதான் வெள்ளம் வருங்காலம். இன்னும் இரண்டொரு தினத்தில் வந்திடும். வெள்ளம் வரும்போது, பசாசுகளும் கூடவே வரும் என்று பிரதி சொன்னார்கள். வரட்டும் என்று ஆண்டவரவர்கள் வெள்ளம் வருவதை எதிர்நோக்கிக் காத்திருந்தார்கள்.

பின்பு, “வெள்ளம் வருகிறது!” என்று ஊரில் அமளி கிளம்பிற்று. இச்சத்தத்தை ஆண்டவரவர்கள் கேட்டு, அந்த ஆற்றங்கரையிற்போய் இருந்து கொண்டார்கள். அப்போது ஆறு பிரவாகமாய்ப் பெருகிற்று. உடனே பசாசுகள் பல ஒன்றுகூடிப் பட்டுடுத்தி, பணிகள் பூண்டு, பூமாலை சூடி, தலைகளில் குடங்களை வைத்துக் கொண்டு. குரவையிட்டு நடனமாடித் திரண்டு வந்தன.

பைசாசங்கள்வரும் அமளியை ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் பார்த்துக்கொண்டிருந்து, பின் அவைநெருங்கினவுடன், அவைகளைப்பார்த்து : ஏ, பைசாசங்களே, போகாதீர்கள் ; நில்லுங்கள். இங்கே எனக்குமுன் வாருங்கள் என்று கூப்பிட்டார்கள். உடனே அப்பசாசுகள் திரும்பிப் பார்த்து அஞ்சி நடுநடுங்கி, எல்லாப் பசாசுகளும் ஆண்டவரவர்கள் சமூகத்தில்வந்து கைகட்டி நின்று : ஏன்? எஜமானவர்களே, எங்களை அழைத்தகாரணம் என்ன? என்று கேட்டன. ஆண்டவரவர்கள் அவைகளைப்பார்த்து : நீங்கள் ஏன் இப்படித் திரண்டுவருகிறீர்கள்? என்று கேட்டார்கள். அதற்கு : எங்களுக்கு வருஷத்திற்கு ஒரு முறை திருவிழா வருகின்றது. அதற்காகப் புதுநீரள்ள வருகின்றோம் என்று அப்பசாசுகள் மறுமொழிகூறின. இதைக்கேட்ட ஆண்டவரவர்கள் அந்தப் பேய்க்கூட்டத் தைப்பார்த்து : நீங்கள் இவ்வாறு வருவதால், ஊர் ஜனங்களுக்கு ஆபத்து உண்டாகின்றது. ஆகையால், இன்று

தொட்டு நீங்கள் இவ்விதம் வராதீர்கள் என்று கட்டளை பண்ணினார்கள்.

இக் கட்டளைக்கு அவைகள் கீழ்ப்படிந்து திரும்பித் தங்கள் தலைமைப் பசாசிடம்போய் : எங்களை வரவொட்டாமல் ஒரு பெரியவர் தடுக்கின்றார் என்று சொல்லின. அதைக்கேட்டு அந்தத் தலைமைப்பேய்சினமீறி : ஆ! அப்படியா!! அவன் யார்!!! கடலைக் கலக்கவும், காற்றைத் தடுக்கவும், மேகத்தைப் பிழியவும், மலைகளைப் பொடியாக்கவும், காடாக்கினியை அவிக்கவும் திராணிபெற்ற என்சேனையைத் தடுக்கிறவனும் இருக்கின்றானா? அவன் எப்படிப் பட்டவன்? அவன் சமர்த்தை அறிகிறேன் என்று மேகம் போலக் கர்ச்சித்துக்கூறி, தன் பசாசுகூட்டங்கள் அனைத்தையுந் திரட்டி : நீங்கள்போய் அவனை யெதிர்த்துத் தாக்கிக் கொன்றெறிந்துவிட்டு வாருங்கள் என்று கட்டளையிட்டது.

எல்லாப் பசாசுகளும் இக் கட்டளைக்குக் கீழ்ப்பட்டுத் திரண்டன. பலவித விகாரரூபங்களுடனும் குழுறெலியுடனும் கண்களில் அக்கினிப்பார்வையும், நாசில் புகையெழும் மூச்சுமாய்ப் புறப்பட்டன. அவை வரும் அமளிக்கு எதிர்படும் எவ்விதப் பொருட்களும் பற்றியெறிந்து சாம்பலாகும். அத்தனை கோரத்துடன் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களை நாடிவந்தன. பயங்கரமான தோற்றத்துடன் பசாசுகள்வரும் ஆரவாரத்தை ஆண்டவரவர்கள் அறிந்து கொண்டார்கள். அறிந்தவுடனே எழுந்துநின்று அந்த ஆற்றைப்பார்த்து “நதியே, உன் அலைகளால் அதோவருகிற பசாசுகளை அமிழ்த்தி அழித்துவிடு” என்று சொன்னார்கள்.

ஆண்டவரவர்களின் திருவாய்மொழிக் கட்டளை பிறந்த மாத்திரத்தில் அந்தப் பிரவாகநதியில் மூன்று

அலைகள் கிளம்பின. ஒன்றன்பின் ஒன்றாய்ப் பாரியமலைபோல எழுந்த அலைகள் மூன்றும் அத்தனை பசாசுகளையும் அடித்து அழுக்கித் தாழ்த்திக்கொன்றன. எல்லாப் பசாசுகளும் அந்த நதியில் மடிந்தன. அன்றோடே ஊராருக்குள்ளே பேய்ப்பயம் அறவே தீர்ந்தது. உடனே ஆண்டவரவர்கள் அங்கிருந்து சாகைக்குத் திரும்பினார்கள். ஊர் ஜனங்கள் இதை அறிந்து ஆண்டவரவர்கள் சமூகம்வந்து அடிபணிந்து துதித்தார்கள். அன்று முதல் அந்த ஆற்றில் வெள்ளம் வருந்தோறும் மும்மூன்று அலைகள் மிகப்பெரியதாய்க் கிளம்பி அமிழ்வது இதுவரையும் வழக்கமாயிருக்கின்றது.

பின்பு ஒருநாள் அவ்வூர்த் தலைவன் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் சமூகத்தில்வந்து கைகட்டிநின்று : எஜமானவர்களே, நான் இந்தவருக்கு நாட்டாண்மைகாரன். பரவணியாக எங்களிலேயே இந்த நாட்டாண்மைப்பட்டம் நிலைத்திருக்கின்றது. இப்போது நான் நாட்டாண்மை காரனாய்க் கொஞ்சம் காணி பூமியுடன் இருப்பதைப்பற்றிச் சிலர் பொறாமைகொண்டு, நான் துஷ்டாட்டஞ்செய்யும் அதிக கிரமி யென்றும், நாட்டாண்மைக்கு அருக னல்லவென்றும், என்னை விலக்கப் பார்க்கின்றார்கள். அடிக்கடி குழப்படி பண்ணுகின்றார்கள், தாங்கள் தயவுசெய்து, அவர்கள் எனக்கு வழிபடும்படி செய்யவேண்டும் என்று கெஞ்சினான். இதைக்கேட்ட ஆண்டவரவர்கள் ஜனங்கள் அவனை நல்லவனென்று வழிபட்டு ஒழுகி நடக்கும்படியாக அல்லா குத்த ஆலா இடம் துஆ செய்துவிட்டு, ஒரு பட்டயக்கத்தியை அவன் கையிற்கொடுத்து : இதை நீ வைத்துக்கொள். உன் தலைமைத்தனம் வழிவழியாக உனக்கே நிலைமையாகும் என்று வாக்கிட்டு அவனை அதுப்பினார்கள். அன்று முதல் ஊர் ஜனங்கள் அவனுக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடந்தார்கள். ஆண்டவரவர்கள் கொடுத்த வானும், தலைமைத்தன

மும், இன்னும் அவன் வமிசத்திலேயே இருந்து வருகின்றன.

பசாசுகளழிவுண்டது முற்றிற்று.

எசு - ம் அத்தியாயம்.

தோலுக்குப் பொன்கொடுத்தது.

[இவ் வத்தியாயம் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் தங்கள் பகீர்கள் பறித்துக்கொண்ட தோல்களுக்கு விலையாகப் பொன்கொடுத்த வரலாற்றைச் சொல்லுகின்றது.]

ஹலறத்து மீறான் சுல்தான் சையிது ஷாதுல்லஹ் துபாத்துஷா ஆண்டவரவர்கள் நத்தமென்கிற ஊரிலிருந்து புறப்பட்டு, தபோதனர் கூட்டத்துடன் ஆயக்குடி யென்னும் சிற்றூரின் அருகிலுள்ள ஒரு சோலையிற் போய்த் தங்கினார்கள். அப்போது, அந்த நாட்டிலுள்ள தோல்வியாபாரிகள் சிலர் மான்தோல்களைச் சமைசேர்த்துத் தூக்கிக் கொண்டு அயலுர்களிற் கொண்டுபோய் விற்பதற்காகப் புறப்பட்டு, ஆண்டவரவர்கள் விடுதியிட்டிருக்கும் தோட்டத்தின் பக்கத்தில்வந்து, இளைப்பாறவேண்டிச் சமைகளை இறக்கி வைத்துவிட்டு உட்கார்ந்திருந்தார்கள்.

பாடம் பண்ணின மான்தோற் சமையை பகீர்கள் கண்ட மாத்திரத்தில், இது நமது ஆண்டவரவர்களுக்கு வெகுமதியாக வந்திருக்கிறது என்று எண்ணி, எல்லாரும் வந்து சமைகளைப் பிரித்து ஆளுக்கொரு தோலாக எடுத்துக் கொண்டார்கள். பகீர்கள் தோல்களை யெல்லாம் கொள்ளை கொண்டு போனதைத் தோற்காரர்கண்டு, அவர்களைத் தடுக்கமாட்டாமல் ஒவென்று அலறிக்கொண்டு, ஹலறத்து

ஆண்டவரவர்கள் சமூகத்தில்வந்து : நாங்கள் ஏழைகள் ; எங்கள் தோற்களை உங்கள் ஆட்கள் கவர்ந்துகொண்டார்கள் என்று அழுது முறையிட்டார்கள். ஆண்டவரவர்களேட்டு : நீங்கள் அழாதீர்கள் : உங்கள் தோல்களுக்குத் தக்க விலைப்பொன் இதோ இந்த இடத்தில் இருக்கின்றது ; தோண்டி யெடுத்துக்கொள்ளுங்கள் என்று, தாங்கள் சாய்ந்திருந்தபடியே யிருந்துகொண்டு சிறப்பான வலது பாதத்தைத்துக்கி முன்னாலே ஒரு இடத்தைக் குறித்துக் காட்டினார்கள்.

ஆண்டவரவர்களின் சொற்படி அவர்கள் அந்த இடத்தை அகழ்ந்து பார்த்தார்கள். அங்குத் தோல்விலை எவ்வளவோ அவ்வளவுக்கு அந்நாட்டுப் பொற்பணங்கள் இருந்தன. அவற்றை அவர்கள் எடுத்துக்கொண்டு, இங்கே புதையல் இருக்கிறது. ஆகையால், இவர்கள் இதைவிட்டுப் போனபின் நாம்வந்து இன்னும் பொன்னையங்கள் எடுக்கலா மென்று எண்ணிப் பேசிக்கொண்டு போய் விட்டார்கள்.

ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் அங்கிருந்து புறப்பட்ட பின், மறுபடியும் அந்தத் தோல்வியாபாரிகள் அங்கே வந்து, மேற்படித்தானத்தை ஒரு சிறுகேணியாகும் அளவுக்கு வெட்டிக் கொத்திப் பார்த்தார்கள் ; ஒரு செம்புச் சல்லியும் கிடைக்கவில்லை. அதனால் அவர்கள் அஞ்சி, ஆண்டவரவர்கள் மகாபெரியோர்களானதால், அவர்கள் காலாற் குறித்த மண்ணும் பொன்னுயிற்று. பின்னும் ஆகுமா! என்று ஆச்சரியப்பட்டுப் போனார்கள். அப்போது அவர்கள் வெட்டின கிடங்கு இன்னும் ஒரு கேணியாய்க் கன்று காலிகளுக்கு ஜலாதாரமாயிருக்கின்றது.

தோலுக்குப் போன்கொடுத்தது முற்றிற்று.

எரு - ம் அந்தியாயம்.

பொதியமலைக்குப் போனது.

[இவ் வத்தியாயம் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் பொதியமலைக் குப்போய், அங்குள்ள சந்நியாசிகள் திருடின கிஸ்தியை வரவழைத்து, அவர்களை இஸ்லாமிலாக்கின வரலாற்றைச் சொல்லுகின்றது.]

ஹலறத்து குத்புல் ஆலம் சையிது ஷாதுல்ஹீது பாத்துஷாசாகிபு ஆண்டவரவர்கள் ஆயக்குடியை விட்டுப் புறப்பட்டு, தக்ஷணதேசத்திற் பேர்போனதும், துறவிகள் அநேகர் வாசஞ்செய்கிறதும், பலவகை மருந்துகள் விளையுந்தானமுமாகிய பொதியமலைக்குப் போகநாடித் தபோதனர் குழுவுடன்நடந்து, அந்தச் சிறந்தமலையை அடுத்தார்கள்.

ஆண்டவரவர்கள் பொதியமலையை அடுத்து அதன் மேல் ஏறி, சிகரத்திலுள்ள ஒரு கெபியில் விடுதியிட்டு, தங்கள் மகனார் சையிது முகம்மதுயுகபு சாகிபவர்களை அழைத்து: நீர் பகீர்களுக்கு நமது கிஸ்தியாகிய கமண்டலத்திலிருந்து உணவுகள் எடுத்துக் கொடுத்துவாரும் என்று கட்டளை பண்ணிவிட்டு, நாற்பது தினம்வரையும் கல்வத்தில் இருந்துவிட்டார்கள். ஆண்டவரவர்கள் கட்டளைப்படி மகனாரவர்கள் கிஸ்தியிலிருந்து வேளைக்கு வேளை உணவுகளெடுத்து பகீர்களுக்குப் பரிமாறிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

அந்தமலையில் உலகப்பற்றுவிட்ட துறவிகள் பலர் அங்கங்கே வாசஞ்செய்கிறது மல்லாமல், ஆயிரம் சந்நியாசிகள் கூடின ஒரு கூட்டத்தாரும், அவர்களுக்குத் தலைவனாக ஒரு முனிவனும், ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் விடுதியிட்டிருக்கும் கெபிக்குப் பக்கத்தில் வாசமாயிருந்தார்கள்.

ஆண்டவரவர்கள் போய் அங்கேதங்கின நாள்முதல் இவர்கள் மீது அவர்களுக்கு நோக்கம் உண்டு. சில சமயங்களில் அந்த இருஷிகள் சிலரும் பலருமாய்க்கூடிவந்து, இவர்களைப் பார்த்துநின்று போவார்கள். ஆகாரவேளைகளிலும் வருவார்கள். அப்போது, கமண்டலத்திலிருந்து தரந்தரமான ஆகாரங்களை வேண்டியமட்டும் எடுத்தெடுத்துக் கொடுப்பதை அவர்கள் பார்த்து அதிசயப்படுவார்கள். இதற்கென்று அவர்கள் ஆகாரவேளைகளிலேயே பெரும் பாலும் வந்து நின்று அதிசயம் பார்ப்பார்கள்.

ஆண்டவரவர்கள் கல்வத்திருப்புத் தீர்ந்து வெளிப்பட்டபின் ஒருநாள் அந்த இருஷிகள் திரண்டுவந்து ஆண்டவரவர்கள் சமூகத்தில் நின்று : நாங்கள் உணவருந்தி நெடுநாளாயின. இப்போது எங்களுக்குப் பசி அதிகரித்திருப்பதால், தாங்கள் உணவுகொடுத்து உதவுங்கள் என்று கேட்டார்கள். ஆண்டவரவர்கள் அவர்களைப்பார்த்து : உங்களுங்கு என்னென்ன உணவுகள் வேண்டும் என்று வினாவினார்கள். அதற்கு அவர்கள் : எங்கள் மனங்கள் எது எதை நாடுகின்றனவோ அது அதைத் தரவேண்டும் என்று மறுமொழி சொன்னார்கள். அப்போது ஆண்டவரவர்கள் மகனாரைநோக்கி : மகனே, நீர் கிஸ்தியையெடுத்து இவர்கள் நாடுகிற பதார்த்தங்களை யெடுத்துக்கொடும் என்று கட்டளை யிட்டார்கள்.

ஹலறத்து சையிது முகம்மதுயுகபுசாகிபவர்கள் கையில் கிஸ்தியைப் பிடித்துக்கொண்டு, அந்த இருஷிகளில் யார் யார் என்ன என்ன நாடுகிறார்களோ அதை அதை எடுத்துக் கொடுத்தார்கள். இவ்வாறே அன்று அவர்கள் எல்லாருக்கும் அவர்கள் நாடினபடி ஆகாரபதார்த்தங்கள் கொடுக்கப்பட்டன. இருஷிகள் அவற்றைவாங்கிப் புசித்து, அவற்றிற்குள்ள நூதனமான சுவைகளையும். மதுரத்தையும் அறிந்து ஆச்சரியப்பட்டு, வியந்து பாராட்டிக்கொண்டு

போனார்கள். போகும்போது அவர்கள் கூடி ஆலோசித்துத் தீர்ப்பிட்டுக்கொண்டது இது :—

“ இந்தக்கமண்டலத்தில் ஏதும் ஒரு நூதனசத்துவம் இருக்கும். அப்படிக்கில்லாமல் இவ்வித ஆச்சரியகரமான ஒரு கருமம் அதில் ஆகமாட்டாது. இந்தக் கமண்டலம் நம்மையொத்த ஏகாந்திகளுக்கே அவசியம்வேண்டும். உலகத்தின் பற்றொழித்திருந்து செய்யும் நிஷ்டையாதி எல்லாக் கிரியைகளுக்கும் ஆதாரமான இந்தக் கமண்டலத்தை நாம் கேட்டால், இவர்கள் கொடுப்பார்களா! கொடுக்க மாட்டார்கள்; நாம் கேட்பதும் முறையல்ல. இவர்கள் இரவில் படுத்து மெய்ம்மறந்து நித்திரை செய்யும்போது, சமயம் பார்த்துத் திருடிக்கொள்வதே காரியம்.”

என்று இவ்வாறு தீர்மானித்துக்கொண்டு போனார்கள். அன்று பொழுதுபட்டு இரவாயிற்று. எல்லாரும் பள்ளிகொள்ளும் வேளையானபோது, ஹலறத்து ஆண்டவர்கள் வணக்கத்திற்பராக்காக, மற்றத் தபோதனர் எல்லாரும் அங்கங்கே படுத்து உறங்கினார்கள். ஹலறத்து சையிது முகம்மதுபுகபுசாகிபவர்கள் மேற்படிக் கமண்டலத்தைத் தலைக்கு அணையாகவைத்துக்கொண்டு படுத்திருந்தார்கள்.

அன்று அனைவரும் அயர்ந்துதூங்கும் அர்த்த சாமத்தில் அந்த இருஷிகள் சிலர் அரவங்காட்டாமல் வந்து அச மாற்றமின்றிக் கமண்டலத்தையெடுத்துக்கொண்டு போய் விட்டார்கள். திருடிக்கொண்டுபோன கமண்டலத்தை ஒதுக்கிடம்பார்த்து அங்கு ஆழமாகக் குழியொன்று பறித்து அதிற்புதைத்து, அக்குழிக்குமேல் மணலால் மேடையொன்று செய்து, அந்தமேடையீது விரிப்புவிரித்து, அதன் மீது அவர்கள் ஆசானாகிய முனிவனை இருக்கச்செய்து, மற்றவர்கள் அதைச்சூழ இருந்து, பிறர் செய்யும் மந்திர தந்திரங்களால் அந்தக்கமண்டலம் வெளி

வராமல் பலியிட்டு ஆராதனைசெய்து, மந்திரோச்சாரணமும் பண்ணிக்கொண்டு கட்டுக்காவலோடிருந்தார்கள். இதற்குள் சூரியோதயமும் ஆயிற்று.

அன்று பொழுதுவிடிந்து ஹலறத்து சையிது முகம்மது யுகபுசாகிபவர்கள் தலைக்குவைத்திருந்த கமண்டலத்தைக் காணாமையால், பகீர்களை விசாரித்தார்கள் ; அவர்கள் அனைவரும் நாங்கள் காணவில்லையென்று சொல்லிவிட்டார்கள்.

கமண்டலம் காணாமற் போயிற்று என்னும் செய்தியை ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் கேட்டு, மகனாரை யழைத்து : அந்த இருஷிகள் நமது கிஸ்தியில் ஆசைப்பட்டுத் திருடிக்கொண்டு போயிருக்கின்றார்கள். நீர் ஒரு ஆணையதப்பி அவர்களிடம் கேட்பியும் என்று சொன்னார்கள். உடனே மகனாரவர்கள் கிஸ்தியைக் கேட்டு வாங்கிவரும்படி இருஷிகளிடம் ஒரு பகீரை அதுப்பினார்கள். அந்தபகீர் இருஷிகளிடம் போய் “ எங்கள் கமண்டலம் உங்களிடம் இருக்கின்றதாம். அதைக்கேட்டு வாங்கிவரச் சொன்னார்கள் ; கொடுங்கள் ” என்று கேட்டார். அப்போது மேற்படி இருஷிகள் தூதரய்ப்போன பகீரைப் பார்த்துச் சொல்லுகின்றார்கள்.

“ இதென்ன அநியாயம் ! நாங்கள் திருடர்களா !! அப்படி நாங்கள் திருடர்களாயிருந்தால், எங்களுக்கு இந்த மலை இருக்க இடங்கொடுக்குமா !!! உலகத்தைத் துறந்த தவசிகளாகிய எங்கள் மனம் நோவக் கமண்டலத்தைத் திருடிக்கொண்டீர்கள் என்று வாய்கூசாமல் சொல்வது பெரியோர்களுக்கு லக்ஷணமல்லவே ? எங்களில் யாராவது அங்கே வந்ததையும், அந்தக் கமண்டலத்தைக் கையால் நீண்டினதையும் கண்டவர் யார் ? குற்றமற்ற எங்கள்மேல் வீண்பழி சமத்தாதீர்கள். உங்கள் கமண்டலம் எங்கள்வசம் இருந்தால், உங்கள் குருவுக்குத் திராணியுண்டா யிருக்கும்

பக்ஷத்தில் அதை வெளிப்படுத்தி அழைத்துக் கொள்ளட்டும்.”

என்று இவ்வாறு சொல்லி, ஒரேசாதனையாக நிராகரித்து விட்டார்கள். இதைக்கேட்ட பகீர் திரும்பி வந்து அவர்கள் சொன்னபடி சொன்னார். ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் மகனாரை நோக்கி : நீர்போய் அந்த இருஷிகளுக்கு முன்னே நின்று கொண்டு, கிஸ்தியைக் கூப்பிடும் ; அது வந்திடும் என்று ஏவினார்கள். ஹலறத்து சையிது முகம்மது யுகபு சாகிபவர்கள் புறப்பட்டு அந்த இருஷிகளுக்கு முன்போய் நிற்குகொண்டு “ கமண்டலமே, இங்கேவா ” என்று திருவாய் மலர்ந்து கூப்பிட்டார்கள். கூப்பிட்ட மாத்திரத்தில், குழிக்குள் புதைத்திருந்த கமண்டலம் அவர்கள் கூப்பிடுதலுக்குப் பிரதிதொனியிட்டுக்கொண்டு, அதன்மேல் மேடையிட்டு உட்கார்ந்திருந்த முனிவனைக் கும்புற வீழ்த்திவிட்டு, மற்ற இருஷிகள் எல்லாரும் பிரமை கொள்ள நிலத்தை பீறி வெளிவந்து, ஹலறத்து அவர்கள் கையில் தரிபட்டது. இருஷிகள் அனைவரும் அதைக் கண்டு திகைத்து நடுநடுங்கி நின்றார்கள். பின் ஹலறத்து அவர்கள் கமண்டலத்தை யெடுத்துக்கொண்டு சாகைக்குத் திரும்பினார்கள்.

பின்பு, காபிர்களாகிய அந்த இருஷிகளுக்கு மனத்திகில் அதிகமுண்டாயிற்று. இவர்கள் மகா பெரியோர்கள் ; இவர்களின் மார்க்கம் பரிசுத்தமும், உண்மைபுமானது ; இவர்களே நேர்வழிபெற்றவர்கள். ஆகையால், நாம் இப்போதே இவர்களிடம் போய், செய்தபிழைக்குப் பொறுப்புக்கேட்டு, எல்லாரும் அவர்கள் மார்க்கத்தில் ஆய்விடவேண்டும் என்று அவர்கள் ஒருங்கொத்து முடிவு கட்டிக் கொண்டு, அங்கிருந்து புறப்பட்டு ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் சமுகத்தில் வந்து அடிபணிந்து நின்று :

எஜமானவர்களே, வழிகேடர்களான நாங்கள்செய்த பிழையைப் பொறுத்து, எங்களுக்கு நேர்வழிகாட்டி ரக்ஷிக்க வேண்டும் என்று முறையிட்டார்கள். ஆண்டவரவர்கள் அவர்கள் மீது சந்தோஷப்பட்டு, அவர்கள் எல்லாருக்கும் கலிமாவைச் சொல்லிக்கொடுத்து, தினுல்லிஸ்லாத்தில் ஆக்கி, மார்க்கத்தின் விதி விலக்குகளையும் கற்பித்து, திகைப்பும் செய்வித்தார்கள்.

பின்பு ஆண்டவரவர்கள் அவர்களைப்பார்த்து : நீங்கள் இந்தக் கமண்டலத்தில் ஆசைப்பட்டீர்கள். ஆனதால், இதை நீங்களே வைத்துக் கொள்ளுங்கள். உங்களுக்கு வேண்டுமான வஸ்துக்களை இதிலிருந்து அல்லாதந்த ஆலா உண்டாக்கித் தருவான் என்று சொல்லி, அவர்களிடம் கிஸ்தியைக் கொடுத்துவிட்டு, கீமியா, ஸீமியா, ஷீமியா, ஹீமியா என்னும் நான்கு வித்தைகளையும் அவர்களுக்குக் கற்பித்து, பின் அவர்கள் நடந்துகொள்ள வேண்டிய ஒழுங்குகளையும் தெரிவித்து முடித்து, அந்த மலையைவிட்டு இறங்கினார்கள்.

பொதியுமலைக்குப்போனது முற்றிற்று.

எசு-ம் அத்தியாயம்.

திருச்சிணைப்பள்ளிக்குப்போனது.

[இவ் வத்தியாயம் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் திருச்சிணைப்பள்ளிக்குப்போய், ஹலறத்து நத்ஹுறேலி தபலையாலம் பாத்துஷா ஆண்டவரவர்களைக் கண்டு கலந்து பேசின வரலாற்றைச் சொல்லுகின்றது.]

ஹலறத்து சையிது ஷாகுல்ஹீது மீறான் சுல்தான் சாகிபு ஆண்டவரவர்கள் தங்கள் மகனார் முதலான தபோதனர் கூட்டத்துடன் பொதியமலையைவிட் டிறங்கி, ஹலறத்து நத்ஹுறேலி தபலையாலம் பாத்துஷா ஆண்டவரவர்களைத் தரிசிப்பதற்காகத் திருச்சிணைப்பள்ளியைநாடி நடந்தார்கள்.

ஆண்டவரவர்கள் இவ்விதம் பிரயாண வழியில் இருக்கும்போது, திருச்சிணைப்பள்ளியில் ஹலறத்து நத்ஹுறேலி ஆண்டவரவர்கள் ஓரிரா தங்கள் தர்கா ஊழியர் எல்லார் கனவிலும் வெளியாய் “சையிது அப்துல்காதிர் ஷாகுல்ஹீது பாத்துஷா சாகிபவர்கள் இதற்கு அடுத்த நாள் என்னைக் காணவேண்டி இங்கே வருகின்றார்கள். அவர்கள்கூட அநேகம் பகீர்களும் வருகிறபடியால், அவர்களுக்கு வேண்டுமான தின்சாவான்கள் அடங்கலும் தயார் பண்ணி வைத்துக்கொண்டு, அவர்கள் வந்தவுடன் மரியாதையுடன் அழைத்து உபசரியுங்கள்” என்று சொன்னார்கள்.

இந்தச் சொப்பனத்தை தர்கா ஊழியர் எல்லாரும் தனித்தனிக் கண்டுவிழித்து, அதிகாலையில் ஒன்றுகூடிப் புதுமையுடன் பேசிமுடித்து, ஆகுமான சாமான்கள் அடங்கலும் திட்டஞ்செய்து, தர்காவையும் சாந்துபூசித் துலங்குவித்து, எதிர்பார்த்துக்கொண்டு இருந்தார்கள்.

அவர்கள் கண்ட கனாப்படி மதுநாட்காலையில் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் தபோதனர் கூட்டத்துடன் திருச்சினை பள்ளியை யடைந்து, மேற்படி தர்காவிற்போய் சேர்ந்தார்கள்.

தர்காவின் ஹழியர்கள் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களையும், அவர்கள் கூட்டத்தையும் கண்ட மாத்திரத்திலே ஆநந்தமடைந்து, எதிர்போயழைத்து உபசரித்தார்கள். தர்காவிற் சேர்ந்தவுடன் ஆண்டவரவர்கள் தங்கள் மகனா ரவர்களையும், பகீர்களையும் வெளியிலுள்ள கட்டிடங்களில் தங்கியிருக்கும்படி சொல்லிவிட்டு, தர்காவுக்குள் புருந்த கதவைச் சார்த்திக்கொண் டிருந்தார்கள். ஆண்டவரவர்கள் உள்ளேயிருந்த தன்மை இப்படிப்பட்டதென்று காரணப் புரணம், நத்ஹரெலியைக் கண்ணுற்றபடலம் சொல்லுகின்றது. அதிற்காணலாம்.

ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களும், ஹலறத்து நத்ஹரெலி தபலையாலம்பாத்துஷா ஆண்டவரவர்களும் உள்ளே அவளாய்க் கலந்து பேசிக்கொண் டிருந்தார்கள். வெளியில் தர்காக்காரர்கள், விருந்துவந்தவர்களுக்குப் புலவுச்சாதமும் அறுசுவைக் கறிகளும், கனிவர்க்கங்களும், தீம்பானங்களும் தயாராக்கிவிட்டு, ஆண்டவரவர்கள் உள்ளிருந்து வருவதை எதிர்பார்த்துக்கொண் டிருந்தார்கள். எல்லாருக்கும் பசி அதிகரித்திருந்தது.

எல்லாருக்கும் பசிமீறினபோது ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் தங்கள் மகனார் சையிது முகம்மது யுகபு சபவர்களின் இதயத்தில் ஒரு எண்ணத்தைப் பிறப்பித்தார்கள். அந்த எண்ணம் பிறந்தபோதே அவர்கள் எல்லாரையும் பார்த்து : எங்கள் நாயகம் இப்போது வரமாட்டான். அவர்கள் அங்கே முறகபாவில் அமர்ந்திருக்கிறார்கள். ஆகையால், நீங்கள் அவர்களை வழிபார்க்கா

சோறு முதலான உணவுகளைப் புசித்துப் பசி தீருங்கள் என்று கட்டளை பண்ணினார்கள். அதன்பின் ஆகாரங்களைப் பாத்திரங்களில் வைத்துப் பரப்பி, பசுர்களுக்கு விருந்து கொடுக்கப்பட்டது. எல்லாரும் உண்டு களை தீர்ந்து அல்லாதுத்த ஆலாவைப் புகழ்ந்துகொண் டிருந்தார்கள். பின்பு மாலையாய், பொழுதுபட்டது.

பொழுது அஸ்தமித்தவுடன் தூர்காவுக்குள் விளக்கு வைப்பவர் வந்துபார்த்து, கதவு சார்த்தினபடியே யிருக்கக் கண்டு, உள்ளே விளக்குக் கொளுத்தவேண்டுமே? கதவு மூடப்பட்டிருக்கின்றதே? அங்கே என்ன நடக்கிறது பார்ப்போம் என்று கதவிலுள்ள சிறு துவாரத்தில் கண்ணைவைத்துப் பார்த்தார். பார்த்தபோது, உள்ளிடம் முழுதும் கண்கள் மழுங்கத்தக்க சோதியொன்று நிரம்பி யிருக்கின்றதையும், அந்தச் சோதிக்குள் இரண்டு நாயகங் களும் உட்கார்ந்து பிரகாசமான ஒரு பாத்திரத்தில் வெண் மையான தின்னும் வஸ்துவை வைத்துத் தின்றுகொண்டிருக்கின்றதையும் கண்டு மிக ஆச்சரியப்பட்டு, இவர்கள் தின்னும் பதார்த்தம் என்னவோ! அதன் சுவை எவ்வா றிருக்குமோ! என்று நினைத்து, பார்த்தபடி நின்றான். அப் போது, விருந்தாளராய்ப் போயிருக்கும் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் தாங்கள் தின்கிறதில் கொஞ்சம் எடுத்துவந்து, கதவை நீக்கிக்கொண்டு அவர்களையில் வைத்தார்கள்; உடனே அவர் இரண்டு கைகளையும் கீழ் மேலாகவைத்து வாங்கிக்கொண்டார். கைகளை யேந்தி வாங்கினவுடன் அது, மேலிருந்த வலது கையிலிருந்து இடது கையில் சொட்டாக வழிந்தது. அப்போது ஆண்டவரவர்கள் “ஏ, ஆசைப் பட்டவரே, சிக்கிரம் தின்றுவிடும்” என்றார்கள்: இந்தச் சொல்லைக் கேட்டவுடன் அவர் அதைத் தின்றுவிட்டார்.

அந்த வஸ்துவை இன்னதென்று அவர் அறியமாட் டார்; அதன் சுவையை மாத்திரம் அறிவார். மற்றவர்கள்

அதை அறிவார்களா? தேவாமிர்தமும் ஒப்பாகாத அந்த வஸ்துவை நல்ல விதியுள்ள அவர் தின்றவுடன், அவருடனில் உண்டான புளகம் சொல்லுந்தர முள்ளதல்ல. அப்போதே அவருக்கு அளவற்ற ரகசியங்கள் வெளியாயின, அன்று முதல் அவருடைய ஸ்திதி நல்ல ஸ்திதியாயே யிருந்தது.

ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் அன்று முதல் மூன்று நாள் வரையும் ஹலறத்து நத்ஹுறேலி தபலையாலம் பாத் துஷா ஆண்டவரவர்களுடன் தர்காவுக்குள் அளவளாய்ச்சம் பாஷித்துக்கொண்டிருந்து, அதன் பின் வெளிவந்து, மகனுவரவர்களையும், பகீர் மார்களையும் சந்தித்து அழைத்துக் கொண்டு, திருச்சினுப்பள்ளியை விட்டுப் புறப்பட்டார்கள், திருச்சினுப்பள்ளிக்குப்போனது முற்றிற்று.

எள - ம் அந்தியாயம்.

தஞ்சாவூருக்குப் போனது.

[இவ் வத்தியாயம் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் தஞ்சாவூருக்குப்போய், அவ்வூரசன் பிணியை மாற்றின வரலாற்றைச் சொல்லுகின்றது.]

ஹலறத்து சையிது ஷாதல்ஹீது ஆண்டவரவர்கள் திருச்சினுப்பள்ளியை விட்டுப் புறப்பட்டு. தங்கள் கூட்டத்துடன் தஞ்சாவூரை நோக்கி நடந்து வந்தார்கள். அந்தக் காலம் தஞ்சாவூரையானும் அரசர் வடுகச்சாதியார், அப்போது ஆசனத்திருந்து அரசானும் மன்னன் அப்குதப்ப நாயக்கன். அவனுக்குப் பிறர் யாரோ சூனியம்பண்ணி, அவனைத் தீராத நோய்க்குள்ளாக்கி, பாயும் படுக்கையுமாகப் போட்டு விட்டார்கள். அதனால் அவன் கைகால் கள் முடங்கி, ஊண் உறக்கம் அற்று, சரீரவருத்தத்தினால்

இராப்பகலாகக் கிடந்து வேதனைப்பட்டான். ராஜவைத் தியர் பலர் பல மருந்துகளைக்கொண்டு சிகிச்சை செய்து பார்த்தும் பலிக்காமல் கைவிட்டார்கள். பேர்போன மாந்திரீகர் பலர் வந்து பார்த்தும் தீரவில்லை. அவன் கோயில்களுக்குப் பண்ணிக்கொண்ட பிரார்த்தனை கொஞ்ச மல்ல ; ஒன்றிலும் பலிதமாகவில்லை. ஆகையால், எல்லாரும் கைவிட்டு, இனி என்செய்வோ மென்று ஏக்கமுற்றிருந்தார்கள். அரசன் படும் மரணாவஸ்தை பலர்க்கும் ஆறுத் துயரத்தை யெழுப்பிக்கொண்டிருந்தது. ராஜாங்கத்துக்குரிய சுகாதுபவங்களில் ஒன்றும் அந்த அரசனுக்கு அதுபவிக்கக் கூடாமல், ஒரு எளிய நோயாளிபோலக் கிடந்து நொந்து கொண்டிருந்தான்.

தஞ்சாவூர் அரசனான அச்சுதப்ப நாயக்கன் இவ்வாறு நோய்வாய்ப் பட்டுக்கிடந்து துன்புறுங்காலத்தில் முகம்மதீயர்களில் மிகப் பேர்போன மகாத்துமாவான ஒரு பெரியோர்கள் பல ராச்சியங்களையுஞ் சுற்றிக்கொண்டு, அளவிறந்த அற்புதங்களைச் செய்துகொண்டு வருகிறார்கள் என்றும் சமாசாரம் அவன் காதில் விழுந்தது. அருமருந்தன்ன இச்சொல்லைக் கேட்ட அரசன் அன்றைக்கே தன் பிணி தீர்ந்ததென்று நம்பி மனமகிழ்ந்து, மந்திரிகள், பிரதானிகள், சேனாபதிகள், போர்வீரர்கள் இவர்களில் பலரை அழைத்து, ஒரு மகா பெரியோர்கள் நம்முரை நோக்கி வருகின்றார்களாம். நீங்கள் அவர்களுக்கு எதிர்கொண்டு போய் அவர்களை உபசரித்து அழைத்து வந்து, நமது அரமனையில் சாகை பண்ணுவியுங்கள் என்று கட்டளை பண்ணினான்.

அரசன் இட்ட கட்டளைப்படி அவர்கள் புறப்பட்டு வந்து ஹலஹத்து ஆண்டவரவர்களை யடுத்து, அடிபணிந்து போற்றி நின்று : தாங்கள் ஊருக்குள் வந்து ராஜமாளிகை

யில் விடுதியிட்டுத் தங்கவேண்டும் என்று சொல்லி மன்றாடினார்கள். அவர்கள் வேண்டிக்கொண்டபடி ஆண்டவர்கள் உடன்பட்டுத் தங்கள் தபேரதனர் கூட்டத்துடன் தஞ்சாவூருக்குள் புகுந்து, அந்நகரத்து அலங்காரமான வீதிகளைக் கண்டு களித்து, அரமனையிற் போய் விடுதியிட்டார்கள். ஆண்டவரவர்களுக்கு வேண்டிய சர்வகாரியங்களும் அரமனை விசாரணை கர்த்தாவால் குறைவற நடத்தப்பட்டன. அரமனை அதிகாரிகளே ஆண்டவரவர்கள் சமூகத்தில் கைகட்டி நின்று ஏவல் செய்தார்கள். வேண்டிய வேண்டியவைகளை உடனுக்குடன் சமர்ப்பிக்கும்படி அரசன் வெகு கண்டிப்பாக ஆக்யாபித்திருந்தான்.

ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் அரமனையில் தங்கியிருக்கும்போது, ஒருநாள் அரசன் தன் பிரதான மந்திரியை யழைத்து, நீர் தக்க மனிதர்களுடன் ஆண்டவரவர்கள் சமூகத்திற் போய்ப் பணிந்து, எனக்கிருக்கும் நோயின் வலறுகளைச் சொல்லி முறையிடும் என்று அதுப்பினான். அவ்வாறே பிரதான மந்திரி வேறு சில கனவான்களுடன் ஆண்டவரவர்கள் சமூகத்தில் வந்து, ஆண்டவரவர்களின் பூரணச் சந்திரனை பொத்த முகவஜீகரத்தையும், கருணை நிறைந்த கண்களையும், மற்ற அவயவ லக்ஷணங்களையும் கண்டு பிரமித்து, கைகட்டித் தூர விலகி நின்று, தங்கள் அரசன் கொண்டிருக்கும் பிணியைச் சொல்லி முறைப்பாடு செய்தான்.

ஆண்டவரவர்கள் மந்திரியின் முறைப்பாட்டைக் கேட்டு, அவனைப்பார்த்து : உங்கள் அரசனை நான் கண்ணுற் பார்க்கவேண்டும். ஆகையால், அவனை இங்கே என் முகத் தாவிற் கொண்டுவாருங்கள் என்று கட்டளையிட்டார்கள். உடனே மந்திரி திரும்பிப்போய் அரசனுக்குத் தெரிவித்து, அவன் உடன்பாட்டின்படி அவனைப் பலர் கூடித் தூக்கிக்

கொணர்ந்து ஆண்டவரவர்கள் சமூகத்தில் ஒரு பிண்டம் போல வைத்தார்கள்.

தஞ்சாவூர் மன்னனாகிய அச்சுதப்ப நாயக்கன் ஆண்டவரவர்கள் சமூகத்தில் வைக்கப்பட்டபோது, அவன் ஆண்டவரவர்களை ஏறிட்டுப்பார்த்து, கண்ணீர் தாரை தாரையாய் ஓட அழுது : எஜமானவர்களே, தங்கள் அடியேன் இந்த நோயினாற்படும் வேதனை சொல்லுந்தர முள்ளதல்ல. உலகாளும் அரசர்களுக்குப் பலவித ஆபத்து விபத்துகள் அடுத்தடுத்து வருமென்பார்கள். அரசாளுந்தொழில் மிக துட்பமானது. நீதிநெறியில் ஒரு மயிர்க்கிடை தப்பினால், மகாபெரிய பாரதூரமான் வில்லங்கம் வந்து அரசன் தலையில் விழுவது நிச்சயம். என்கையிற் பிடிக்கப்பட்ட செங்கோல் நான் அறியாமல் சற்றேசருகியிருந்தாலும் இருக்கும். அதனாலேதான் அடியேன் இந்த வில்லங்கத்திற்கு ஆளானேன். இனித் தீராதென்று கைவிடப்பட்ட நான், எவ்வித நோயையும் அறத்தொலைக்கும் தங்கள் திருவடிகள் என் அரமனையிற் பட்டபோதே நமக்கினித் துன்பமில்லையென்று நம்பிவிட்டேன். தேவரீர் அடியேன்மீது மன திரங்கி, எனக்குரிய பொல்லாவினைகள் எல்லாந்தீரக் கிருபை செய்யவேண்டும் என்று சொல்லிப் புலம்பினேன்.

அரசன் பரிந்துசொல்லும் சொல்லைக்கேட்டு ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் அவனைப் பார்த்தார்கள். அவன் கொண்டிருக்கும் நோய் இன்னதென்று அவர்களுக்குத் தெரிந்தது. உடனே தங்கள் திருவாயினால் பரிசுத்தவேதமாகிய துறுஆனின் முடிவிலித்தை என்னும் இரண்டு சூறத்துகளையும் ஒதி, அவன் உடலில் ஊதினார்கள். அப்போதே அவனுக்கு ஒருவிதப் புளகம் உண்டாயிற்று. மின்பு ஆண்டவரவர்கள் அரசனையும், அவனைச் சேர்ந்தவர்களையும் பார்த்து : இந்நோய், வாத - பித்த - சிலேட்டும சேஷ்டைக

ளாலாவது, பிறர் சாபத்தாலாவது, கண்ணோறுகளாலாவது, உண்டுபட்ட நோயல்ல; பகைவனொருவன் செய்த குயத்தினால் உண்டான நோய் என்று சொல்லிவிட்டு, தங்கள் பகீர் ஒருவரைப்பார்த்து: இந்த அரமனை மேன்மாடியின் ஒருபக்கத்தில் புறவொன்றிருக்கும். அங்கேபோய் அங்கே இங்கே எடுத்துவாரும் என்று ஏவினார்கள்.

அந்தபகீர் எழுந்து மாடிமேல் ஏறி, அங்கொரு மூலையில் நோய்கொண்டு குற்றயிராய்க் கிடந்த ஒரு புறவையெடுத்துக்கொணர்ந்து ஆண்டவரவர்கள் முன் வைத்தார். அந்தப்புறவின் உடல்முழுதும் மந்திரோச்சாரணம் பண்ணினவசிகள் ஏற்றப்பட்டிருந்தன. பொருத்துகளிலும், நரம்புகளிலும் ஏற்றியிருந்த அந்த இருப்புகளை ஹலறத்த ஆண்டவரவர்கள் தங்கள் சிறப்பான கைகொண்டு ஒன்றொன்றாகப் பிடுங்கினார்கள். ஒவ்வொரு ஊசியைப் பிடுங்குதோறும் அரசன் உடலிலுள்ள முடக்கு ஒவ்வொன்றும் விட்டு, எல்லாவசியும் பிடுங்கித் தீர்ந்தபின் சுகதேகியாயெழுந்து நின்றான். அவன்மேனி பழுதற்ற மேனியாய்க் கதிரெறிந்து இலங்கித் துலங்கிற்று.

தஞ்சாவூர் அரசனாகிய அச்சுநப்ப நாயக்கன் பிணிதீர்ந்து, பூரணசவுக்கியம்பெற்று எழுந்து நின்றபோது, அவனுக்குண்டான மனநந்தம் கொஞ்சமல்ல. உடனே ஆண்டவரவர்கள் திருவடிகளில் நெடுஞ்சாண்கிடையாய் விழுந்தும்பிட்டு எழுந்து நின்று, வாயாரப்புசுழ்ந்து தோத்திரம்பண்ணினான். தனக்குள்ள பிணியைப் பலர்காணக் கையுமெய்யுமாகப் போக்கின புதுமையைச் சொல்லிச்சொல்லி, பாராட்டித் துதித்தான். அவன் சந்தோஷ சாகரத்தில் முழுகினவனாய்ப் பின்னும் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களை நோக்கி *^௧ படைகளுதும்படை பதியுதும்பதி குடிகளுதும்

* காரணப் புராணம், தஞ்சைக்காவலன்வினைநீங்குபடவும், ௩௫ - ம் செய்யுள்.

குடி கூழுதும்மது, திடனுறுந்திருப்பதச் சேவைக்கீந்தன, னடிகளென்றடிக்கடி யன்பிற்கூறினான்” என்றபடி, எஜமானவர்களே, அடியேனும், அடியேனுக்குள்ளவை அனைத்தும், அடியேன் குடிக்குங் கஞ்சியும் தங்களுடையவையே யென்று வியந்து வியந்து, பணிந்து பணிந்து சொன்னான்.

பின் அரசன் ஒருபுறந்திரும்பிச் சைக்கிளை பண்ணினான். உடனே தங்கத் தாம்பாளங்களில் மாணிக்கமுதலான நவரத்தினங்களையும், தங்கநாணயங்களையும் குவித்துக் கொணர்ந்து பணிவிடைக்காரர்கள் அவன்முன் வைத்தார்கள். அரசன் எழுந்து அவற்றைத் தூக்கி ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் சமூகத்தில் வைத்துக் கைகுவித்து நின்று: இவை எஜமானவர்களுக்குப் பாதகாணிக்கை; இவற்றை ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டும் என்று பிரார்த்தித்தான். அப்போது ஆண்டவரவர்கள் அரசனைப் பார்த்து “இவைகள் மீது எனக்கு விருப்பமில்லை. இவை இப்போது என்னுடையன வாயினும், உன்னுடையனவாக வைத்து, நீயே அதுபவி. ஆனால், இனிநான் இருந்து வணக்கஞ்செய்வதற்கு, வேண்டும்போது உன்பூமியில் ஒருதுண்டு நிலம் எனக்குக்கொடு” என்று சொன்னார்கள். இதைக்கேட்ட அரசன் பூரித்து “தாங்கள் வேண்டியபோது வேண்டிய அளவு தர அடியேன் காத்திருக்கிறேன்” என்று தலை சாய்த்துச் சொன்னான்.

அப்போது அவன் மனைவியாகிய ராசபெருமாட்டி அந்தப்புரத்திலிருந்து ஆண்டவரவர்கள் சமூகத்தில்வந்து அடிபணிந்து நின்று: ஐயா, எஜமானே, அடியாளுக்கு நெடுங்காலம் புத்திரபாக்கிய மில்லை. தாங்கள் அதற்காகக் கிருபைசெய்யவேண்டும். என்று கெஞ்சினான். ஆண்டவரவர்கள் அவனைப்பார்த்து: உங்களுக்கு ஆண்டவன் கிருபையால் சந்தானமுண்டாகும் என்று வாக்கிட

டார்கள். அப்படியே அச்சுதப்ப நாயக்கனுக்குச் சந்தி உண்டாயிற்று.

அதன்பின் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் அரசன் முதலான அனைவருக்கும் பிரயாணஞ் சொல்லிக்கொண்டு, தஞ்சாவூரைவிட்டுப் புறப்பட்டார்கள். அங்கிருந்து ஆண்டவரவர்கள் பயணப்பட்டபோது அரசன்முதல் அதிகாரிகள் அனைவரும், ஊர்க்குடிகளும் கூட்டங்கூட்டமாய் வந்து தரிசனை பண்ணிக்கொண்டு, அதிகதூரம் வரையும் தொடர்ந்துவந்து வழியதுப்பிப் போனார்கள்.

தஞ்சாவூருக்குப்போனது முற்றிற்று.

எஅ - ம் அத்தியாயம்.

தேராம் பேட்டைக்குப்போனது.

[இவ் வத்தியாயம் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் தேராம் பேட்டைக்குப் போய், செம்புத்தான் கொடுத்த வரலாற்றைச் சொல்லுகின்றது.]

ஹலறத்து சையிது அப்துல்காதிர் ஷாகுல் ஹமீத மீரான்சாகிபு ஆண்டவரவர்கள் தஞ்சாவூரை நீங்கித் தபே தனர்களுடன் நடந்தார்கள். நடந்துவரும் பாதையில் ஒரு வயற்கரையில் ஆண்டவரவர்கள் சற்று நின்று பாத்திஷா வோதிவிட்டு நடந்தார்கள். அதைக்கண்ட பகீர்கள்கிள்: இங்கே யாருக்காக பாத்திஷா வோதினீர்கள் எஜமானே? என்று கேட்க: இங்கே இரண்டு ஒலிகள் அடங்கியிருக்கின்றார்கள்; இவர்கள் பின்னுக்கு வெளியாவார்கள் என்று அவர்களுக்குச் சொல்லிவிட்டு நடந்து, தேராம்பேட்டையென்னும் ஊரிற்போய்ச் சேர்ந்தார்கள்.

தேரம்பேட்டைக்குப் போனபோது அவ்வூர் முஸ்லிம்கள் கேள்விப்பட்டுத் திரண்டு வந்து ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களைப் பணிந்து, கூட்டத்துடன் உபசரித்து ஊருக்குள் அழைத்துக்கொண்டு போய், அங்கே விழுதுன்றிப் பருத்துக் கிளைத்து நிற்கும் ஒரு ஆலமர நிழலில் இருக்கச் செய்தார்கள். ஆண்டவரவர்கள் பகீர்களுடன் அந்த மர நிழலில் தங்கியிருந்தார்கள்.

பிறகு அவ்வூர் பகீர்மார்களுக்கு விருந்து கொடுக்க வேண்டுமென்று சோறுதறிகள் தயார்பண்ணிக்கொண்டு வந்து பகீர்களிடம் இறக்கி, புசிக்கும்படி வேண்டினார்கள். அப்போது பகீர்மார்கள் மூடியிருந்த பாத்திரங்களைத் திறந்தார்கள். ஒவ்வொரு பாத்திரத்திலும் காரரிசிச் சோறும், சாறுவைத்த அகத்திக்கிரையும் இருந்தன. இவற்றைக் கண்டபோது பகீர்களுக்கு உண்டான கோபத்திற்கு அளவில்லை. கண்கள் சிவந்து, ஊராரைப்பார்த்து வாய்கொண்ட மட்டும் நிந்தித்து வெருட்டினார்கள். உங்களுக்கு எங்கள் மீதிருக்கும் அவமதிப்பினாலல்லவா இந்தக் கீழ்த்தரமான பதார்த்தங்களைக் கொணர்ந்து வைத்தீர்கள்? எங்களுக்குச் செய்யும் மரியாதை இதுதானா! என்று சீறிச் சினந்து சொல்லி வெருட்டும்போது, ஊரார் தட்டுக்கெட்டுத் தடுமாறி, முகஞ்சாம்பி நின்றார்கள்.

இதை ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் அறிந்து, பகீர்களைக் கூப்பிட்டு: இதென்ன முறைகேடு? தங்களால் என்ற எதைக் கொடுத்த போதிலும் பெருந்தன்மையுள்ளவர்கள் ஏற்றுக் கொள்வார்கள் என்று நம்பித்தானே அவர்களால் கூடுமானதைக் கொணர்ந்து கொடுத்தார்கள்? அவர்களில் சீமானாலும் ஏழையானாலும் தின்று வழக்கமானதும், விருந்தென்று கொடுப்பதும் இதுதான். அந்த வழக்கத் தின் பிரகாரமே உங்களுக்கும் கொடுத்தார்களல்லாமல்,

வஞ்சகமல்லவே. அதனால், உங்களுக்குக் கோபமுண்டா கலாமா? கோபத்தை நீங்கள் என்னென்று நினைக்கின்றீர்கள்? அது சத்கருமங்களாகிய நல்வினையனைத்தையும் பற்றுக்கும் ஒரு கூரியகருவியல்லவா? அந்தக்கருவியைக் கையாடுபவர் யார்? மன்னுயிர்களைத் தன்னுயிரென்று கருதி நடக்குந் தன்மையுடையவர்கள் பிறரை மனநோவப்பண்ணத்துணிவது முறையோ! பெரியோரெல்லாம் சினமென்னும் தீயை நல்லுணர்வென்னும் தண்ணீர்கொண்டு அவித்துப்பழகினார்களே. சினத்தைக் கொண்டு நடப்பவர்களுக்கு என்ன தான் கைகூடும்! ஒன்றுமில்லை. கோபம் சுவர்க்கத்துக்குப் போகும் பாதையைத் தடுக்கும் என்று எல்லாரும் அதற்கு அஞ்சி வெருள்கின்றார்கள். ஆகவே, நீங்கள் அந்தக் கோபத்தைக் கையாட்சிகொள்ளப் பார்க்கின்றீர்கள். அது பழுது என்றும், இன்னும் பலவாறுஞ்சொல்லி அவர்களுக்குப் புத்தி போதித்தார்கள். இதைக்கேட்ட பகீர்கள் அஞ்சித்தடுமாறி, அடிபணிந்து நின்று மன்னிப் புக்கேட்டார்கள். ஹலறத்து சையிது முகம்மதுபுகுசாகிபவர்களும் பயந்து, தகப்பனாரவர்கள் முன் தலைவணங்கி நின்று பொறுப்புக் கேட்டார்கள்.

பின் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் பகீர்களுக்கு நன் முகங்கொடுத்து: உங்களுக்கு அந்தக் கீரையும், சோற்றையும் தின்ன மனமில்ல விட்டால், அதோ இருக்கும் கிணற்றில் கொண்டுபோய்ப் போட்டுவிடுங்கள் என்று கட்டளை பண்ணினார்கள். அப்படியே அவர்கள் அந்தச் சோறு கீரை அம்மட்டையும் அருகிலுள்ள கிணற்றிற் போட்டுவிட்டார்கள். அன்றுமுதல் அந்தக்கிணற்றில் தூரெடுக்குந் தோறும் ஒரு அகத்திக்கீரையும், ஒரு காரிசிச்சோறும் வந்துகொண்டிருக்கின்றன.

பின்பு ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் அந்தவூரரை ஆதரவுடன் அருகழைத்து: நீங்கள் இந்தவூரில் தொழுகிற

பள்ளிகட்டாமல் ஏன் இருக்கிறீர்கள்? என்று கேட்டார்கள். அதற்கு அவர்கள் : எஜமானவர்களே, பள்ளிகட்ட நாங்கள் சாமான்கள் தயார்பண்ணி வைத்திருக்கிறோம். தூண்கள் மாத்திரம் இல்லை. பொதுவிற சேகரித்த பணம் செலவழிந்து போயிற்று. தூணுக்கென்று பின்னும் பணஞ் சேர்ப்பது கஷ்டமாயிருக்கின்றது. நான்கு தூண்களே வேண்டியது. அதனாலேதான் பள்ளியின் கட்டிடவேலை ஆரம்பிக்கவில்லை என்று மறுமொழி சொன்னார்கள்.

இதைக்கேட்டு அவர்களைப் பார்த்து : இந்த மரத்தின் கீழ் அகழ்ந்துபாருங்கள் ; தூண்கள் அகப்படும் என்று தாங்கள் இருக்கும் ஆலமரத்தைச் சுட்டிக்காட்டி ஆண்டவரவர்கள் திருவாய் மலர்ந்து சொன்னார்கள். உடனே அவர்கள் திரண்டு நின்று மரத்தின்கீழ்த் தோண்டினபோது, அங்கே நான்கு செம்புத்தூண்கள் இருந்தன. அவற்றைச் சந்தோஷத்துடன் எடுத்துப் பள்ளியைக்கட்டி முடித்தார்கள்.

தேராம் பேட்டைக்குப்போனது முற்றிற்று.

எக - ம் அத்தியாயம்.

கூத்தா னுருக்குப்போனது.

[இவ் வத்தியாயம் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் கூத்தா னுருக்குப் போன வரலாற்றைச் சொல்லுகின்றது.]

ஹலறத்து சையிது அப்துல்காதிரு மீரான் சுல்தான் ஆண்டவரவர்கள் தேரம்பேட்டையாருக்குச் செம்புத் தூண் கொடுத்து, அவர்களைப் பள்ளிகட்டிச் சுகமாய் வாழ்ந்திருங்கள் என்று ஆசீர்வதித்துவிட்டு, அங்கிருந்து தங்கள் கூட்டத்துடன் புறப்பட்டுக் கூத்தா னுருக்குப் போனார்கள். ஆண்டவரவர்கள் வருகின்றார்கள் என்று அவ்வூர் முஸ்லிம்

கள் எதிர்கொண்டழைத்துச் சாகைபண்ணுவித்து, விருந்
முதலிய சகல உபசரணைகளுஞ் செய்தார்கள்.

ஆண்டவரவர்கள் அங்கிருக்கும்போது, ஒரு நாள்
அவ்வூர் முஸ்லிம்கள் எல்லாரும் ஒன்றுகூடி ஆண்டவரவ
ர்கள் சமூகத்தில் வந்து, கைகட்டிப் பணிந்து நின்று : எஜம
னவர்களே, நாங்கள் எல்லாரும் ஏழைகள். அனைவரும்
அன்றாடம் கூலிவேலைசெய்து பிழைக்கிறவர்களும், பயிற்
பச்சையிட்டு ஜீவனம் செய்கிறவர்களுமாகவே யிருக்கி
றோம். பாரியவர்த்தகஞ் செய்வோர் எங்களில் இல்லை.
எங்கள் வரும்படி குடும்ப சம்ரக்ஷணைக் கல்லாமல், வேறே
கையில் நாலுகாசு மிஞ்சக்கூடியதல்ல. இந்தவூரில் குத்பாப்
பள்ளியொன்று இல்லையென்கிற கவலை எங்கள் இருதயத்
தில் நீண்டகாலம் வேருன்றி யிருக்கின்றது. இருந்தும்,
அக்கவலையைத் தீர்த்துக் கொள்ள எங்களுக்குத் திராண்
யில்லை. பொருளில்லாக் குறையேயன்றி வேறில்லையா
யால், தேவரீர் அதற்காக மனதிரங்கவேண்டும் என்ற
முறையிட்டார்கள்.

இம்முறைப்பாட்டை ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள்
கேட்டு, அந்தக் கூட்டத்தாருள் எல்லாரிலும் கடைப்பட்ட
ஒரு எளியவனை ஏறிட்டுப்பார்த்து : ஏ, மனிதனே, இந்த
வூரில் குத்பாப்பள்ளி யொன்று நீகட்டு என்று வாக்கிட்டுச்
சொல்லி அநுப்பினார்கள். அன்று முதல் அல்லாதுத்த ஜவ
வின் உதவிகொண்டு அந்த எளிய மனிதனுக்கு எவ்வித
மாகவோ திரவியம் கிடைத்தது. அவன் உடனே, அந்தப்
பொருளில் ஆனமட்டுஞ் செலவிட்டு விரைவில் ஒரு
பள்ளியைக் கட்டுவித்தான்.

சீக்கிரமர்கப் பள்ளிகட்டி முடியவே ஹலறத்து ஆன்
டவரவர்கள் அந்தப் பள்ளியிற் போயிருந்து துறுதுள் ஓதி

தொழுது சந்தோஷமுற்றார்கள். ஊரர்களுக்கும் அளவிறந்த சந்தோஷ முண்டாயிற்று. ஒரு எளியவனைச் சீமானாக்கிப் பள்ளிகட்டுவித்தார்கள் என்று ஆண்டவரவர்களை அதிசயித்துக் கொண்டாடினார்கள். ஆண்டவரவர்கள் போயிருந்த நாள்முதல் அந்தப்பள்ளியில் ஒருவரும் இராத் தங்கி, நித்திரை செய்கிறதில்லை. அறியாமல் ஒருவர் தங்கி விட்டால், இரவில் எடுத்தெரியப்படுகின்றார்கள். அது இன்றும் நடக்கின்றது.

கூத்தானுருக்குப்போனது முற்றிற்று.

௮௦ - ம் அத்தியாயம்.

திருவாருருக்குப்போனது.

[இவ் வத்தியாயம் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் திருவாருருக்குப் போய்த் தேரைத்தடுத்த வரலாற்றைச் சொல்லுகின்றது.]

ஹலறத்து காத்தேலி கன்ஜஸவாய் பாத்துஷா ஆண்டவரவர்கள் பகீர்கள் புடைசூழக் கூத்தானாரை விட்டுப் புறப்பட்டுத் திருவாருரிற்போய், அங்கொரு இடத்தில் சாகை பண்ணிக்கொண்டு இருந்தார்கள். அப்போது அவ்வூரில் திருவிழாக் கொண்டாடும் காலமாயிருந்தது. ஆண்டவரவர்கள் அங்கே போய்த் தங்கினபின், அவ்வூர் இந்துக்கள் வழக்கப்படி கோயிலைச் சிறப்பித்து, தேரை அலங்கரித்து, தங்கள் சுவாமியாகிய விக்கிரகத்துக்கு ஆடையாபரணங்கள் அணிந்து அத்தேர்மேல் ஏற்றி, தெருக்கள் சுற்றிவரும்படி இழுத்தார்கள். வழக்கப்படி ஓடும் தேர் அன்று இருந்த இடத்தைவிட்டு நகரவில்லை. அதிக ஜனங்கள் திரண்டு நின்று பலங்கூட்டி யிழுத்தார்கள்; அப்போதும் அது அசையவில்லை. இதென்ன வென்று ஆச்சரியமுற்று, திருவிழாக்கென்று வந்த ஜனங்களும் கூடநின்று இழுத்தார்கள்;

ஒரு மயிர்க்கிடையும் முன்வரவில்லை. அப்போது அவர்கள், வடந்தொட இடமின்றி இத்தனைத் திரளான ஜனங்கள் நின்று இழுத்தும் இத்தேர் ஓடாமல் அசையாமல் இருந்த இடத்தில்தானே யிருக்கின்றதே! இந்த இழுப்புக்கு மலையும் நகருமே! இதென்ன ஆச்சரியம் என்று திகைத்தார்கள். பின்னும் இழுத்திழுத்துப் பார்த்து உடல் சோர்ந்தார்கள். தேர் அசையவில்லையே யென்று மனஞ்சலித்தார்கள். நாம் சவாமிக்குச் செய்த தீங்கு என்னவோவென்று திகைத்தார்கள். “சவாமி! தாங்கள் ஆரோகணம் பண்ணியிருக்கும் இந்தத்தேர் வழக்கப்படி ஏன் ஓடவில்லை? நாங்கள் ஏதும் பிழைசெய்திருந்தால் மன்னித்து, தேரை நடத்துங்கள்” என்று சொல்லி, அந்தத் தேரடியில் நிரைநிரையாய்க் கும்பிட்டு விழுந்தார்கள். மறுபடியும் கூடிநின்று இழுத்தார்கள். ஒன்றிலும் காரியம் பலிக்கவில்லை.

பின்பு, எல்லாரும் கூடியமட்டும் பார்த்து வடத்தைக் கை விட்டு, இதற்குக்காரணம் என்னவோ வென்று உள்ளஞ்சோர்ந்து நின்றார்கள். திருவிழாக்கூட்டம் திகைப்புற்று நின்றது. அப்போது, கோயில் ஆசாரியனும், மற்ற அதிகாரிகளும் கூடிநின்று: இந்தத்தேர் ஓடாமல் நின்று போவதற்கு இங்கே நூதனம் ஒன்றும் நடக்கவில்லை. ஆனால், இஸ்லாமான ஒருபெரியோர்கள் தங்கள் கூட்டத்தாருடன் சில தினங்களாக இவ்வூரில் வந்திருக்கின்றார்கள். ஒரு வேளை அந்தக் காரணத்தினால் இத்தேர் ஓடாமல் நிற்கவுங் கூடும் என்று ஆலோசனைபண்ணி, நாம் அவர்களைப் போய்க் கண்டுகொள்வதே காரியம் என்று தீர்மானித்து, அக்கோயில் ஆசானும், சில அதிகாரிகளும் பெருங்கூட்டத்துடன் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் இருக்கும் சாகைக்கு வந்தார்கள்.

எல்லாரும் பின்னேநிற்கக் கோயில் ஆசான் மாத்திரம் ஆண்டவரவர்கள் சமுகத்திற்போய் நெடுஞ்சாண்கிடையாய்

விழுந்து : ஐயா எஜமானே, இவ்வூர் உண்டான காலந்
தொட்டு இந்தக் கோயிலிலிருக்கும் எங்கள் தெய்வத்தை
அலங்காரஞ்செய்து, தேரைச்சிங்காரித்து அதில் ஏற்றித்
தெருச்சுற்றி, திருவிழாக் கொண்டாடுவது (வழக்கம்.
தொன்றுதொட்டு நடக்கும் வழக்கப்படி இந்த வருஷத்
திலும் தெய்வத்தைத் தேரில்வைத்து, தெருச்சுற்றும்படி
இழுத்தோம். தேர் அசையவில்லை. எங்களால் ஆனமட்டும்,
அதற்கு மேற்கொண்டும் பிரயத்தினங்கள் செய்து தேரை
இழுத்தும், அது எள்ளிடை நகரவில்லை. அதனால், நாங்கள்
வாடித் தவிக்கின்றோம், சுமார் பதினாயிரம்பேர் கூடி
நின்று இழுத்தும் தேர் அசையவில்லையென்று, பின்
னும் தெய்வத்திற்குக் கடாப்பவி கொடுத்து, தீபதூபங்க
ளிட்டு, ஆராதனை பண்ணிக்கூட இழுத்துப்பார்த்தோம்.
காரியம் சாயவில்லை. இனித் தாங்களே கதி; தாங்களே
கிருபைசெய்ய வேண்டும் என்று முறையிட்டான்.

ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் அவனைப்பார்த்து
உங்கள் தேர் ஓடும்; நீங்கள் ஒருவரும் வடத்தைப்பற்றி
இழுக்காதீர்கள்” என்று கட்டளைபண்ணி அதுப்பிவிட்
டார்கள். ஆண்டவரவர்கள் வாக்கின்படி ஒருவராவது வடத்
தைத் தொட்டு இழுக்காமல் அந்தத்தேர் தானாக ஓடத்
தொடங்கி, வழக்கப்படி சுற்றும் தெருக்களையெல்லாஞ்
சுற்றியோடி நிலைக்குவந்தது. அதனால், அந்த இந்துக்
களுக்கு உண்டான ஆச்சரியம் கொஞ்சமல்ல.

ஆயிரக்கணக்கில் ஜனங்கள் திரண்டுகொண்டு இழுத்தும்
எள்ளத்தனை அசையாத தேர், ஒருவரும் வடந்தொடாமல்
தானாக வோடி வழக்கப்படி நிலைக்குவந்ததே! இது மகா
புதுமை! இப்படிச் செய்வித்தவர்கள் இந்தப் பெரியோர்
களே என்று அவ்வூர் இந்துக்கள் எல்லாரும் கூட்டங்
கூட்டமாய்த் திரண்டு ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களின் திரு

வடித் தரிசனஞ்செய்து, போற்றிப் புகழ்ந்து கொண்டார்கள்.

ஒருநாள் அவ்வூரிலுள்ள ஒரு பிராமணன் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களின் மகத்துவத்தைக் கேள்வியுற்று வந்து அடிபணிந்து நின்று: ஐயா, எனக்கு ஒருதென்னமம் இருந்தது. அதன் காய்ப்பைக் கொண்டு நான் ஜீவனம் பண்ணிவந்தேன். இப்போது அது பட்டுப்போய் மொட்டையாய் நிற்கிறது. அதனால் நான் ஜீவனத்திற்கு முட்டுப்படுகிறேன். தேவரீர் கிருபைசெய்து, அதைக் காய்க்கச் செய்யவேண்டும் என்றுசொல்லி மன்றாடினேன். அப்போது ஆண்டவரவர்கள் அவனைப்பார்த்து “அது காய்க்கும்; நீபோ” என்றுசொல்லி அதுப்பிடுங்கள். அவன் வீடுபோய்ப் பார்க்குமுன் அந்தத் தென்னை தண்டாங்காவண்ணம் குலை சாய்த்துக் குலுங்குகின்றது. இதைக் கண்ட பார்ப்பான் அகம் பூரித்து, பின்னும் ஆண்டவரவர்கள் சமூகத்தில் வந்துநின்று சங்கதியைச் சொல்லித் துதித்தான்.

திருவாரூருக்குப்போனது முற்றிற்று.

அக - ம் அந்தியாயம்.

எ ரு து கெ ரு தி த து.

[இவ் வத்தியாயம் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் ஒரு ஏழைத் திருமாமாடொன்று கொடுத்தவரலாற்றைச் சொல்லுகின்றது.]

ஹலறத்து ஷாதுல்ஹீது பாத்துஷா சாகிபு ஆண்டவரவர்கள் இவ்விதம் சிலபலகாரணங்களைச் செய்துகொண்டு, திருவாரூரில் சிலநாள் தங்கியிருந்தார்கள். அப்போது திருக்களாச்சேரி என்னும் ஊரிலுள்ள இஸ்லாமானொரு எய்யவன் ஆண்டவரவர்கள் சமூகத்தில்வந்து பாதம் பணிந்து நின்று: எஜமானவர்களே, அடியேன் திருக்களாச்சேரி

விருக்கும் ஒரு எவரியவன். எனக்கு ஒருதுண்டு நிலமுண்டு. அதை உழுது பயிர்செய்தாலன்றி என்ஜீவனம் நடக்காது. வேறு தொழில் செய்யப்பழகினவனு மல்ல ; தொழிலுக்கு முதலுமில்லை. ஒரு கூலிப்பாடு படவும் ஏலாது. உள்ள நிலத்தை உழுது பயிரிடலாமென்றாலோ, உழுவுமாடுகள் இணையாய் இரண்டுவேண்டும். என்னிடம் உள்ள மாடு ஒரேயொன்று. ஒரேருதுள்ளான் உழுவதெப்படி ? அதனால், மற்றொரு மாடில்லாமல் ஒருமாட்டை வைத்துக் கொண்டு, பெண்பிள்ளைகளோடு பட்டினி கிடந்து சாவப்பார்க்கின்றேன். தாங்கள் மனதிரங்கி, மற்றொரு மாடு எனக்குண்டாகும்படி அருள்புரியவேண்டும் என்று கேஞ்சினான்.

இதை ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் கேட்டு மனதிரங்கி, அவனைப்பார்த்து : நல்லது ; நீ உன் ஒருமாட்டைக் கொண்டுபோய் ஒரு மரத்திற்கட்டிவிட்டு, அதன் பக்கத்திலிருக்கும் மற்றொரு மரத்தில் வேறொரு வெறுந்தாம்பைப் பிணித்து வைத்து, அவ்விரண்டிடத்திலும் வைக்கோலைப் போட்டுவை என்று கட்டளையிட்டு அதுப்பிணர்கள்.

அவ்வாறே அந்தமனிதன் போய், தன்மாட்டை ஒரு மரத்திலும், வெறுந்தாம்பை ஒரு மரத்திலுங்கட்டி, இரண்டிடத்திலும் வைக்கோலைப்போட்டு வைத்துவிட்டு, அன்றிரா படுக்கப்போனான். விடியும்வரையும் அவனுக்குத் தூக்கம் வரவில்லை. அன்று அர்த்தசாமத்தில் ஆண்டவரவர்கள் அல்லாதுந்த ஜலாவிடம் அவனுக்கு மாடுண்டாகும் படி தொழுது துஆ கேட்டார்கள்.

இராமுமுதாம் அதே நினைவாய் நித்திரையற்றிருந்த அந்தமனிதன், விடியமுன் எழுந்துவந்து ஆண்டவரவர்கள் சமூகத்திற்பணிந்து நின்றான். அப்போது ஆண்டவரவர்கள் அவனைப்பார்த்து : நீ கட்டின மரங்களைப் போய்ப் பார். இரண்டுமாடுகள் நிற்கும். பிடித்துக்கொண்டு

உழுதுண்டு வாழ்ந்திரு என்றுசொல்லி அதுப்பினர்கள் உடனே அவன் ஆவலாய்ப் போய்ப்பார்த்தபோது, இரண்டு மரத்திலும் ஒன்றுக்கொன்று ஜதையான இரண்டுமாடுகள் கட்டப்பட்டிருந்தன. அதனால், அவனுக்குண்டான ஆச்சரியமும், ஆநந்தமும் மட்டிடுவதல்ல. அன்றுமுதல் அவன் நிலத்தைப் பயிரிட்டுச் செல்வத்தோடு வாழ்ந்திருந்தான்.

எருதுகோடுத்தது முற்றிற்று.

அ - ம் அத்தியாயம்.

மேலைநாகூருக்குப் போனது.

[இவ் வத்தியாயம் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் மேலை நாகூருக்கு வந்த வரலாற்றைச் சொல்லுகின்றது.]

ஹலறத்து சையிது அப்துல்காதிர் ஷாகுல் ஹமீது பர்த்துஷாசாகிபு அவர்கள் திருவாரூரிலிருந்து புறப்பட்டு தங்கள் அருமை மகனார் ஹலறத்து சையிது முகம்மதுபுகு சாகி பவர்களும், நானூற்றுநான்கு தபோதனர்களாகிய பகீர்களும் புடைசூழ்ந்து வரும்படி மேலைநாகூர் என்னும் தலத்திற்கு வந்தார்கள்.

மேலைநாகூர் என்பது இப்போதுள்ள நாகூருக்குச் சற்று மேற்கில் இருக்கின்றது. அது, அக்காலத்தில் விஸ்தாரமான ஒரு பட்டணமாயிருந்தது. அலங்காரமும், விசித்திரமுமான அநேக மாடமானிகை, கூடகோபுரங்களால் சிறந்தது. அரணிப்பான உன்னதக் கட்டிடங்கள் அநந்தம் நிரைநிரையாயுள்ள அகன்ற தெருக்கள் கண்ணுக்கு இனிமையான காட்சியைத் தந்துகொண்டிருக்கும். ஊருக்குப் புறத்தில் நெளிந்துவளைந்து ஓடிக் கடலிற்போய் விடும் நதியும், நறுமணங்களையும் பலவிதப் புஷ்பங்களையும் திங்கனிசனையும் சொரியும் தோப்புகளும், நெல்வகை

முழுதும் விளையும் வயல்களும் நிறைந்து விளங்கும். ஊருக்குள் வடதேசத்திலிருந்து வந்து குடியேறின அநேக உயர் குலத்தார் வாசஞ்செய்தார்கள். மரக்கல வியாபாரிகள் பலர் வர்த்தக விர்த்தியில் சிறந்து வாழ்ந்தார்கள். அவ்வூர்க் குடிகளில் பெரும்பாலும் முஸ்லிம்களே விசேஷித்தவர்களாயிருந்தார்கள்.

முஸ்லிமான பாக்கியவான்களால் சிறந்து விளங்கும் செல்வ மிகுந்த அந்த மேலைநாகூரில் ஹலறத்து ஆண்டவ ரவர்கள் வந்து, ஒரு தானத்தில் விடுதியிட்டுத் தங்கினார்கள். அப்போது அவ்வூர்க் குடிகளில் ஒருவராவது ஆண்டவ ரவர்கள் விஷயத்தில் எண்ணமிடாமல், எல்லாரும் பரா முகமாயிருந்து விட்டார்கள். அக்காலத்தில், அவ்வூர்க் குடிகள் அதிகம்பேர் மார்க்கந்தவறி நடக்கிறவர்களாயிருந்தார்கள்.

பொன்னினாலான மீள்பறென்னும் உபதேசபீடம் அமைந்த குத்பாப்பள்ளிகள் பல தெருக்கள்தோறும் இருந்தும், அங்கேவந்து அல்லாதுந்த ஜலாவைத் தொழுவாரில்லை. ஒவ்வொருவரும் தமக்குக் கிடைத்திருக்கும் பணப்பெருக்கத்தினாலும், பெண்டு பிள்ளைகளாலும், ஆளடிமைகளாலும், மாடாடு முதலிய ஆளும், பொருட்களினாலும், வீடுகள், தோட்டங்கள், கழனிகள் முதலிய காணியாட்சிகளாலும் தம்மை மதித்து, இறுமாந்து, அவற்றைக் கொடுத்த அல்லாதுந்த ஜலாவைக் கனவிலுங்கருதிப்பாராதவர்களாயிருந்தார்கள். இது மாத்திரமா? கொலை, களவு, மதுபானம், வியபிசாரம், சூதாட்டம், பொய், கோள், பெரியோரை யிகழ்தல் முதலான துற்கிருத்தியங்கள் அனைத்தும் அவர்களுக்கு நித்தியகருமமாயிருந்தன. தொழுதல், நோன்பு பிடித்தல், தானதருமம் வழங்குதல், துறவுனாதியோ துதல் முதலான சத்கருமங்கள் அவர்களுக்குக் காஞ்சிரங்காயாயின. முடிவாகச் சொல்லுமிடத்தில்

அல்லாதந் ஆலா விதித்தவை யெல்லாம் விலக்காகவும், விலக்கினவை யெல்லாம் விதியாகவுமே அவ்வூராரில் நாலாறு வீட்டுக் காரர்தவிர மற்ற எல்லாரும் எடுத்து நடந்து தலைதடுமாறி யிருந்தார்கள்.

செல்வப்பெருக்கினால் மமதைகொண்டு அல்லாதந் ஆலாவை மறந்து, மேற்சொன்னபடி தீனுல்விஸ்லாத்தின் கருமங்களில் தலைகீழாய்ப்புரண்டு நடக்கும் அவ்வூர்க் குடிகளை ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் கவனித்து, நபி முகம்மது ஸல்லல்லாகு அலைகிவஸல்லமவர்களின் உம்மத்துமார் இவ்வாறு சீரழிந்து கிடப்பது முறைமையல்லவே யென்று அதுதாபப்பட்டு, இவர்களுக்கு நரகத்தைக்கொண்டு அச்சம் பூட்டி நேர்வழி பெறும்படி உபதேசஞ் செய்யவேண்டுமென்று எண்ணி, அறக்கீழான அறிவற்ற கீழ்மக்கள் கேட்டாலும் திருந்தத்தக்க விஷயங்களை மதுரமான சொற்களைக்கொண்டு போதிக்கத் தொடங்கினார்கள்.

ஜனங்களே, கேளுங்கள். இந்தத் துன்பாவில் ஒரு வன் தனக்குக் கிடைத்திருக்கும் பாக்கியத்தினால் மேலான வுணவுண்டு, மேலான வுடையுடுத்தி, மேலான வாகனாருடையாய்த் திரிவான். பின் அப்பாக்கியம் அழிந்தாலோ, கீழான வுணவுக்கும் உடைக்கும் வகையற்று, கால்வருந்த ஊருராய்த் திரிவான். இது சகசமே. காரியம் இப்படியானால், இனிச் செல்வத்தின் மகத்துவம் என்ன மகத்துவம்! விசித் திரமானசப்பிரமஞ்சத்தின் பஞ்சணமீது நறுமலர் பரப்பிப் படுத்த துறங்கின மேனியும், மலர்மீதும் வைக்கப்பொருமல் நடையற்றிருந்த கால்களும், வாழ்வு அரிந்து தாழ்வுவந்த போது, பிறர் தடிகொண்டு அடிக்கத் தாங்கி, சுடுநிலத்தில் நடக்க உடன்படுமென்றால், இந்தச் சரீரத்தின் செருக்கு என்ன செருக்கு! வானத்திலிடும் வில்லுக்கும், மின்னுக்கும், மனிதரின் நினைப்புக்கும், கானலுக்கும், ஆற்றுப் பெருக்குக்கும், அழகும், இளமையும், வாணமும், சுற்றமும் ஒப்பாரு

மென்றால், துன்யாவைச் சதமென்று நம்பி, அதில் தரிபட்டிருக்க யார்தாம் கருதுவார்கள் ! மெய், வாய், கண், மூக்கு, செனியென்னும் ஐம்பொறிகளும், அவற்றிலுள்ள சுவை, ஒளி, ஊறு, ஓசை, நாற்றம் என்னும் ஐம்புலன்களும், ஒரே படி நிலைமையில் தடுமாறிக் கெடுத்தன்மையை யுடையனவாகையால், அவையமைந்த உடலின் யதுபவம் என்ன அதுபவம் ! அளவற்ற அன்புபாராட்டி அதிகப் பற்றுதலுடன் உவந்திருக்கும் சுற்றத்தார், ஒருவன் மரண மடைந்தால் சூழ்ந்திருந்து கண்ணீர்சொரிந்து கூக்குரலிட்டுப் புலம்பிப் பரிதபித்து அழுது, பின் ஒருங்குகூடி அவனைக்கொண்டு போய் மண்ணிற்புதைத்துவிட்டு, அதன்பின், உண்ணல் உடுத்தலாதிப் பலபராக்கிலும் செல்வர்களானால் அவர்களால் உண்டாகும் பெருமை என்ன பெருமை ! சர்வ ஜீவகோடிகளையும் சிருஷ்டித்து அவ்வவற்றிற்குத் தக்கபடி இரண மரணாதிகளைச் சங்கற்பித்து ஆள்கிற வல்லவனான அல்லாதந்த ஜலாவை அறிந்து, அவனை வழிபட்டு நடக்காதார் யாராயினுஞ்சரி நரசுத்திற்கே ஆளாவார். இஸ்லாம் வேஷம்பூண்டு, அஷ்ஷதுகலிமாவை துனிநாவினாற் சொல்லிவிட்டு, விதினிலக்குகளுக்குக் கட்டுப்படாமல் மனம்போன வழியில் நடப்பார் யாருக்கும் முடிவில் கைசேதமே கண்ட பலனாமன்றி, வேறில்லை. முஸ்லிமான ஜனங்களே, நீங்கள் அல்லாதந்தஜலாவுக்குப் பயப்படுங்கள். வணங்கப்படப் பாத்திரன் அல்லாதந்த ஜலாவே ; மலக்தகள் அவன் ஏவலாளரே ; நவறந்து, ஐபூர், இன்ஜில், புறுகான் ஆகிய நான்கும், மற்றும் கதுபுகளும் அவன் வேதங்களே ; நபி ஜதம் அலைகிஸ்ஸலாமவர்கள் முதலாக நபி முகம்மது ஸல்லல்லாகு அலைகிவஸல்லமவர்களே ருகவுள்ள நபிமார் நதூல்மார் எல்லாரும் அவனுடைய நபியும் றகூலுமே ; யவுமல்ஜுகிற என்று ஒருநாள் உண்டு ; அது, நடுத்தீர்க்கும் நாளே. நன்மைபுந்தீமையும் அவன் புறத்தினவேயானாலும், தீமைக்கு

அவனுடைய அநுமதியில்லையென்று மனதார எண்ணி, வாயாரச் சொல்லுங்கள். ஒவ்வொருதினத்து ஐயைந்து வேளைகளிலும் பரிசுத்தமாக மனதுருகி, அவனை வணங்குங்கள். அதனால், நவரத்தினகஜிதமான அபரஞ்சி மானிகைகளுள்ள சுவர்க்கத்துவாழ்வு உங்களுக்குக் கிடைக்கும். அவன் உங்களுக்குக் கொடுத்த திருவியத்தை அவனுக்குப் பிரீதியான பாதையில் செலவிடுங்கள்; அதற்கு ஏற்பட்ட பாகப்படி ஜக்காத்துக்கொடுங்கள்; இச்சையை யடக்கி இருதயந்தெளிய ஒருமையில் தரிபட்டு உபவாச விரதமாகிய நோன்பைத் தவறாது பிடியுங்கள்; அப்படியும், பிடித்தோருடைய வாய்மணத்தை ஹூலுல்லீன்களும், விரும்புவார்கள். உங்களுக்குள் திரவியபலம், சரீரபலம், மற்றைய சாதனங்களெல்லாம் உண்டாயிருக்குமானால், மக்காவுக்குப் போய் கதுபாவைப் பிரதக்கணஞ் செய்யுங்கள்; இனிச்சுவர்க்கத்தில் பவனிவருவீர்கள். நீங்கள் செய்யும் துர்க்கிர்த்தியங்களை ரகசியமென்று நினைக்காதீர்கள்; இரண்டு பேர் ஒரு ஒதுக்கிற் போயிருந்து பிறரொருவருங்காணாமல் ஒரு கருமத்தைசெய்தால், அங்கே அல்லாதந்த ஆலாவுங்கூடி மூவராவார்; மூவர் செய்தால், நால்வராவார்; நால்வர் செய்தால், ஐவராவார் என்று நபி முகம்மது ஸல்லல்லாகு அலைகிவ ஸல்லமவர்கள் திருவாய் மலர்ந்து சொன்னார்களே. அதனால் உங்கள் அந்தரங்கம் பயிரங்கந்தான். வித்தினால் மரத்தையும், மரத்தினால் வித்தையும் உண்டாக்குவது போல, ஒரு துள்ளிச் சுக்கிலத்தினால் கரசரணாதி அவயவங்களும் ஜீவனுமுள்ள உடலையும், அவ்வுடலினால் சுக்கிலத்தையும் உண்டாக்கும் கர்த்தாவான அல்லாதந்தஆலாமகாவல்லவன் என்று வேதஞ் சொல்வதைக் கேட்டபேர் அவனை மறந்து கெடுவழியில் நடப்பரா? இம்மையில் அல்லாதந்தஆலாவையறியாதவன் மறுமையிலும் குருடனாயிருப்பான் என்னும் வேதவாக்கியத்தை ஆராய்ந்து பாராதார் நபிமுகம்மது

ஸல்லல்லாகு அலைகிவஸல்லமவர்களின் மன்றாட்டத்திற்குள்
அகப்படுவது எப்படி? முன்னுள்ள நபிமார்தாமும் தனி
தனி என்னை முகம்மதுநபியுடைய உம்மத்திற்கு சேர்ப்பி
என்று அல்லாதுத்தஆலா இடம் இரந்து கேட்டார்கள்
ஆதலால், இந்த மேலான உம்மத்தில் யார்தாம் வீணாய்
போகலாம்? எனக்கு ஒப்பானவர் ஒருவரு மில்லையென்று
உலகத்தைக் கட்டியாண்டு சுவர்க்கத்திற்குப் பிரதிசுவர்க்கம்
கட்டிய ஸத்தாதுடைய வாழ்க்கைகள் இப்போது எங்கே
நானே கடவுள்; நானேபெரியவன் என்று வழக்கடித்த
வையகமுழுதும் ஆண்ட நமுநாதும், பிறவுளும், எப்படி யழி
தார்கள்! அவர்கள் வாழ்க்கைகள் எப்படி கெட்டன! அவ
களின் வீரசூரத்தனங்கள் இப்போது எங்கே! அறித்திய
பொருட்களை நித்தியமென்று எண்ணி, நித்தியப்பொருளை
நினைத்து பாராதார் யாராயிருந்தாலும், எவ்வளவு
வீரசூரரானாலும், எம்மட்டுத்திரண்ட பாக்கியவந்தன
னாலும், எத்தனைபெரிய ராசாதிராசனாலும் ஒதுங்கு
தானம் நரகமே. ஒருவன் பாவஞ்செய்தபின் அவனுக்கு
மீட்சியில்லையே யென்று இம்மட்டில் நீங்கள் மனஞ்
சோர்ந்து போகாதீர்கள்; செய்தபாவத்தை எண்ணிய
பச்சாதாபப்பட்டு, இனி இப்படிச் செய்வதில்லையென்று தீ
மானித்துக்கொண்டு, நான் செய்த பாவத்தைப் பொறு
தருள் என்று மனம் வாக்குக் காயம் மூன்றும் ஒன்று
பட அழுது அல்லாதுத்த ஆலா இடம்கேட்டு நேளபா செ
தால், அவன் மன்னிப்பான். அவன் பிழைபொறுக்கிறவன்
கிருபை செய்கிறவன். அவனைக் கெஞ்சிக் கேட்கும் ப
சுத்தமனதுள்ளார்க்குக் கேட்டது கிடைப்பது நிச்சயம்
ஆகையால், நீங்கள் நேளபா செய்யுங்கள். ஆதம் அஃ
கிஸ்ஸலாமவர்களைப் படைத்து அவர்கள் உடலில் ஜீவாத்ம
பரவுப்போது அவர்களுக்குத் தும்பல் உண்டாக, அதற்கு
அவர்கள் அல்லஹ்துல்லீலா என்று சொன்னவுடன்

அல்லாதுத்தாலா அதைக்கேட்டு நஹமக்கல்லா என்று பித்தி சொன்னானே, அச்சொல்லின் பொருட்பிரகாரம். அவன் நமக்குக் கிருபை செய்வதற்கு உரியவனாயிருக்கிறான். நமது பிழைகளைப் பொறுத்துக் கிருபைசெய்து, நம்மை அவன் ஆதரித்து ஆள்வான். நீங்கள் அவனுடைய கிருபை நிழலில் ஒதுங்கிக்கொள்ளுங்கள். இனிச்சம்பவிக்கும் நம் நஷ்டங்களை அவன் உங்களுக்கு மறைத்து வைக்கவில்லை. அனைத்தையும் இன்னபடி யென்று முந்தியே தெரிவித்தது. அவற்றைக் குறித்து எச்சரித்துமிருக்கின்றான். ஜனங்களே, நீங்கள் பயபக்தியாக நடவுங்கள் அப்போது உங்களுக்கு மறுமைப்பலன் உண்டாகும். விருதாவில் மோசம் போகாதீர்கள் என்றும், இன்னும் பலவுமான ஹிதோப தேசங்களை ஆண்டவரவர்கள் தேன்மாரி பெய்வதுபோல மேலை நாகூரருக்குப் பெய்தார்கள். இவ் வுத்தமமொழிகளுள் ஒன்றாவது அவர்கள் செவிக்குள் நுழையவில்லை, ஒன்றையாவது அவர்கள் இதயங்களின்று காதுதாழ்த்திக் கேட்கவுமில்லை. காதிற் புகுந்த இரண்டொன்றும் அவர்களுக்கு வேம்பாயிருந்தது. முடிவில் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களின் திருவாய்மொழி அனைத்தும் “ பன்றிக்கூழ்ப்பந்தரிற் றேமா வடித்தற்றால் ” என்றபடி யாயின. அவர்கள் கொண்டிருந்த செல்வச் செருக்கே அவர்களை இவ்வாறு அலக்கழித்தது. “ குடைநிழலிருந்து குஞ்சர மூர்ந்தோர், நடைமெலிந்தாரூர் நண்ணினு நண்ணுவர் ” என்பதையும், நீரிற்சுமிழி யிளமை நிறைசெல்வ, நீரிற்சுருட்டு நெடுந்திரைக, னீரி, லெழுத்தாகும் யாக்கை— ” என்பதையும், குடம்பை தனித்தொழியப் புட்பறந்தற்றே, யுடம்போடு யிரிடைநட்பு ” என்பதையும், இன்னுமுள்ள நீதி மொழிகளையும் அவர்கள் எண்ணிப் பார்த்தவர்களுமல்ல. ஆகையால் தான் ஆண்டவரவர்களின் திருவாய்மொழி அவர்களுக்குத் தைக்கவில்லை.

ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் திருவாய் மலர்ந்து சொரிந்த அமிர்தவசனங்களை மேலைநாகூரார் அலட்சியஞ் செய்ததுமாத்திரமல்ல; அவர்களைப் பகிடிபண்ணி நகைத்தார்கள். இவர் யார்? எங்குள்ளவர்? இவர் சொல்வது என்ன? என்று பரிகாசம் பண்ணினார்கள். அடிக்கடி நையாண்டி பண்ணினார்கள். “எரியாற் சுடப்படினும்புண்டா முய்யார், பெரியார்ப் பிழைத்தொழுகுவார்” என்பதை அவர்கள் அறியவில்லை.

உலகத்தார் “கேடுவருமுன் மதிசெட்டுவரும்” என்கிறபடி தாங்கரிய வில்லங்கங்களை இனிஅனுபவிக்கப் போகிற மதிசெட்ட மேலைநாகூரார் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களின் திருவாய் மொழிகளை இகழ்ந்து பரிகாசம் பண்ணினபோது, ஆண்டவரவர்கள் மனம் நொந்து, இந்த அறிவற்ற சண்டாளர்கள் வாழும் ஊரில் நாம் அடிவைக்கக்கூடா தென்று, தங்கள் அருமை மகனாரும், பகீர்மார்களும் புடைசூழ அவ்வூரைவிட்டு வெளிப்பட்டு, கீழ்புறத்திலுள்ள கடற்கரை மைதானுக்கு வந்துவிட்டார்கள்.

ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் மேலைநாகூரை விட்டு வெளிப்பட்ட மாத்திரத்தில், அவ்வூராரின் தலைக்குமேல் சமயம் பார்த்து நின்ற ஆபத்து இறங்கத்தொடங்கிற்று. “பெரியாரைப் பேணுதொழுகிற் பெரியாராற், பேராவும்பைதரும்” என்றபடி ஆண்டவரவர்களைப் பேணுதபடியால், அவ்வூரார் மேல் அல்லாதுந்தஆலா தனது கஹையை யிறக்கினான். வாந்திபேதி, கரம், குன்மம், கால்கை யாதி அவயவவீக்கம், வாதம், பித்தம் முதலான எண்ணிறந்த ரோகங்கள் அவர்களுக்கு உண்டாயின. அநேகர் தாங்கரிய பாடுபட்டார்கள்; அநேகர் மடிந்தார்கள். அவ்வூர் வர்த்தகர்களில் மரக்கலனியாபாரிமார் நிறைசரக்குடன் பிரயாணத்திற்கு ஆயத்தமாக்கித் துறைமுகத்தில் நிறுத்தி

யிருந்த பல மரக்கலங்கள் மேடேறின. படகுகள் போக்கு வரத்தின்றித் தடைபடக் கழிமுகத்தில் மணல்மேடெழுந்து பரவின. நான் என்ற அகங்காரம், ஆண்மை, வீரதீரம் எல்லாம் தொலைந்தன. அநேகர் ஊரைவிட்டு வலசை வாங்கினார்கள்.

மேலைநாகூர் இவ்வாறு பரிதாபிக்கத்தக்க நிலைபரத்தி லாகவே, இது நாம் செய்த துற்செய்கைகளாலும், உபதே சஞ் செய்த பெரியோரை நிந்தித்ததனாலும் வந்து நேரிட்ட தென்று சிலர் மனதிற்பட்டது. முடிவிற்பட்டு என்ன? காரியம் முந்திவிட்டது. பொதுப்பட அவ்வூரார் குடிக்கக் கஞ்சிக்கும் வகையற்றுத் தவித்தார்கள். தரித்திரமும், நோயும், அவர்களிடம் குடிகொண்டன. அதனால் அவர்கள் அநுபவித்த கஷ்டநஷ்டங்கள் மெத்த.

மேலைநாகூராரில் முன்சொன்ன அதிகக்கிரமங்களில் சேராமல் நெறியோடு நடந்த நாலாறு வீட்டுக்காரர்கள் இந்த ஆபத்துக்குப் பயந்திருந்தார்கள். அவர்களில், பிஜாப் பூரிலிருந்து வந்து அங்கே குடியேறி வர்த்தகத்தில் சிறந்திருந்த சையிது பஹாவுத்தீன் ஸஹ்ரவர்தீ என்பவர் ஹலற த்து ஆண்டவரவர்களிடம் தனியே புறப்பட்டு வந்து பணிந்து நின்று, தமக்கும் தமது மனைவி மக்களுக்கும் அபயங் கேட்டுக்கொண்டு போனார். பின் அவ்வூரில் சில வீடுகள் தவிர மற்றெல்லாம் பாழாயின. ஊர்முழுதுமே சீரழிந்து போயிற்று. *

மேலைநாகூருக்குப்போனது முற்றிற்று.

* மேலைநாகூரில் மண்மாரிபெய்த தென்றுஞ் சொல்லுகிறார்கள்; அதைப்பற்றிக் கிரந்தகர்த்தாக்கள் எழுதவில்லை.

அங் - ம் அந்தியாயம்.

நாகூர் ஸ்தல ஸ்தாபனம்.

[இவ் வத்தியாயம் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் மேலைநாகூரை விட்டுக் கடற்கரையில்வந்து தங்கினதும், தஞ்சாவூர் மகாராஜா லீலம் கொடுத்ததும், நாகூர் ஸ்தாபனமானதுமானவரலாறுகளைச் சொல்லுகின்றது.]

ஹலறத்து குத்புல்லக்தாபு, கௌதுல்லிஸ்லாம், மீறான் கல்தான் ஷாதுல்ஹீது பாத்துஷா சாகிபு ஆண்டவரவர்கள் மேலைநாகூரைவிட்டுக் கடற்கரையில்வந்து, ஒரு பக்கத்தில் ஜாகைபண்ணிக்கொண்டு தங்கினார்கள். அக்காலத்தில் அவ்விடம் ஒன்றோடொன்று அடர்ந்து நெருங்கின பல மணல்மேடுகளையும், பெரும்பாலும் புன்னைமரங்களும், பனைமரங்களும் செறிந்த தோப்புகளையுடையதாயிருந்தது. அந்த மரச்செறிவான தோப்புகளில்தான் பகீர்கள் நானூற்றுநால்வரும் ஜாகைபண்ணிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

இது இப்படியாக மேலைநாகூர் பாழாய்ப்போயிற்று என்கிறசங்கதி தஞ்சாவூர் அரசனாகிய அச்சுதப்ப நாயக்கன் காதில் விழுந்தது. அந்நகர் திடீரென்று பாழாக நிமித்தம் என்னவென்று அவன் விசாரித்தபோது, தனக்கு நோய் தீர்த்த நாயகரவர்களின் சன்மார்க்கபோதனைகளை அவ்வூரார் அலட்சியஞ்செய்து, அவர்களையும் அவமதித்ததேயென்று அறிந்து, பின் ஆண்டவரவர்கள் எங்கேயிருக்கிறார்கள் என்று தன் ஆட்களைக்கேட்டான். கடற்கரையிலுள்ள தோப்புகளில் விடுதிபண்ணி யிருக்கின்றார்கள் என்று அவனுக்குச் செய்திகிடைத்தது. உடனே நாம் புறப் பட்டுப்போய் நாயகரவர்களைத் தரிசிக்கவேண்டுமென்று அவன்மனதில் எண்ணம் பிறந்தது.

ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களைத் தரிசிக்கவேண்டுமென்
எண்ணம் அச்சுதப்பநாயக்கனுக்கு உண்டானபோது,
உடனே மந்திரி, பிரதானி, சேனாபதிமார்களிடம் தன்
பிரயாணத்திற்கு வேண்டிய சர்வ எத்தனங்களும் செய்யும்
படி கட்டளைபண்ணினான். அரசன் கட்டளைபிறந்தவுடன்
பிரயாணத்திற்கு ஆகுமான சர்வ சாமான்களும் தயார்
யின. சதுரங்க சேனையாகிய ஒரு சிறுபட்டாளமும் கூடப்
புறப்பட்டது. பின்பு, அச்சுதப்பநாயக்கன் என்னும் தஞ்சை
ராசன் தன் மந்திரிமார், பிரதானிமார், தளவாய்மார்களிடம்
சிலரும், மேற்சொன்ன பட்டாளமும் உடன்வரத் தஞ்சை
ஆரைவிட்டுப் புறப்பட்டு மேலைநாகூரைநோக்கி வந்தான்.

அரசன் மேலைநாகூருக்குப்போய் அவ்வூர் பாழ்பட்
டிருப்பதைப் பார்த்துக்கொண்டு, ஆண்டவரவர்கள் தங்கி
யிருக்கும் கடற்கரைக்கு வந்து, தன் சேனாதிபதிகளை யெல்லாம்
கூடாரமிட்டிறங்கக் கட்டளை பண்ணிவிட்டு, கஜாருடியா
யிருந்தவன் கால்நடையாய் நடந்து, ஆண்டவரவர்கள் சமூ
கத்தில்வந்து சாஷ்டாங்கம் பண்ணி எழுந்தாநின்று, வாய்
பொத்திச் சொல்லுகின்றான் :—

எஜமானவர்களே, தாங்கள் இங்கேவந்து தங்கியிருக்
கிறதாகத் தமிழேன் கேள்விப்பட்டு, தங்கள் திருவடிகளைத்
தரிசிக்க நாடிப் புறப்பட்டு வந்தேன். அடிமையாகிய
எனக்கு எவராலும் செய்யக்கூடாத ஒரு பேருதவியைத்
தாங்கள் செய்து, என்னைக் காப்பாற்றினீர்கள். அதற்குப்
பிரதியாகத் தங்கள் மனதைச் சந்தோஷிப்பிக்கும்
ஒன்றையும் நான் செய்யவில்லை. இப்போது தேவரீர்
தமிழேனுக்கு ஏதும் ஒரு கருமத்தைக் கட்டளைபண்ணுவீர்களென்று
கருதித் தங்கள் திருவடிக் கீழ்த் தொண்டனாகி
வந்து நிற்கின்றேன். தாங்கள் முன் தமிழேன் மீது அன்பு
கூர்ந்து திருவாய்மலர்ந்து அருளினபடி, கொஞ்சம் பூமி

யாவது தங்கள் திருவடிக்குக் காணிக்கையாகக் கொடுக்க ஆசைப்படுகின்றேன். இப்போதே அதைத் தாங்கள் ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டும் என்று மன்றாட்டத்துடன் சொன்னான். இதைக்கேட்ட ஆண்டவரவர்கள் அரசனைப் பார்த்து : உன் இஷ்டப்படி செய் என்று சொல்லிவிட்டு, தாங்கள் தங்கியிருக்கும் தானத்திலேயே ஒரு இடத்தைக் குறித்துக்காட்டி இவ்விடத்தில்தான் நிலம் வேண்டும் என்று அறிவித்தார்கள்.

நிலங்கொடுக்க ஆண்டவரவர்களின் உத்தரவுபிறந்தவுடன் தஞ்சாவூர் அரசனாகிய அச்சுநப்ப நாயக்கன் மேலை நாகூருக்குப் கீழ்புறம் கடலருகில் சதுராகாரமான ஒரு துண்டு நிலத்தை அப்போதே எல்லைக்குறித்துக் கல்லுநட்டி, ஆண்டவரவர்களுக்குப் பாதகாணிக்கையாகச் சமர்ப்பித்தான்.

[அந்த நிலத்தின் எல்லைக்குள்ளேதான் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களின் சிறந்த ஆலாமாகிய நரீகாவும் அவர்கள் சந்ததிகளாகிய சாகிபுமார்களின்மனைகளும் அடங்கியிருக்கின்றன. அந்த நிலத்திற்கு எல்லையாவது :—நாகூர் சையிது பள்ளிக்குளத்துத் தென்மேற்கு மூலை தொடங்கிக் கிழக்கே பீரோடும்வீதி வழியாய்க் கடலருகுவரையுமுள்ள நெடும்வழிக்கு வடக்கும், நேரே தெருப்பள்ளித் தெருவழியாய்க் கடலருகுவரையுமுள்ள நெடும்வழிக்குத் தெற்கும், மேற்படி சையிதுபள்ளிக்குளத்து மேல்கரைக்குக் கிழக்கும், கடலருக்கு மேற்குமாம். இந்த நான்கெல்லைக்கும் உட்பட்ட நிலத்தைதான் * ஹவேலி என்பார்கள்.]

மேற்குறித்த தலத்தை ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களுக்குத் தஞ்சைராசன் இனாமாகக் கொடுத்தபின், தன்

* ஹவேலி என்பது சதுராகாரமான குடியிருப்புநிலத்திற்குப் பெயர். இதைக் இக்காலத்தில் ஐவேலி என்கிறார்கள். அப்படிச் சொன்னால் ஐந்துவேலியளவுகொண்ட நிலமென்று பொருள்படுமாதலால், அது பொருந்தாது. இந்த நிலம் சுமார் முப்பதுவேலியளவிருக்கும்.

ஊருக்குப் போக ஆண்டவரவர்களிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு பாதம்பணிந்து, தன்பரிவாரங்களுடன் புறம் [இ] பட்டுத் தஞ்சாவூரைச் சேர்ந்தான்.

பின்பு ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் மேற்படி எல்லைத் தாண்டி குள் கடலருகிற்கு மேல்புறமுள்ள புன்னைத் தோப்பி ஹல பனையோலை வேய்ந்த சிறுகுடிசைகள் பல சமைப்பித்தீர்த்துக் கொண்டு, தங்கள் மகனாருடன் வாசஞ் செய்தார்கள். ப் தாரிப மார் நானூற்றுநால்வரும் அந்த இடத்திலேயே பலவிள்ள அந் களிலும் சாகைபண்ணிக்கொண்டு இருந்தார்கள். பத், ஒற்றை தில் மீன்பிடிக்காரர் வசிக்கும் பட்டினச்சேரி ஒன்றுதான் அள்ள வேறே ஒரு குடியிருப்புமில்லை. மேல்புறத்தில், மேலிருப்ப நாகூர் செழிப்பற்ற பட்டணமாயிருந்தது.

ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் அந்த இடத்தில் வ் ன்ரு மெ தங்கின ஆரம்பித்தில் அவர்களுக்கு வயது நூற் ளண்ண மகனாராகிய சையிது முகம்மது புகுப சாகிபவர்களுர் முகம்ம வயது பனிரண்டு.

நாகூர் ஸ்தல ஸ்தாபனம் முற்றிற்று.

புருஷோத்தமர்
கூலமார்
ருக்கிறதென்
ந்த இடந்தான்
ன்னும் தனிக்க

அச - ம் அத்தியாயம்.

முதுபக்கு வெளியானது.

[இவ் வத்தியாயம் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களை நபி கலிறு அலைகிஸ்ஸலாமவர்கள் வந்துகண்டு, முதுபக்கை வெளியாக்கின வர லாற்றைச் சொல்லுகின்றது.]

ஹலறத்து சையிது அப்துல்காநிறு ஷாகுல்ஹமீது பாத்துஷாசாகிபு ஆண்டவரவர்கள் முன்சொன்ன தானத் தில் தரிபட்டிருக்கும்போது, பங்காளக் குடாக்கடலி லுள்ள அந்துமான் சாதியார் வாசஞ்செய்யும் தீவுகளில் ஒன் றும், ஒற்றைக்கால் அந்துமான்கள் குடியிருப்பும், இரசக் கிணறுள்ளதும், * நபி சுலைமான் அலைகிஸ்ஸலாமவர்களின் கபு றிருப்பதுமான தீவைப்போய்ப் பார்க்கவேண்டு மென் றும், அங்கே வசிக்கும் அந்துமான்களை நேர்வழியிலாக்க வேண்டு மென்றும், அவர்களுக்கு எண்ணம் வந்தது. இந்த எண்ணமுண்டானபோது ஆண்டவரவர்கள் தங்கள் மகனார் முகம்மதுயுகபு சாகிபவர்களை யழைத்து எல்லாக் காரியங்களையும் அவர்கள்வசம் சாட்டிவிட்டு, நாற்பது கரம்புகளும், ஒரு கரகத்தில் தண்ணீரும் எடுத்துக் கொண்டு கடற்கரையில் ஒரு தனித்த† இடத்திற்போய் கல்வந்து இருந்தார்கள். நாற்பது நாள் வரையும் ஒரே படியாக அல்லாதுத்த ஆலாவின் நாட்டத்துடன் அவ்விடத்தில் கல்வத்திருக்கும்போது, ஒரு நாள் இரவு நபி கலிறு அலைகிஸ் ஸலாமவர்கள் ஆண்டவரவர்கள் சமுகத்தில் வந்துநின்று :

*நபி சுலைமான் அலைகிஸ்ஸலாமவர்களின் கபுறு அந்துமான் தீவில் இருக்கிறதென்று காரணப் புராணந்தான் சொல்லுகின்றது.

† இந்த இடந்தான் இப்போது நாகூர்க் கடற்கரையிலுள்ள சில் லாவடி என்னும் தனிக்கட்டிடம். அது சில்லாடியென்று மருவிழங் குகின்றது.

அப்துல்காதிர், நீர் அந்துமான் தீவுக்குப் போக அல்லாது ஜலாவின் அதுமதியில்லை. அங்குள்ள பாக்கியமாகிய சக்கிணறு முதலானவை யனைத்தையும் இனி வரவிருக்கு முகமதுமதுதீக் கென்று அல்லாதுத்த ஜலா வைத்திருக்கிறான். அந்தத்தீவையும், அங்குள்ளவற்றையும் நீர் காண விரும்பினால், உமக்கு இங்கேயே காட்டும்படி அல்லாது ஜலா எனக்குக் கட்டளைபண்ணினான். ஆகையால், அங்கேபோக நாடிய நாட்டத்தை விட்டுவிடுமென்று சொன்னார்கள். இதை ஆண்டவரவர்கள் கேட்டு : அப்படியானால் நான் அந்தத் தீவைப் பார்க்க விரும்புகின்றேன் என்ற நபி கலியு அலைகிஸ்ஸலாமவர்களை நோக்கிச் சொன்னார்கள். உடனே நபியவர்கள் ஆண்டவரவர்களைப் பார்த்து : இதே உமக்குமுன் பார்ப்பீராக என்றார்கள். இச் சொல்லி கேட்டபோது ஆண்டவரவர்கள் தங்களுக்கு முன்னாலே பார்த்தார்கள்.

ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் பார்த்தபோது அந்த அந்துமான் தீவும், அங்குள்ள இரசக்கிணறும், நபி சுலைய்ன் அலைகிஸ்ஸலாமவர்கள் கபுறும், அத்தீவின் வாசிகளாகிய அந்துமான்களும், அடர்ந்த வனங்களும், சஞ்சரிக்கும் விலங்கினங்களும், பறவைகளும், மற்றும் பொருள்களும் அவர்கள் கண்களுக்கு எதிரே பிரத்தியக்ஷமாய்த் தெரிந்தன. அவற்றை ஆண்டவரவர்கள் கண்ணாக்கண்டு அல்லாது ஜலாவைப் புகழ்ந்து சுக்து செய்தார்கள்.

பிறகு, கலியு அலைகிஸ்ஸலாமவர்கள் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களைப் பார்த்து : அப்துல்காதிர், நீர் மவுத்தாரும வரையும் இங்கேயே யிருக்கும்படி அல்லாதுத்த ஜலா உமக்குக் கட்டளைபண்ணினான் என்று சொல்லி, அவர்கள் கையைப்பிடித்து அழைத்துக்கொண்டுவந்து : இது நீர் குடியிருக்கும் இடம் ; இது நீர் எப்போதும் படுத்துறங்கும்

இடம்: இது நீர் மவுத்தாகும் இடம்; இது உம்மைக் குளிப்பாட்டும் இடம்; இது உம்மைத் தொழுவிற்கும் இடம்; இது உம்மை அடக்கும் இடம் என்று மேற்படி ஹவேலி நிலத்திற்குள்ளேயே சில இடங்களைத் தங்கள் கையினாற் குறித்துக் காட்டிவிட்டு, மறுபடியும் ஒரு இடத்தைக் காட்டி: அப்துல்காதிர், இந்த மணன் மேட்டுக்குள் ஒருசதுர மண்டபம் இருக்கின்றது. அந்த மண்டபத்துக்குள் ஒரு கிணறிருக்கின்றது. அந்த மண்டபமும், கிணறும், பண்டைக் காலத்தில் மகாசக்கரவர்த்தியாயிருந்த சல்தான் ஸ்கந்தர் துல்கறுனைன் அவர்களாற் கட்டப்பட்டவை. அந்தக்கிணற்று நீரைக்கொண்டு ஸ்கந்தர் துல்கறுனைன் அவர்களும், நானும் உலுசெய்து தொழுதிருக்கின்றோம். நீரும் அப்படியே செய்துகொண்டிரும். உலகமனத்தையும் ஒரே குடைக்கீழ் ஆண்ட ஸ்கந்தர் துல்கறுனைன் அவர்கள் ஒரு காலத்தில் இந்தத் தலத்தில் விடுதியிட்டிருந்த படியால், இது மகிமைபெற்ற தலம். இதில் நீர் குடியிரும். உமது நிமித்தம் இந்தத்தலம், இனிப் பட்டணமாகும் என்று சொன்னார்கள். இச் சொற்களை ஆண்டவரவர்கள் கேட்டு, நபி கலியு அலைகிஸ் ஸலாமவர்களை நோக்கிக் கீழ் வருமாறு சொல்லுகின்றார்கள்:—

அல்லாதுத்த ஆலா என்னை மவுத்தாகும் வரையும் இங்கேயே யிருக்கக் கட்டளை பண்ணினான் என்கின்றீர்கள். சரி; அதற்கு நான் கீழ்ப்படிந்தேன். ஆனால், எனக்கு ஒருவிதக்கவலை யுண்டாகுகின்றது. ஏனென்றால்;—இதற்குப் பக்கத்திலுள்ள ஊரார் என்னை இன்னான் மகன் இன்னான், இப்படிப்பட்டவன் என்று அறியாதவர்கள். என் காரியா காரியங்களைப் பற்றி அப்போதைக்கப்போது உசாவிக்கொள்ள என் சுற்றத்தாரில் ஒருவரும் இங்கில்லை. என்னோடு இருக்கின்றவர்களோ லௌகிகிகளல்ல; பகீர்கள்.

அறிமுகமில்லாதவர்களும், மார்க்கத்தைப் பேணிநடவாதவர்களும், மானமரியாதை யற்றவர்களும் வாசஞ்செய்யும் குடியிருப்புக்குப் பக்கத்தில் காலகாலமும் நான் இருக்க வேண்டுமென்றால், என் காரியங்கள் எவ்வாறு முடியுமோ! இது ஒன்றே எனக்குக் கவலையன்றி வேறில்லை. இதற்குத் தாங்கள் என்ன சொல்லுகின்றீர்கள் என்றார்கள்.

ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் சொன்ன இந்தச் சொல்லை நபி கலு அலேகிஸ்ஸலாமவர்கள் கேட்டு, மறு படியும் பார்த்து : அப்துல்காத்தே, நீர் ஒன்றிலும் கவலைப் படாதீர். கருங்கடற்கீழ்க் கருங்கல்லுக்குள்ளிருக்கும் தேரையையும் பரிபாலிக்கும் மகத்தான அல்லாதுத்த ஆலா உம்மைக் காப்பாற்ற என்றைக்கும் உம் இருதயத்தில் இருக்கின்றான். கொடிய துரோகிகள் செய்யும் எவ்விதத் தீங்கும் வெயிலைக்கண்ட இருளைப்போலப் பறக்கும். பல்லாயிரம் பேர் திரண்டு உம்மோடு பகைசாதிக்க வந்தாலும், அவர்கள் எல்லாரும் விளக்கின்முன் விட்டில் மடிவதுபோல உமக்கு முன் மடிந்து போவார்கள். உமது கீர்த்தியாகிய தீபம் யுக முடியும் வரையும் இங்கே தூராமல் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கும். எவ்வளவு தூரந்தொலையிலுள்ள குத்புகளும், ஒலிகளும், இராசாதி ராசர்களும் உம்மைத் தரிசிக்கவேண்டி இந்தத்தலத்திற்கு யுகமுடியுமளவும் வந்து கொண்டிருப்பார்கள். இம்மைப்பேறு மறுமைப் பேறுகளைப் பெற்றுக்கொள்ளுவதற்காக எல்லா ராச்சியத்து மனிதர்களும் உம்மைநாடி இங்கே வருவார்கள். ஷாதல் ஹமீதே, உம்மைப்பற்றின ஒருவார்த்தைப்பாடு என்னிலுண்டு. அதாவது :—நான் எப்போதும் உம்முடன் இருக்கவேண்டு மென்பதுதான். நீர் அறபிராச்சிய முதலான பலராச்சியங்களையுஞ் சுற்றித் திரிந்தபோது நான் உம்மைப் பிரிந்திருக்கவில்லை. நீர் அங்கங்கே நடத்தின காரியங்களில் ஒன்றாவது நான் உடன்படாமல் நடக்க

வில்லை. இமை கண்ணைக் காப்பதுபோல நான் உம்மைக் காத்து நிற்கின்றேன். உம்முடைய ஜீவியகாலத்து எல்லாக் காரியங்களையும் அல்லாதந்த ஆலா என் கைவசத்தில் ஆக்கி யிருக்கின்றான். அவன் என்னை என்றைக்கும் உம்மிட னிருக்கக் கட்டளை பண்ணிவிட்டான். இனி உமது சந்ததி யாரின் காரியங்களும் என் கைவசமேயிருக்கும். ஆகையால், நீர் ஒன்றுக்கும் கவலைப்படவேண்டியதில்லை. சந்தோஷமா யிரும். நான் போய் வருகின்றேன் என்று சொல்லிவிட்டுப் போய்விட்டார்கள். இவற்றைக்கேட்ட ஆண்டவரவர்கள் சந்தோஷமுற்றிருந்தார்கள்.

அதன்பின், ஆண்டவரவர்கள், ஜின்களை யழைத்து, கலிறு அலைகிஸ்ஸலாமவர்கள் சுட்டிக்காட்டின மணன் மேட்டை வெட்டிச் சமதரை யாக்குவித்தார்கள். அங்கே நாற்புறமும் கூடமுள்ள ஒரு சதுரமண்டபமும், அதன் நடு முற்றத்தில் ஒரு கிணறுமுண்டா யிருந்தன. ஆண்டவ ரவர்கள் அதைக்கண்டு களிகூர்ந்து, அந்தக்கிணற்றில் தண் ணீரள்ளி உலுசெய்து தொழுதார்கள். அன்றுமுதல் ஆண் டவரவர்கள் தங்கள் சாகையை அந்தமண்டபத்தில் வைத்துக்கொண்டார்கள்.

[அந்த மண்டபந்தான் தர்காவுக்கு வடகிழக்கு மூலையிலிருக்கும் மகத்துவமுள்ள முதுபக்கு என்னும் சதுராகார மண்டபம். அதன் மகிமை இப்படிப்பட்டதென்று இதனால் யாரும் நன்கறியலாம்.]

முதுபக்கு வெளியானது முற்றிற்று.

௮௫ - ம் அத்தியாயம்.

சித்திரகூடங் கண்டது

[இவ் வத்தியாயம் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் நபி கலிற் அலை கிஸ்ஸலாமவர்களுடன் இலங்கைக்குப்போய், அங்கிருக்கும் * சித்திர கூடத்தைத் தரிசித்துவந்த வரலாற்றைச் சொல்லுகின்றது.]

ஹலறத்து மீரூன்சல்தான் சையிது ஷாதுல்ஹமீது கன் ஜஸவாய் ஆண்டவரவர்கள், பலதூற்றாண்டுகளுக்கு முன் சல்தான் ஸ்கந்தர் துல்குலீனின் அவர்களால் கட்டுண்டு, மணலுள் மறைக்கப்பட்டிருந்த மகத்துவமுள்ள முதுபத் து என்னும் சிறந்த மண்டபத்தில் தங்கள் மகனாகிய சையிது முகம்மதுயுகபு சாகிபுடன் வாசஞ் செய்துகொண்டிருந்தார்கள். பகீர்களாகிய தபோதனர்கள் நானூற்று நால்வரும் பக்கத்திலுள்ள புன்னைத்தோப்பில் இட்ட ஓலைக்குடிசைகளில் வசித்தார்கள். பக்கத்திலுள்ள பட்டினச்சேரியொன்றே மனிதர்குடியிருப்பா யிருந்தது. தென்புறம் சற்றுத் தூரத்தில் நாகபட்டின மிருந்தது. மேல்புறமுள்ள மேலைநாகூர் பாழம்பட்டினமாய், நிலைமைமாறி யிருந்தது. வடபுறம் கொஞ்சந்தூரம் சமவெளியாயிருந்தது. கீழ்புறம் கருங்கடல் ஒலித்துக்கொண்டிருந்தது. இவ்வித நிலைபரத்தில் ஆண்டவரவர்கள் தங்கியிருந்தார்கள்.

ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் இவ்வாறு இருக்குங்காலத்தில் ஒருநாள் இரவில் இஷாதொழுதபின், நபி கலிற் அலைகிஸ்ஸலாமவர்கள்வந்து, ஆண்டவரவர்களைப்பார்த்து: அப்துல்காதீரே, சிலோன்தீவு என்கிற இலங்கையில் ஸ்கந்தர்

* இந்தச்சித்திரகூடம் இலங்கையின் மத்திமபாகத்தில் அடர்ந்த வனத்திலிருக்கின்றது. இதைத்தான் நபநர்சிலோன் என்கின்றார்கள். இப்போது இது காகுகளடர்ந்த மலைக்கெபிக்குள் அடக்கினதாய், சாமானியசனங்கள் உள்ளேபோவதற்கு அரிதாய், வெகு ஆச்சரியகரமுள்ளதாயிருந்து, அங்கே போகிறவர்களால் காணப்படுகின்றது.

தல்கனுன்னவர்கள் கட்டின அலங்காரமாளிகையொன்று உண்டு. அதை நீர்போய்ப் பார்க்கவேண்டும். இப்போது உம்மை அங்கே அழைத்துப் போய், அதைக் காட்டும்படி அல்லாதந்த ஆலா கட்டளைபண்ணினான். ஆகையால், அங்கேபோக எழுந்திரும் என்றார்கள். இதைக்கேட்ட ஆண்டவரவர்கள் ஆநந்தமடைந்து, உடனே எழுந்து கலிற் அலைகிஸ்ஸலாமவர்கள் கூட நடந்தார்கள்.

இருவரும் மரக்கல முதலியனவின்றி அற்புதகரமாகக் கடலைக்கடந்து இலங்கை சேர்ந்து, அங்குள்ள தருக்க ளடர்ந்த அகன்ற வனங்களையும், மலைத்தொடர்களையும் கடந்து போனார்கள். போகையில், அவர்களுக்கு எதிரே வான முகடுவரையும் அளாவி ஜொலிக்கும் பிரகாச மொன்றுண்டாய், ஆண்டவரவர்களின் கண்களுக்குத் தெரிந்தது. அந்தப்பிரகாசமானது அங்குள்ள விசித்திர மான உன்னதமாளிகையிலிருந்து எழுந்து எறிக்கும் பிரகாசமாயிருந்தது. சற்றே போகப்போக அந்த அலங்காரமாளிகை தோன்றிற்று. அதன் சிகரம் அதிக உன்னதமாகவும், அநேக தங்கக் கலசங்களை யுடையதாகவும் இருந்தது. அதன் சுற்றுமதில் பசும்பொன்னிலிருந்தது. அந்தமாளிகையின் சிறப்பையும், அலங்காரத்தையும் வருணிக்க யாராலும் ஏலாது.

இருவரும் அந்தமாளிகையை நெருங்கினபோது, அதன் பக்கத்தில் மாணிக்க நதி ஓடக்கண்டார்கள். அந் நதியின் மணலும், கற்களும், பெரும்பாலும் மாணிக்கமும், மற்ற ரத்தினங்களுமாகவே யிருந்தன. அதன் இரு கரையிலும் பவளக்கொடிபடர்ந்து ஜொலித்துக்கொண்டிருந்தது. அந்த நதியின் சிறப்பை வருணிக்க எவருக்கும் திராணியிராது. இருவரும் அந்த நதியை அடுத்தபோது, கலிற் அலைகிஸ்ஸலாமவர்களின் உத்தரவின்படி ஆண்டவ ரவர்கள் அதில் இறங்கி நீராடினார்கள்.

நீராடிக் கரையேறினபின் கலிறு அலைகிஸ்ஸலாமவர்கள் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களை யழைத்துப்போய் அந்த மாளிகையைச் சுற்றியுள்ள திவ்வியத்தானங்கள் ஒவ்வொன்றையுங்காட்டிக்கொண்டு, பின்பு மாளிகைக்குட் புகுந்தார்கள். அந்த மாளிகைக்குள் ரத்தினம்பதித்த பொற்சுவர்களாலான பலகூடங்களும், அளவற்ற அறைவீடுகளும் உண்டாயிருந்தன. சூரியனைப்போலவும், சந்திரனைப்போலவும், ஒருபுறம் வெயிலையும், ஒருபுறம் நிலவையும் எறிக்கின்ற எண்ணிறந்த பளிங்குத்தீபங்கள் பிரகாசித்துக் கொண்டிருந்தன. நாசி வெடிபடத்தக்க நறுமணவாடை அங்கே கமகமவென்று கமழ்ந்தது. அங்குள்ள பளிங்குத்தூண்கள் பலவித ரத்தினக் கதிர்பாய்தலால் பலநிறம் கொண்டு தோற்றுங் காட்சி, கண்களுக்கு வெகு இனிமையாயிருந்தது. சித்திரகூடம் என்னும் அந்த மாளிகையின் வருணைகளை மட்டுப்படுத்திச் சொல்ல மனிதரால் கூடாததே.

சுல்தான் ஸ்கந்தர் துல்குனைன் அவர்களால் பண்டு கட்டப்பட்ட அந்த அலங்காரமுள்ள சிங்காரச் சித்திரகூடத்தில் இருவரும் நுழைந்தவுடன், கலிறு அலைகிஸ்ஸலாமவர்கள் ஆண்டவரவர்களைப் பார்த்து : அல்லாதுந்த ஆலாவை இரண்டு றக் அத்துத் தொழுவீராக என்று ஏவினார்கள் உடனே ஆண்டவரவர்கள் அங்கே தொழுதார்கள். தொழுது தீர்ந்தபின் கலிறு அலைகிஸ்ஸலாமவர்கள் ஆண்டவரவர்களை யழைத்துக்கொண்டு போய் அந்த மாளிகைக்குள் காட்ட வேண்டியவைகளையெல்லாம் காட்டி, அங்கங்கே செய்ய வேண்டிய கிரியைகளையும் செய்வித்து, பின் ஒரு அறைக்குள் புகுந்தார்கள். அங்கே ஒரு ரத்தினபீடத்தின்மீது சந்தனச்சூழம்பு நிரம்பிய தங்கக்கண்ணமொன்று வைக்கப் பட்டிருந்தது.

கலிறு அலைகிஸ்ஸலாமவர்கள் ஆண்டவரவர்களைப் பார்த்து : அப்துல்காதிநே, இந்தச் சந்தனக் குழம்பில் உமது வலதுகையைத் தோய்த்துக்கொள்ளும் என்று ஏவினார்கள். அப்படியே ஆண்டவரவர்கள் தங்கள் சிறப்பான வலது கையை அந்தக் குழம்பில் தோய்த்துக்கொண்டு நின்றார்கள். பின்பு கலிறு அலைகிஸ்ஸலாமவர்கள் ஆண்டவரவர்களை ஒரு கூடத்திற்கு அழைத்துப்போய், அதன் சுவரில் ஏற்கெனவே அடித்திருக்கும் பல சந்தனக்கை அடையாளங்களை யுங் காட்டி, இது இது இன்னார் இன்னார் கைக்குறியென்று தெரிவித்து, எல்லார்கைக்கும் மேலேயிருந்த மற்றொருகையைக் குறித்துக் காட்டி : அப்துல்காதிநே, இது உமது பாட்டனார் சையிது முகிய்யீதீன் அப்துல்காதிநே ஜைலானியவர்களுடைய கைக்குறி. நீரும் உமது கையின் குறியை இவைகளுடன் வையும் என்று ஏவினார்கள். உடனே ஆண்டவரவர்கள் சந்தோஷங்கொண்டு, சந்தனந் தோய்த்த தங்கள் வலதுகையை ஒங்கி அந்தச் சுவரில் அறைந்தார்கள். ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களின் கைக்குறி அங்குள்ள எல்லார் கைக்குறிகளுக்குமேலும், ஹலறத்து சையிது முகிய்யீதீன் அப்துல்காதிநே ஜைலானி றஸியல்லாகு அன்கு அவர்களின் கைக்குறிக்குக் கீழுமாக வைக்கப்பட்டது.

சந்தனக்கை வைத்த அந்த நேரத்தில் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களுக்கு தீப்பு பட்டம் சூட்டப்பட்டது. “அப்துல்காதிநே, உலகமனைத்தையும் நிலைகுலையாமல் காக்கும் அதிகாரமுள்ள தீப்பு பட்டம் இன்றைத்தினம் உமக்குக் கொடுக்கப்பட்டு நிரப்பமாயிற்று” என்று அல்லாதுந்த ஜலாவின் புறத்திலிருந்து ஒரு அசரீரியான சத்தம் கேட்டது. இதைக்கேட்டு ஆண்டவரவர்கள் ஆரந்தக்கடலில் முழுகிப் பரவசமாய் நின்றார்கள். அப்போது கலிறு அலைகிஸ்ஸலாமவர்களும் ஆண்டவரவர்களை ஆசீர்வதித்தார்கள். அங்கே பெறவேண்டிய வரிசை

கனையெல்லாம் ஆண்டவரவர்கள் பெற்றுக் கொண்டார்கள்.

பிறகு இருவரும் அந்தமானிகையைவிட்டு வெளியில் வந்தார்கள். வந்தவுடன் கலிறு அலைகிஸ்ஸலாமவர்கள் பின்னும் மானிகைக்குள்ளே போய், ஒரு இரும்புச் சங்கிலியைக் கையிற் பிடித்துக்கொண்டு வந்து: அப்துல்காதீரே, இது இந்த மானிகையில் தொங்கினசங்கிலி. இதனை ஸ்தூத்ர துல்குறீனன் அவர்களுக்கு அல்லாதுத்த ஆலா கொடுத்தான். இது ஆதியில் அறுபதுமுழ நீளமுள்ளதாயிருந்தது. இப்போது இதை உமக்குக் கொடுக்கும்படி அல்லாதுத்த ஆலா ஏவினான் என்று சொல்லிக்காட்டி ஆண்டவரவர்கள் கையில் கொடுத்தார்கள் அதுநான்கு கரணைகளையுடையதாயிருந்தது. அந்தச்சங்கிலியை ஆண்டவரவர்கள் வாங்கிக்கொண்டு, அங்கிருந்து வந்தார்கள். கலிறு அலைகிஸ்ஸலாமவர்களும் கூடவே வந்து, ஆண்டவரவர்களைக் கடற்கரையில் விட்டு விட்டுப் போய்விட்டார்கள். ஆண்டவரவர்கள் கடற்கரையிலிருந்து முதுபக்கில் வந்து சேர்ந்தார்கள். அப்போது வைகறைவேளையாய்க் கோழி கூவிற்று.

ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் மேற்படிச் சங்கிலியை வெகுநாள்வரையும் தாங்களே வைத்திருந்து, பின்பு மகலராகிய சையிது முகம்மதுபுகுபு சாகிபவர்கள்கையில் கொடுத்து, அதன் வரலாற்றையும் சொல்லிக்காட்டி: மகனே, இது ஆதியில் அறுபதுமுழ அளவுகொண்டது. காலத்திற்குக்காலம் சுருங்குகின்றது. இதற்குள்ள கரணைகள் நான்குதான். கரணைகுறையாமல் நீளவே குறைந்து கொண்டிவரும். இன்னும் காலம் போகப்போகக் கரணைகளுக்கிடையிலுள்ள தொடர்கள் சுருங்கி, இனி கியாமத்து முடிகின்றவுடன் கரணைகள் நான்கும் ஒன்றோடொன்று ஒட்டிக்கொள்ளும். அது கியாமத்து ஆகிறதற்கு

அடையாளமாயிருக்கும் என்று அதன் மகத்துவத்தையும் தெரிவித்தார்கள்.

[அந்தச் சங்கிலிதான் இப்போது ஹலறத்து சையிது முகம்மது யூசுபு சாகிபு ஆண்டவரவர்களின் திவ்விய வாசலின் முன்மண்டபத்து நடுவிற் கொளுவப்பட்டுத் தொங்குகின்றது. இந்தச் சங்கிலி ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களுக்குக் கிடைத்து அங்கேமாட்டும்போது, இதனிலும் நீளமாகவே யிருந்தது. வரவார்க்குறுகி இப்போது இம்மட்டிலாயிருக்கின்றது. பல வருஷங்களுக்கு முன் ஒரு கெட்டைமனிதன் எட்டிப்பிடிக்கும் அளவில் தொங்கக் கண்டதாக இப்போது முள்ள வயது முதிர்ந்தவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். இவ்வித அடையாளம் கையுமெய்யுமாய்ப் பலரறிய இருக்கும் நாகூர்ன்மகத்துவத்தை யாரால் அளவிடக்கூடும்.]

சித்திரகூடங் கண்டது முற்றிற்று.

அசு - ம் அத்தியாயம்.

பற்கொம்பு தளிர்ந்தது.

[இவ் வத்தியாயம் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களால் மிசுவாக் கென்னும் பற்கொம்பு தளிர்ந்த வரலாற்றைச் சொல்லுகின்றது.]

குத்புல் ஆலம் ஹலறத்து அப்துல்காதிபு ஸ்ரூன் கூல் தான் ஆண்டவரவர்கள் முதுபக்கில் தங்கள் கூட்டத்தாருடன் இருக்குங்காலத்தில், சிந்து நாட்டிலுள்ள ஒரு இஸ்லாமானவர் தாம் ஒரு தக்க உஸ்தாத்தைத் தேடிப்பிடித்து அவர்களிடம் முரீதாய் ஈடேறவேண்டுமென்று தம்முரைவிட்டு வடக்கே வெகுதூரம் வரையும் பிரயாணம் பண்ணி, ஊளுராய்த் தேடினார். அவர் மனம்போல ஒருவருங்கிடைக்கவில்லை. பின் துறுக்கிஸ்தானுக்குப் போய், அங்கும் தேடினார். அங்கேயும் ஒருவரும் புலப்படவில்லை. பின், காடுகள், மலைகள் எங்குஞ் சுற்றினார்; அவர் மனதிற்கு இதமான ஒரு மெய்க்குரு ஓரிடத்திலும் அவருக்குக் கிட்டவில்லை. ஸமார்க்கந்து நகரத்து அடர்ந்தவனத்தில் அவர்.

வரும்போது, தந்தசுத்தி செய்வதற்காக ஒரு மரத்தில் சிறிய குற்றியொன்றை உடைத்து, இது காய்ந்து போனாலும் இதை இனித் தளிர்க்கச் செய்கிறவர் எவரோ அவர் தாம் எனக்கு ஆசான் ; அவரிடந்தான் நான் தீக்ஷபெறுவேன் என்று ஒரே கடைப்பிடியாக மனதில் தரிப்பெத்தி, அந்தக் குற்றியைத் தமது சோளனுப்பைக்குள் வைத்துக் கொண்டு, அங்கிருந்து தென்திசை நோக்கிப் பின்னுந் தேடிக்கொண்டே வந்தார். அப்போதும் ஒருவராவது அவர் எண்ணப்படி வாய்க்கவில்லை.

பரிசுத்த ஆசானைத்தேடி வட இந்தியா முழுதுஞ் சுற்றின அவர், தென்னிந்தியாவுக்கு வந்தார். இங்கே வந்து பல பாகங்களிலும் தேடித் திரியும்போது, தஞ்சாவூர் எல்லையின் கீழ்ப்பாகத்துக் கடற்கரையில் சையிது அப்துல் காதிர் ஷாகுல்ஹமீது என்னும் திருநாமத்தையுடைய ரூபு ஒருவர் இருக்கின்றார்கள் என்கிற சமாசாரம் அவர் காதில் விழுந்தது. இதைக் கேள்விப்பட்டவர், நாம் எத்தனை ராச்சியங்களையோ சுற்றித் திரிந்தோம். நம் கருத்திற்கு இசைந்தார் ஒருவரும் இல்லை. இப்போது கேள்விப்படுகிறவர்களைக் கொண்டு நம் எண்ணம் நிறைவேறுமோ? என்னவோ? எதற்கும் போயறிவோம் என்று எண்ணிக் கொண்டு, நேராகவே ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் இருக்கும் தலத்திற்கு வந்து, ஆண்டவரவர்களின் சமூகத்திற் போய் ஸலாம் சொல்லி, வேறொன்றும் பேசாமல் கைகட்டி நின்றார்.

ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் தங்கள் முன் வந்து பணிந்து நிற்கும் அவரை ஏறிட்டுப்பார்த்து : தக்க ஆசானைத் தேடி ஊரூராய்த் திரிந்தும் பலிக்காமல், இப்போது இங்கேயும் சந்தேகத்துடன் வந்தமனிதனே, உன் சோளனாவினிருக்கிற பற்கொம்பை வெளியிலெடு என்றார்கள். இதைக்கேட்ட அவர் பிரமித்து, நாம் மனதில் மாத்

திரம் நினைத்துப் பிறரறியா வண்ணம் ஒடித்து மறைத்து வைத்திருந்த பற்கொம்பைக் கண்டு பிடித்த இவர்களே மகான் : இவர்களைக் கொண்டே நம் எண்ணம் கைகூடும் என்று எண்ணி, அஞ்சி நடுநடுங்கி, தம் சோளனாவுக்குள் வைத்திருந்த பற்கொம்பை யெடுத்து ஆண்டவரவர்களுக்கு முன்வைத்தார். அதை ஆண்டவரவர்கள் எடுத்துக்கொண்டு வெளியில் வந்து, ஒரு பக்கத்தில் தங்கள் கையால் நிலத்தில் நட்டி, தண்ணீர் கொண்டுவரச் சொல்லி அதில் வழிந் தோடும்படி பக்கத்திலிருந்து உலுசெய்து, மீதி நீரையும் அந்தக் குற்றிமேல் தெளித்து, அந்தக்கரகத்தைக் கவிழ்த்து அதை மூடிவிட்டு, அவரைப்பார்த்து : ஏ மனிதனே, இந்தக் கரகத்தின்மேல் உன் தலையைவைத்து இன்றிரவைக்கு நீ படுத்திரு ; தலையை நகர்த்தாமற் படுத்திரு. அதிகாலையில் எழுந்து கரகத்தையெடுத்துப் பார் : அல்லாருத்த ஆலாவின் மகத்துவம் வெளிப்படும் என்று சொல்லிக் கட்டளை யிட்டார்கள்.

ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் கட்டளைப்படியே அவர் அன்றிரா முழுதும் படுத்திருந்து அதிகாலையில் எழுந்து கரகத்தை நீக்கிப்பார்த்தார். காய்ந்துலர்ந்த அந்தப் பற் கொம்பு பசுமைகொண்டு, மூன்று பணரிட்டு, மூன்று கவருள்ள இலைகள் தழைத்துப் பச்சென்றிருந்தது. அதைக் கண்டபோது அவருக்கு உண்டான ஆச்சரியம் கொஞ்ச மல்ல. தம் காரியம் நிறைவேறுமென்று ஆநந்தபரவச மடைந்து, உடனே ஆண்டவரவர்கள் சமூகத்தில் வந்து தாழ்ந்து நின்று : எஜமானவர்களே, தமியேனை முரீதாக்கி உபதேசியுங்கள் என்று மன்றாடினார். அப்போது ஆண் டவரவர்கள் மனமகிழ்வுடன் அவரை முரீதாக்கி, தீகைக் கொடுத்தார்கள். வெகு காலத்து நாட்டம் அவருக்கு நிறைவேறிற்று.

[ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களின் திருக்கரத்தினால் நட்ப்பட்ட
டுத் தளிர்ந்த அந்தக்குற்றி பின்பு நாட்குநான் வளர்ந்தோங்கி, பெரிய
ஒரு விருகாமாயிற்று. அவ்விருகும் நாகூர் நீர்காவின் கிழக்குப்
பூந்தோட்டத்தில் வெகுகாலம் வரையும் நின்றது. அது இன்னசாதி
மரமென்று அறியப்படாம லிருந்தபடியால், அதற்குப் பேரில்லா
மரம் என்று நாமமிட்டி எல்லாரும் வழங்கிவந்தார்கள். அந்த மரத்
தின் பட்டையும், அதில்நின்று உதிர்கிற ஒவ்வொரு சருகும், மனிதர்
களின் எவ்விதப் பிணியையுந் தீர்க்கிற அருமருந்தாயிருந்தன. அவற்
றைக்கொண்டு அளவற்ற வியாதிகாரர் சுகப்பட்டு வந்தார்கள். சர்வ
ரோக சங்காரியாயிருந்த அந்தக் காரணவிருகும் இன்றைக்குக்
சுமார் ஐம்பது வருஷங்களுக்கு முன்னேதான் அடியற்றுப் பட்டுப்
போயிற்று.]

பற்கோம்பு தளிர்ந்தது முற்றிற்று.

அள - ம் அத்தியாயம்.

திருமணம் பேசினது.

[இவ் வத்தியாயம் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் தங்கள் ம
னார் சையிது முகம்மதுயுகபு சாகிபவர்களுக்குப் பெண் பேசின வ
லாற்றைச் சொல்லுகின்றது.]

ஹலறத்து ஷாதல்ஹீது கன்ஜஸவாய் பாத்துஷா
சாகிபு ஆண்டவரவர்கள் ஒருநாளிரவு தங்கள் அருமைக்
குமாரரான சையிது முகம்மதுயுகபு சாகிபவர்களை அரு
கழைத்து : மகனே ; தகுந்த பெண்ணைத்தேடி உமக்கு விவா
கஞ் செய்விக்க நான் ஆசைப்படுகின்றேன் என்று சொன்னார்
கள். இச்சொல்லைக் கேட்ட மகனாரவர்கள் தங்கள் கார்
யத்தைப்பற்றி ஆலோசனை பண்ணி, அதற்கு உடன்பட
தவர்களாகத் தகப்பனாரவர்களை நோக்கிச் சொல்லுகிறார்
கள் :— என் தகப்பனாரவர்களே, எனக்கு விவாகஞ் செய்
விக்கத் தாங்கள் ஆசைப்படுவது நியாயந்தான். ஆனால்
நாமோ உலகத்தை முழுதும் வெறுத்த பகீர்களாயிருந்

கின்றோம். இம்மையின் வாழ்க்கையை விரும்பி ஒரு பெண்ணை விவாகஞ் செய்வதானால், இடம், பொருள், ஏவல் என்னும் தக்க சாதனங்கள் அவசியம் வேண்டுமல்லவா? அந்தச் சாதனங்கள் அறவேயில்லாத நாம், பின் அவற்றை வருந்தித்தேடவல்லவா முயலவேண்டிவரும்? அப்போது அல்லாதந்த ஆலாவின் பராக்கில் சற்றே குறைவுண்டாக, உலகப்பராக்கிலுமல்லவா பொழுதுகழிக்க நேரிடும்? ஆகவே, துன்யாவை வெறுத்துத் தரித்திரத்தையே பெருமையென்று கொண்டிருக்கும் எளியோர்களுக்கு இவ்வாழ்க்கை எப்படி யிதப்படும்? நாமோ இரவுக்குக் கொளுத்திவைக்கும் விளக்குக்கும் வகையற்ற நாம் நமக்கு விவாகமென்றால் எவ்வாறு பொருந்தும். எனக்கு அவ்விஷயத்தைப்பற்றி யுண்டான சிந்தனையில், நமது நிலைபரம் முன்னுக்கு வந்து தடைபண்ணுகின்றது என்று தாழ்மை யுடன் சொன்னார்கள்.

இதைக்கேட்ட ஆண்டவரவர்கள் பின்னும் மகனரைப் பார்த்து : மகனே, நான் சொல்லும் காரியத்தில் நீர் அதிக தூரம் மனதைச் செலுத்தி ஆழ்ந்து ஆலோசிக்கவேண்டாம். அப்படி ஆலோசித்தால், அநேக விபரீத எண்ணங்கள் பிறக்கும். அவ்வெண்ணங்கள் பின்னும் பின்னும் சிந்தனைக்கே இடந்தரும். ஆகையால் ; நீர் அவ்வாறு கவனித்து மனஞ்சலிக்காதீர். விவாகம் பண்ணுதல் ஒரு வீண்காரியமல்ல ; அது மேலான காரியம். “இனி கியாமத்து நாள் வரும்வரையில் உலகத்திலுள்ள இராசாக்களாதி எளியோர் வரையுமுள்ள எல்லாரும் உமக்கென்று கொணர்ந்து சமர்ப்பிக்கும் எல்லாப் பொருள்களையும் உம்மில் நின்று உண்டாகிற சந்ததியார் கைக்கொண்டு அதுபவிப்பார்கள்” என்று அல்லாதந்த ஆலா எனக்கு உறுதி கூறியிருக்கின்றான். அந்தச் சொற்படி, இனிமேல் எனக்குவரும் பொருள்களை அதுபவிப்பவர் யார்? என்சந்ததிகள் என்பது எப்படி?

என்று கவனித்துப் பார்க்கும்போது, அவர்கள் உம்மி
நின்று உண்டாகப்போகிற சந்ததிகளைத் தவிர மற்றவ
களல்ல. உம்மையன்றி எனக்கு வேறேமகன் இல்லையென்
பதை நீர் நன்றாயறிவீரல்லவா? உமது முதுகில் ஆறு ஆன்
மக்களும், இரண்டு பெண்மக்களும் உண்டு. அம்மக்கள்
வெளிப்படவேண்டுமல்லவா? அதற்கு முக்கியகருவி விவா
கந்தான். விவாகஞ் செய்வதானால், பொருள் முதலியவை
வேண்டுமேயென்று மலைக்காநீர். சர்வஜீவராசிகளையும்
படைத்து ஆள்கின்றவன் மகத்தானவன். அவன் அளவற்ற
பாக்கியத்தை உமக்குக் கொடுக்கத் திராணியுள்ளவன்.
எனக்கென்று ஜனங்களைக்கொண்டு காணிக்கைப் பொருள்
களைக் கொணர்ந்து குவிக்கப் பண்ணுவான். அவைகள்
உமக்கும், உமது சந்ததிகளுக்குமே சொந்தம். ஆகையால்,
பொருள் வேண்டுமே யென்று நீர் ஏன் மலைக்கின்றீர்?
நீரும் உமது பின்சந்ததிகளும் உலகத்தில் குறைவற்ற
வாழ்ந்திருக்க நான் அல்லாதுத்த ஆலா இடம் கையேந்தி
இரந்தமணியமாயிருப்பேன். இனிக் காலகாலமும் உமது
சந்ததியார் உண்ண உடுத்த முட்டுப் படாமல் வாழ்வார்கள்.
அதற்குச் சந்தேகமேயில்லை. ஆகையால், மகனே, நீர்
ஆலோசிக்காமல் என் விருப்பத்திற்கு உடன்படும் என்று
சொல்லி, இன்னும் பல தலை ஹநீதுகளைக் கொண்டும்
அவர்கள் மனதை தேற்றினார்கள்.

தகப்பனாரவர்கள் சொன்ன இந்த உத்தம வாக்கியங்
களை ஹலறத்து சையிது முகம்மது புக்புசாகிபவர்கள் கேட்
டுச் சந்தோஷமாய், அதற்கு உடன்பட்டார்கள். மறுத்து
நின்ற மகனார் உடன்பட்டது அல்லாதுத்த ஆலா கொடுத்த
வார்த்தைப்பாடு இனி நடப்பதற்குக் காரணமே யென்று
ஆண்டவரவர்கள் கனிகூர்ந்து அல்லாதுத்த ஆலாவைப்
புகழ்ந்து சுகுறு செய்தார்கள்.

அதன்பின், ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் ஒரு வெள்ளிக்கிழமை குத்பாவின் பிறகு முதுபக்கிலிருந்து புறப்பட்டு, மேலேநாகூர் வீதிவழியே சுற்றிப் பார்த்துக்கொண்டு வந்தார்கள். வரும்போது, அவ்விடத்திலுள்ள ஒரு* குளத்தில் ரூபலாவண்யமுள்ள ரம்பைகளுக்குச் சமானமான இரண்டு இளங்கன்னிப் பெண்கள். நீராடிக்கொண்டிருப்பதைக் கண்டு, இப்பெண்களுள் மூத்தபெண்ணை நமது மைந்தராகிய முகம்மதுபுகபுக்குக் கலியாணம் செய்வித்தால், மிக நலமாயிருக்கும். இப்பெண்ணின் பிதா அதற்கு உடன்பட வேண்டும். அவர் உடன்படும் பக்கத்தில் வேறுதடையின்றி நம் மகனுக்கே இப்பெண்ணை மணமுடிக்கலாம் என்று தங்கள் இருதயத்தில் நினைத்துக்கொண்டு, அங்கே போவோர்களைக் கூப்பிட்டு : இவ் விருபெண்களும் யார்பெற்ற மக்கள் ? அவர் எங்கிருக்கின்றார் ? அவருடைய வரலாறுகள் என்ன ? என்று விசாரித்தார்கள்.

ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் கேட்ட கேள்விக்கு அவர்கள் : இப்பெண்களின் தந்தை † குவாஜா மதுதாம். இந்த லூரிஸ்தான் குடியிருக்கிறார். அவர் ஜனனதேசம் இதுவல்ல; அறபி ராச்சியத்து எமன்பகுதி. அங்கிருந்து வர்த்தகத்தின் பொருட்டே இங்கு வந்திருக்கின்றார். பெரிய வர்த்தகர். இரண்டு மரக்கலங்கள் அவருக்குச் சொந்தமாயிருக்கின்றன. அவர் சையிதுவமிசத்திலுள்ளவர். இப்

* இந்தக் குளம்துவாஜா மதுதாமவர்களுக்கே சொந்தமானது. இது இப்போதும் நாகூர் தமிழர் பகுதியில் இருக்கின்றது. இக் குளத்திற்கு இன்றைக்கும் [குவாஜாகுளம்] கோசாகுளம் என்றே பெயர் வழங்குகின்றது.

† இவர்களுக்குச் சயதேசத்திலும் மனைவிமக்களுண்டு. பிற்காலத்தில் அந்த வமிசத்தார் இங்குவந்து, சாகிபுமாரீகளின் பெண்களை விவாகஞ் செய்திருந்தார்கள்.

பெண்களுள் மூத்தபெண்ணின் பெயர் ஜஹுரீய்; இஃ
பெண் பெயர் சுல்தானீய், இவ்விரு பெண்களையும் அவ்
தமது இரு கண்மணிபோல வளர்க்கின்றார் என்று விடை
கொடுத்தார்கள்.

இச்சொல்லை ஆண்டவரவர்கள் கேட்டுச் சந்தோஷ
முற்று, அங்கிருந்து பலவீதிகளையுங் கடந்து சையிது துவ
ஜாமதுதாமவர்கள் வாழும் மனைவாசலிற் போய், இவ்விட்டு
காரர் என்கேயென்று வினாவினார்கள். அப்போது அவர்கள்
அங்கில்லை. வீட்டிலுள்ளவர்கள்: அவர்கள் பண்ட
சாலைக்குப் போயிருக்கின்றார்கள் என்று விடை பகர்
தார்கள். அப்போது ஆண்டவரவர்கள்: நல்லது; அவ்
வந்தவுடன் நான் இங்குவந்தே னென்றும், என் சாகைக்கு
ஒரு சங்கதியின் பொருட்டு வரச்சொன்னே னென்று
சொல்லுங்களென்று சொல்லிவிட்டு, தங்கள் இருப்பிடத்
திற்கு மீண்டார்கள்.

அதன்பின், சற்றுநேரஞ் சென்றபிறகு சையிது துவ
மதுதாம் பண்டசாலையிலிருந்து வீட்டுக்கு வந்தார்கள்.
வந்தவுடன் வீட்டிலுள்ளவர்கள் ஹலறத்து ஆண்டவ
ரவர்கள் அங்கு வந்ததும், தங்கள் சாகைக்கு வரும்படி
சொல்லச் சொன்னதும் அவர்களிடம் சொன்னார்கள்.

இதைக்கேட்டவுடன் சையிது துவாஜாமதுதாம் அங்
குள்ளவர்களைப் பார்த்து: கேட்டீர்களா! சையிது அப்துல்
காதிர் ஷாகுல்ஹமீது ஆண்டவரவர்கள் இங்கே வந்ததும்,
ஒரு சங்கதிக்காக என்னை அவர்கள் சாகைக்கு வரச்சொன்
னதும் இன்னதென்று நான் அறிவேன். காற்றைக்கொண்டு
கடலில் ஓடும் கப்பலும், கயிற்றைக்கொண்டு தரையில்
ஓடும் தேரும் தன்தன் இடமாறினால் வீணிற்கிடக்கு மன்றி,
காரியப்படாது. இவ்வகையான ஒரு கருமத்தை நாடித்

தான் அவர்கள் இங்கேவந்தார்கள். தரித்திரத்திற் சிக்கிச் சஞ்சலத்துடன் நாட்கழிக்கும் எளிய பகிராகிய அவர்கள் மகனுக்கு, பாக்கியவானாகிய என் செல்வமகளை மணமுடிக்க வேண்டியே தேடிவந்தார்கள். அப்படி முடிக்க ஒன்றுக் கொன்று ஒவ்வொரு ! தாட்சணியம் பார்த்து நாம்தாம் ஒப்பிக் கொடுத்திட்டாலும், அளவற்ற பாக்கியத்திற் பிறந்து வளர்ந்த இந்தப்பெண் அந்த எளிய பகிருடனிருந்து எவ்விதம் வாழும்? ஏழைகளுக்குப் பலவிதப் பேராசைகள் உண்டு; ஒன்றும் கைகூடாது. சீமான்களுக்கோ அப்படியல்ல; நினைத்ததைச் செய்யக்கூடும். உயர்ந்த பட்டாடைகளையுடுத்தி, ரத்தினபரணங்களைப்பூண்டு, உயர்ந்த பலவித இனியபோசனாதிகளையுண்டு தின்று உல்லாசமாயிருக்கும் என் அருமைமகள் பகிருக்கு வாழ்க்கைப்பட்டு, வறுமையிற்கிடந்து உழன்று, பொன்னானமேனி வாடிப் புண்ணான மனத்துடன் காலங்கழிப்பது சரியா? உலக வழக்கப்படி என் கையைப் பார்க்கிற ஏழையிடத்தில் என் மகள் போய்க் கீழ்ப்படிந்து அவர்கையைப் பார்த்திருக்க நான் இடம் வைத்தால், எனக்குத்தான் என்ன மகிமை! என் மகளுக்குத்தான் என்ன பெருமை! என்று தமது பணச்செருக்கினால் இவ்விதம் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

இது இவ்வாறாக, ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் தங்கள் சாகையிற்போய் ஒரு ஆளையழைத்து: நீர் துவாஜாமதூ மிடம்போய், அவர் மூத்த மகளை என் மகனுக்குப் பேசி முடிவு பண்ணிக்கொண்டு வாரும் என்று அதுப்பினார்கள். அந்தத் தூதாள் சையிது துவாஜாமதூ மவர்கள் மேற் சொன்னபடி வீட்டிலிருந்து பேசிக்கொண்டிருக்கும்போது வந்து: ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களுடைய மகனுக்குத் தங்கள் மகளை மணம்பேச வந்தேன் என்று சொன்னார். இதைக்கேட்ட துவாஜாமதூமவர்கள் அந்தத் தூதரைப்

பார்த்து : உண்ண உடுத்த வகையற்ற எளிய பகீர் தமது ஊழியத்திற்காகச் சலீகாரங் கொண்ட மகனுக்கு அம் ராகிய என் மகள் பாரியாயிருப்பது சரிப்படாது. சூரிய னுடன் சந்திரனை வைத்துப்பார்த்தால், ஒன்றுக்கொன்று நிகராகுமா? என் செல்வப் புதல்வியை அந்த ஏழை மகனுக்கு எப்படிக் கொடுக்கக்கூடும்? என்று இறுமாப் புடன் சொன்னார்கள்.

இச் சொல்லைக் கேட்ட அந்தத் தூதர் மறுத்தொன் றும் பேசவில்லை. உடனே அங்கிருந்து புறப்பட்டு ஆண்டவ ரவர்கள் சமூகத்தில்வந்து, அங்கே நடந்த பேச்சுக்கள் அனைத்தையும் விவரமாகச் சொல்லிக் காட்டினார். அச் சொற்களைக் கேட்ட மாத்திரத்தில் ஆண்டவரவர்களுக்குக் கோபம் பிறந்தது. அக் கோபக்குறியுடன் அங்குள்ளவர் களைப் பார்த்துச் சொல்கின்றார்கள் :—

உலகத்தில் மனிதர்கள் ஜனன மெடுத்தார்கள். அவர் கள் உண்டாகும் ஆரம்பத்தையும், ஒடுங்கும் முடிவையும் சிந்திக்கும்போது, வெறிதாயிருக்கின்றதன்றி, வேறொன்று மில்லை. அதை யறியாதவர்கள் இடைவழியில் நினைக்கும் எண்ணங்களின் புதுமைகளை நான் என்னென்று சொல் வேன்! “கியாமத்து நாளில் மனிதர்கள் மனைவி, மக்கள், பணம், காணிகள், ஆடு மாடுகள், இன்னுமுள்ள பொருள் கள், ஒன்றுமின்றி, தனித்தவர்களாய் என்னிடம் வருவார் கள்” என்று அல்லாத்த ஜலா சொல்லுகின்றான். இந்த வேத வாக்கின் பிரகாரம் மனிதர்களின் முதலும், முடிவும் வெறுமையேயாம். சீமான்களானாலும் சரி; ஏழைகளா னாலும் சரி; மூன்றுலகத்திலும் ஒரேபடியா யிருப்பவர்க ளல்லாமல், ஒருவருக் கொருவர் உயர்வுந் தாழ்வு முள்ளவர்க ளல்ல. கவனிக்கு மிடத்தில் அவ்விருவரில் ஏழைகளே சிறந்தவர்களா யிருக்கின்றார்கள். ஏனென்றால் :—“ பாக்கிய

வான்களுக்கு ஐஞ்ஞாறு வருஷங்களுக்கு முந்தித் தரித்திர வான்கள் சுவர்க்கப் பிரவேசம் பெறுவார்கள்” என்று நபி முகம்மது ஸல்லல்லாஹு அலைகிவஸல்லமவர்கள் திருவாய் மலர்ந்து சொன்னார்கள். அப்படியிருக்க, ஏழைகளே மேலானவர்கள் என்று இந்த விலகம் கொண்டாடாமல் விட்டது என்ன புதுமை! அன்றியும், திரவியவந்தர்களையும், வறுமையுடையோரையும் வைத்து, அவர்களின் இயற்கையின் தாரதன்மியத்தை நிறுத்துப் பார்த்தால், எல்லா விதத்திலும் வறுமையை யுடையவர்களே பாக்கியவான்களாய்க் கருதபடுகின்றார்கள். இது எப்படியென்றால்:— திரவியவான்களுக்கு உயிர் என்றும், தரித்திரவான்களுக்கு புகழ் என்றும் பெயர். இவ்விரு பெயர்ச்சொற்களின் கடையெழுத்துக்கள் இரண்டும் ஒன்றேதான். மற்றையெழுத்துகள் மாறியிருந்தாலும், உயிர்வின் கடையெழுத்துப்போக மற்றைய இரண்டெழுத்துகளுக்கும் இலக்கம். “நாற்பத் தொன்று. புகழ்வின் கடையெழுத்துப்போக மற்றைய இரண்டெழுத்துகளுக்கும் இலக்கம் நூற்றெண்பது. இந்த பகீர்களின் இலக்கமாகிய நூற்றெண்பதில் அமீர்களின் இலக்கமாகிய நாற்பத்தொன்றைக் கழித்தால், பகீர்களின் இலக்கம் நூற்றுமூப்பத் தொன்பது மேலதிகமாகின்றன. ஆகையால், திரவியவான்களாகிய அமீர்களுக்குத் தரித்திர வான்களாகிய பகீர்கள் நூற்றுமூப்பத்தொன்பது மடங்கு பதவியில் உயர்ந்தவர்களாகின்றார்கள். இன்னும், அந்த நூற்றுமூப்பத் தொன்பதையும் அட்சரமாக்கினால் லக்து என்று ஒரு சொல்லாகின்றது. இந்தச்சொற்குப் பொருள் “அரசர்களும் இம்மை மறுமைப்பலன்களைப் பெறுவதற்காகத் தேடிப்பிடிப்பது பகீர்களையே” என்பதாம். இப்படியிருக்க, சுவாஜாமகதாம் நம்மை பகீர் என்று பழித்தாராம்; இருக்கட்டும். மேற்சொன்ன பிரமாணப்படி பகீர்களே பாக்கியவான்களாயிருக்கின்றார்கள். தரித்திரத்தை

தவாஜாமதூம் நிந்திக்கின்றார். “ தரித்திரந்தான் என்னுடைய பாக்கியம் ; பாக்கியமோ, என்னிடத்திலுள்ளவைகளில் ஒன்று ” என்று நபி முகம்மது ஸல்லல்லாகு அலை வஸல்லமவர்கள் சொன்னார்கள். ஆகையால், செல்வத்தைப் பாக்கிலும் தரித்திரம் சிறந்ததே என்று மனம் நொந்து ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார்கள். அன்றைத்தினமே தவாஜாமதூ மவர்களுக்குச் சொந்தமான மரக்கலங்களில் பெரியது சமுத்திரத்தில் தாழ்ந்துபோயிற்று என்றும், சிறியது மேடேறி யுடைந்தது என்றும், அவர்களுக்குத் திடுகூறாய்ச் செய்திவந்தது. இந்தக் கவலையான செய்தியைக்கேட்டு தவாஜாமதூம் துயரமுற்றுக் கொண்டிருக்கும்போதே, தமது பெண்மக்களில் மூத்த பெண்ணாகிய ஜுஹுபீவிக்கு நளிர்சுரம் கண்டிருக்கின்றது என்கிற செய்தியும் இடிமேல் இடிவிழந்தாற் போல அவர்கள் காதில் விழுந்தது.

மரக்கல மிரண்டும் சேதப்பட்டு, அன்றைக்கே மகளுக்கும் நளிர்சுரங் கண்டது என்றால், தவாஜாமதூமவர்களுடைய மனம் என்னபாடுதான் படாது ! மனங்கலங்கி, முகம்வாடி, நாவடங்கி, துக்கசாகரத்தில் அமிழ்ந்திருந்தார்கள். இருந்தும், கப்பல்கள்போன கவலையைப் பாராட்டாமல், மகளுக்குப் பலவிதப் பரிகார பக்குவங்களுக்குச் செய்தார்கள். செய்த பிரயத்தனங்களில் ஒன்றும் பவிதமாகவில்லை. வரவரச் சுரம் அதிகரித்து, அன்றிரவே ஜுஹுபீவி கலாவின் பிரகாரம் மௌத்தானார். அதனால் தவாஜாமதூமவர்களுக்கு உண்டான துக்கமுந் துயரமும் கொஞ்சமல்ல. வந்தவர்கள் எல்லாரும் : இது ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களை அவமதித்துப் பேசினதால் வந்தகேடு என்று ஒருவரோடொருவர் பேசிக்கொண்டார்கள்.

காரியம் முந்திவிட்ட படியால், இனி தவாஜாமதூம் என்ன செய்வார்கள் ! அவர்களுக்கும் அல்லாதத்த ஆலாவுக்கு

உவப்புள்ள குத்தை நாம் பழித்து அலக்ஷியமாகப் பேசினோமே, அதனாலல்லவா இந்தத் தீங்குகள் நமக்குச் சம்பவியத்தன ! என்று புத்தியிற்பட்டது. தாங்கள் பேசினது பெருந்தவறுதானென்று நினைத்து, அதிகாலையில் மௌத்தான மகளை அடக்கஞ் செய்துவிட்டு, இளையமகளாகிய சுல்தான்பீவியைக் கையிற் பிடித்துக்கொண்டு ஆண்டவரவர்களிருக்கும் சாகைக்கு வந்தார்கள்.

வந்த துவாஜாமதூதாம் சுல்தான்பீவியை ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களின் பாதத் தண்டைவிட்டு, கைகட்டி நின்று, சுண்ணீர் தாரைதாரையாயோட அழுதுகொண்டு : எஜமானவர்களே, சிறியேன் தங்கள் மகத்துவத்தை யறியாமல் பேசிவிட்டேன். என் குற்றத்தைத் தேவரீர் மன்னித்தருளவேண்டும். இதோ என் இளையமகளைக் கொணர்ந்து விட்டு விட்டேன். தயவுசெய்து தங்கள் அருமைக்குமாரருக்கு மணமுடித்து விடுங்கள். என் பிழையைப் பொறுப்பது தங்களுக்குக் கடமையாயிருக்கும் என்று சொல்லி அடுத்திடுத்து மன்றாடினார்கள். அப்போது ஆண்டவரவர்கள் துவாஜாமதூதாமைப் பார்த்து : நல்லது பொறும் ; அல்லாதத்தாலாவின் உதவிகொண்டு உமது மகளுக்கும், எனது மகனுக்கும் இனி விவாகம் நிறைவேறும். மகளையழைத்துக்கொண்டு வீட்டுக்குப் போவீராக என்று கட்டளைபண்ணினார்கள். அக்கட்டளைப்படி துவாஜாமதூதாம் மகளைக் கூட்டிக்கொண்டு வீடுபோய்ச் சேர்ந்தார்கள்.

திருமணம் பேசினது முற்றிற்று.

அ - ம் அத்தியாயம்.

தர்ஞ்ச்சரிக்குப் போனது.

[இவ் வத்தியாயம் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் * தர்ஞ்ச்சரி என்னும் ஊருக்குப்போன வரலாற்றைச் சொல்லுகின்றது.]

ஹலறத்து காதிரெலி கன்ஜஸவாய் ஷாதுல்ஹீது பர்த்துஷாசாகிபு ஆண்டவரவர்கள் கடற்பிரயாணஞ் செய்ய நாட்டங்கொண்டு, தாங்கள் இருந்து நடத்தும் காரியங்கள் எல்லாவற்றையும் மகனூராகிய சையிது முகம்மதுபுகுபு சாகிபவர்கள் வசம் ஒப்படைத்துவிட்டு, ஒருநாள் புறப்பட்டுக் கடற்கரைவழியே போனார்கள். அன்று, நாகப்பட்டணத் துறைமுகத்தில் பத்தாவியாவுக்குப் பிரயாணமாக உலாந்தாக்கப்பல் ஒன்று தயாராயிருந்தது. அதையறிந்து ஆண்டவரவர்கள் அந்தக் கப்பல் தலைவனைக் கண்டுபேசி, உன் கப்பலில் நான் பயணம் வருகிறேன் என்று கேட்டுக்கொண்டு, அன்றைக்கே கப்பலில் ஏறினார்கள். உடனே கப்பல் நங்கூரந்தூக்கிப் பாய்விரித்து, பத்தாவியா நோக்கி ஓடிற்று.

கப்பல் பாய்தூக்கிச் சிலநாள் ஓடினபின் ஒருநாள், கப்பல் தலைவன் மாலுமியைப் பார்த்து: கப்பல் பாய் விரித்து இத்தனைநாளாயினவே? இப்போது எவ்விடத்திலிருக்கின்றோம்? என்று கேட்டான். அன்று நண்பகலான படியால், மாலுமி உடனே யெழுந்து பொழுதளக்கும் கண்ணாடிக் கருவியைக் கொண்டு அளர்ந்துபார்த்து அதிசயித்து, கப்பற்காரனைப் பார்த்து: ஐயா, நாம் கப்பலை நங்கூரந்தூக்கி பத்தாவியாவுக்கு நேரே சரியான லக்கு வைத்துச் செலுத்தினோம். காற்றும், நீரும் அந்தவழியே

* இவ்வூர் பர்மராச்சியத்து மோல்மீன் பட்டணத்தைச் சேர்ந்தது. இதை தஞ்சரிம் என்கின்றார்கள்.

ஒத்து வருகின்றன. இப்போது பார்க்க யாதொரு குறியுமின்றிக் கப்பல் திசைமாறி, தர்னாச்சரிக்கு நேரே போகின்றது என்று விடை கொடுத்தான். இதைக் கேட்டுக் கப்பல் தலைவன் முதல் எல்லாரும் புதுமையும் கவலைபுங் கொண்டு, கலக்கடிபட்டுப் பேசிக்கொண் டிருந்தார்கள்.

அறியாத உலாந்தா பாஷையில் அவர்கள் பேசிக் கொண்டிருப்பதை ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் கேட்டு, அவற்றை யறிந்துகொண்டு, அவர்களைப்பார்த்து : நீங்கள் ஏன் மலைக்கின்றீர்கள்? கப்பல் இந்தத் திசையில் ஓடுவது தான் நல்லது என்று சொன்னார்கள். இதைக்கேட்ட அந்த நஸாறுக்கள் எல்லாரும் தட்டுக்கெட்டுத் தடுமாறி, நமது பாஷை இவர்களுக்கு எப்படி விளங்கிற்று ! இவர்கள் ஒரு மகாத்துமாவாயிருப்பார்கள் என்று எல்லாரும் ஓடிவந்து, ஆண்டவரவர்களைப் பணிந்து கைகட்டி நின்றார்கள் ; சிலர் கலிமா சொல்லி இஸ்லாமிலானார்கள்.

சற்று நேரத்தில் கப்பல் தர்னாச்சரியை நெருங்கி, அவ்வூர்த் துறையிற்போய்த் தரிப்பட்டுநின்றது. அப்போது ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் கப்பற்காரர்களைப்பார்த்து : என்னை நீங்கள் இங்கே இறக்கி விட்டுவிட்டு பத்தாவியாவுக்கு ஓடிச்செல்லுங்கள் ; நான் இவ்வூருக்குப் போகின்றேன் என்று சொன்னார்கள். உடனே அவர்கள் ஆண்டவரவர்களை ஒருபடவில் இறக்கிக் கரையிற்கொண்டு போய்விட்டு அடிபணிந்து விடைபெற்றுக்கொண்டு, கப்பலேறி பத்தாவியாவை நோக்கி ஓடிப்போனார்கள்.

கரையிலிறங்கின ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் விக்கிரகாராதனைகாரர்களான புத்தமதத்தார் குடியிருக்கும் அந்தத் தர்னாச்சரிக் குள்ளேபோய், அங்குள்ள தோட்டத்து ஒரு மரநிழலில் அல்லாதுந் ஆலா வுடைய நாட்டத்தில்

உட்கார்ந்தார்கள். அன்றுமுதல் மூன்றுநாளாவும் ஊண் உறக்கமின்றி, ஒரே யிருப்பா யிருந்தார்கள். ஆண்டவரவர்கள் அங்கேவந்து மூன்றுநாளாக ஊனுறக்கமற்று உட்கார்ந்திருப்பதையும், அவர்களின் முகவஜீகரத்தையும், தேககாந்தியையும், அவயவலக்ஷணங்களையும் அவ்வூர்க் காபிர்கள் கண்டு அதிசயப்பட்டு, மூன்றாம் நாள் பலர் திரண்டு ஆண்டவரவர்களுக்குமுன் வந்துநின்று : தாங்கள் மூன்றுநாளாக ஒன்றுந் தின்னாதிருக்கின்றீர்களே, பசிதிர்க்க ஏதுங்கொணர்ந்து தருகின்றோம் ; தின்னுகின்றீர்களா? என்று கேட்டார்கள். அப்போது ஆண்டவரவர்கள் அவர்களைப் பார்த்து : அல்லாதுந்த ஆலாவுக்கு இணையாக உருவங்களைச் செய்து வைத்து வணங்குகின்றவர்களுடைய உதவியை நான் ஏற்கமாட்டேன். நீங்கள் இஸ்லாமில் ஆய்விட்டால், அதன் பின் கொடுக்கும் உங்கள் உணவை ஏற்பேன். அதுவே பிரயோசனப்படும் என்று சொன்னார்கள். அதற்கு அக் காபிர்கள் மறுத்துப் பேசாமல் போய்விட்டார்கள். ஆண்டவரவர்கள் அங்கேயே தங்கியிருந்தார்கள்.

தர்னாச்சரிக்குப்போனது முற்றிற்று.

அக - ம் அத்தியாயம்.

விக்கிரகங்கள் பேசினது.

[இவ் வத்தியாயம் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களுடன் தர்னாச் சரிக் கோயில்களின் விக்கிரகங்கள் பேசின வரலாற்றைச் சொல்லு கின்றது.]

ஹலறத்து சையிது ஷாதுல்ஹீது பாத்துஷா கன்ஜஸ வாய் ஆண்டவரவர்கள் தர்னாச்சரியிற் போய் அடிவைத்த அன்றைக்கே அங்குள்ள கோயில்களின் விக்கிரகங்களெல் லாம் தலைகீழாய் உருண்டு கிடந்தன. பின் ஆண்டவரவர் கள் அன்ன ஆகாரமின்றி ஒரே யிருப்பாயிருப்பது ஊரெங் கும் பிரஸ்தாப மாயிற்று. ஆலயங்களின் விக்கிரகங்க ளனைத்தும் உருண்டது இந்த மகாத்துமாவினாலேதான் என்று எல்லார் மனதிலும் பட்டது. இவர்கள் தெய் வத்துவ முள்ளவர்கள் என்று அவ்வூராரெல்லாம் ஆண்டவ ரவர்களுக்கு அஞ்சினார்கள். அடிக்கடி கூட்டங் கூட்ட மாய் வந்து தரிசிக்கத் தலைப்பட்டார்கள்.

அவ்வூரிலுள்ள வாத - பித்த - சிலேட்டுமாதிக்கத்தி னுண்டான சகல ரோகஸ்தர்களும், கூனர், சூருடர், செவிடர், ஊமையர், முடவர், நொண்டிகளாகிய உடற் குறையாளரும், மேக வியாதிகாரர்களும் திரள் திரளாய், ஒவ்வொரு நாளும் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் சமூகத்தில் வந்து சும்பிட்டு “ஐயா, எங்கள் நோய்களைத் தீருங்கள்; எங்கள் துயரத்தை யகற்றுங்கள்” என்று கெஞ்சத் தொடங்கினார்கள். ஆண்டவரவர்கள் மனதிரங்கி அல்லாதுத்த ஜலா இடம் இரந்து, அவரவர் நோயை அகற்றிச் சுகப் படுத்தி வந்தார்கள்.

ஊரிலுள்ள தீராத வியாதிகாரர் எல்லாரும் நோய் தீர்ந்து சுகம்பெற்று, பரிசுத்ததேகிகளானார்கள். இக்

காரியம் அவ் ஆராருக்கு அதிகப் பிரயோசனமா யிருந்தது. ஒரு பெரியோர்கள் இங்கே வந்திருக்கின்றார்கள். அவர்களால் தீராத நோய்களெல்லாம் தீர்ந்து, மனிதர்கள் சுகமடைகின்றார்கள். கைகால் அழுகின அளவற்றபேர் ராசவடிவுட னிருக்கிறார்கள் என்னுஞ் சங்கதி அவ்வூர் அரசன்காதில் விழுந்தது. உடனே அவன், அவ்வித நாதாவை நாம் காணவேண்டுமென்று விரும்பி, தன் புரோகிதர்களில் ஒருவனை யழைத்து : தாங்கள்போய் அந்தப் பெரியோரை இங்கே அழைத்து வாருங்கள் என்று சொல்லி யதுப்பினான்.

அரசன் அதுப்பின அந்தப் புரோகிதன் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் சமூகத்தில் வந்து அடிபணிந்து நின்று : தங்களை எங்கள் அரசர் அழைத்துவரச் சொன்னார். தாங்கள் தயவுசெய்து எழுந்தருள வேண்டும் என்று சொன்னான். அப்போது ஆண்டவரவர்கள் அவனைப் பார்த்து : உங்கள் அரசன் திரவியமுதலான சகல சம்பத்துமுள்ளவன். அவற்றில் ஒன்றிலும் விருப்பமில்லாத எனக்கு அவனிடத்தில் என்ன வேலை? என்று பிரதி சொன்னார்கள். இதைக்கேட்ட புரோகிதன் மற்றொன்றும் பேசாமல் அங்கிருந்து மீண்டு, அரசனிடம் போய்ச் சங்கதியைத் தெரிவித்தான். புரோகிதன் சொன்ன சொல்லை அரசன்கேட்டு : ஆம், சரிதான். அவர்கள் நம்மிடம் வரமாட்டார்கள். நாமே அவர்களைப் போய்க் காணவேண்டும் என்று சொல்லி, அரசனே புறப்பட்டான்.

மந்திரிகள், புரோகிதர்கள், சேனாதிபதிகள், ரணவீரர்கள் அநேகர் புடைகுழ அரசன் புறப்பட்டு, ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் சமூகத்தில் வந்து சாஷ்டாங்கஞ் செய்து எழுந்து, கைகட்டித் தலைகுனிந்து நின்றான். அப்போது ஆண்டவரவர்கள் அவனைப்பார்த்து : நீ இங்கேவந்த காரணம் என்ன? என்று கேட்டார்கள். அதற்கு அரசன் : எஜ.

மானவர்களே, இவ்வுலகத்தில் மானிடர்களுக்கு உரிய பல
சித நன்மைகளிலும், பெரியோர்களைத் தரிசிப்பது பிரதா
னமான நன்மையல்லவா? ஆதலால், தமிழேன் தேவரீ
ருடைய திருவடிகளைத் தரிசித்துப் பலன் பெறவேண்டி வந்
தேன் என்று விடைசொன்னான். ஆண்டவரவர்கள் பின்
அவனைப்பார்த்து : நீயும், உன்குடிகளும் பற்றிப் பிடித்து
ஒழுக்கிடக்கும் மார்க்கம் எந்தமார்க்கம்? நீங்கள் ஆராதித்து
வணங்கும் தெய்வம் எது? என்று கேட்டார்கள். அதற்கு
அரசன் : எஜமானவர்களே, நாங்கள் தங்கள் மார்க்கத்தா
ல்ல; எங்கள் தெய்வம் பொன்னாதினாலோகங்களாலும், மண்
னாலும், கல்லாலும், மரத்தாலும் செய்த உருவங்களையென்றி
வேறல்ல என்று மறுமொழி கூறினான். அப்போது
ஆண்டவரவர்கள் அவனைப்பார்த்து : நீங்கள் தொழும்
அந்தச் சிலாருபங்கள் உங்கள் நோய்களைத் தீர்க்கவும்,
நீங்கள் நினைத்த கருமத்தை நிறைவேற்றித்தரவும் திராணி
யுள்ளனவா? என்று மறுபடியும் கேட்டார்கள். இக்கேள்
விக்கு அவன் : எஜமானவர்களே, நாங்கள் தீபதூபங்கள்
ஏந்திப் புஷ்பமாறி பொழிந்து தொழும் எங்கள் தெய்வம்,
நாங்கள் நினைத்த கருமத்தை இரவில் சொப்பனத்தில் வந்து
எங்களுக்குத் தெரிவிக்கும் என்று விடைகொடுத்தான்.

இதை ஆண்டவரவர்கள் கேட்டு, பின்னும் அவனைப்
பார்த்து : நல்லது, உங்கள் சொப்பனத்தில் உங்கள் தெய்வம்
தோற்றவராய் வந்து, உங்கள் கருமத்தை உங்களுக்குச்
சொல்வது உண்மையானால், இன்றிரவில் நீங்கள் ஏதும்
ஒரு கருமத்தை யெண்ணிப் படுத்திருங்கள். அது வழக்
கம்போல வந்து தெரிவிப்பதை அறியலாம். அப்படித்
தெரிவித்தால், அதை என்னிடம் வந்து சொல்லுங்கள்
என்று கட்டளைபண்ணினார்கள். அதற்கு அரசன் சம்ம
தித்து விடைபெற்றுக்கொண்டு அரமனைக்கு மீண்டான்.
அன்று பொழுது பட்டது.

பொழுதுபட்டு இரவானபின் அரசன் முதல் அனைவரும் உண்டு உறங்கப் போகும்போது, ஒவ்வொருவர் ஒவ்வொரு கருமத்தை நினைத்துக்கொண்டு படுத்தார்கள். அன்றிராமுமுதல் அனைவரும் மெய்ம்மறந்து தூங்கினார்கள். அன்றி, சொப்பனபூசாட்டம் சிறிதுமுண்டாக வில்லை. அதிகாலையில் அரசன் முதல் அனைவரும் விழித்து, இன்று ஏன் நமது தெய்வம்வந்து நமக்குச் சங்கதி தெரிவிக்கவில்லை யென்று மனமயங்கி, ஆச்சரியத்துடன் புறப்பட்டு ஆண்டவரவர்கள் சமூகத்தில் வந்து கூடினார்கள். அப்போது அரசன் ஆண்டவரவர்களை நோக்கி : எஜமானவர்களே, இன்றிரா எங்கள் தெய்வம் சொப்பனத்தில் வரவில்லை. அதன் காரணம் என்ன? தேவரீர் அதை எங்களுக்குத் தெரிவிக்க வேண்டும் என்று சொல்லி, அடிபணிந்து பலவாறு துதித்து நின்றான்.

அப்போது ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் அரசனைப் பார்த்து : நல்லது; நான் ஒன்று சொல்கின்றேன் கேள். உள்ளது வெளிப்பட்டால், இல்லாதது மறைந்துபோம். இப்போது நீங்கள் தொழும் உங்கள் தெய்வமேவந்து உங்கள் மார்க்கம் கெடுதலான மார்க்கம் என்பதை விளங்கச் சொல்லுமானால், நீயும், உன்குடிகளும் என் சொல்லுக்கு வழிபடுகின்றீர்களா? என்றார்கள். அதற்கு அரசன் : எஜமானவர்களே, எங்களுக்கு மேலானநன்மை எதுவோ அதைத் தான் நாங்கள் தேடுகின்றோம். இப்போதிருக்கும்வழி கெடுவழியென்று நாங்கள் அறியும் பகூத்தில் தங்கள் சொல்லுக்குக் கீழ்ப்பட என்னதடை? என்று பணிந்து மறுமொழி சொன்னான். உடனே ஆண்டவரவர்கள் அல்லாதுந் ஆலாவை நாடிச் சற்றுநேரம் தலைகுனிந் திருந்தார்கள்.

ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் குனிந்தசிரசை உயர்த்து முன் அவ்வூர் எல்லா ஆலயங்களிலுமுள்ள எல்லா விக்கிர

கங்களும் ஆண்டவரவர்கள் இருக்குமிடத்திற்கு உருண்டு வந்து, ஆண்டவரவர்களின் திருவடிகளைத் தெண்டனிட்டு எழுந்து நின்றனவென்று, இதன்பின் வருமாறு சொல்லத் தொடங்கின.

“அண்டாதி புவனசராசரங்கள் எல்லாவற்றையும் படைத்து ஆள்கின்ற வல்லதெய்வமாகிய அல்லாதத்த ஆலா வின் குத்பே, எங்கள் நாயகமே, இந்தச் சிறுபடைப்பாகிய எங்கள் முறைப்பாட்டைத் தாங்கள் கொஞ்சம் மனதிரங் கிக் கேட்டருளவேண்டுகிறோம். அதாவது :—உலகத்தையும், உலகத்திலுள்ள சமஸ்த வஸ்துக்களையும் சிருஷ்டித்து ஆளுந்தன்மை வல்லமையுள்ள அல்லாதத்த ஆலாவுக்குத் தான் உடையதன்றி, மற்ற யாருக்குமில்லை ; எதற்குமில்லை. அப்படியிருக்க, அந்தத்தன்மை கல்லாதி உருவங்களான உங்களுக்கு ஏது ! சம்மாகிடந்த எங்களைக் கொணர்ந்து தலையும், காலும், கையும், கண்ணும், மூக்கும், காதும் வைத்து உருவாக்கி, நட்டிவைத்து, பூவைச்சொரிந்து, தீப தூபமிட்டு, வீணில் தண்டஞ் சமர்ப்பித்து ‘சுவாமீ!’ என்று கைகுவித்துக் குப்புறவிழுகிறார்கள். எங்களால் ஆவதென்ன? எங்களுக்கு இவர்கள் செய்துவைத்த பொறிகளில் புலன்கள் உண்டா? இல்லை! அப்படி வணங்கும் இவர்களைக் கவனித் தால், எங்களைப்போத்த கல்லும், மண்ணும் போலவே காணப்படுகிறார்கள். எஜமானே, இது இருக்கட்டும். இன்னொருதுயரம் எங்களுக்கு என்றைக்கும் தீராத் துயரமாயிருக்கின்றது. அதாவது :—காட்டிலே, மலையிலே, எங்கள் பாட்டில் நாங்கள் கிடக்க இவர்கள் தூக்கிவந்து எங்களைப் பண்ணாதகோலம் பண்ணிவைத்து வீணுக்கு மாரடித் தாற்போல வணங்கிப் பாவிகளாவதோடு, எங்களையும் பாவக்கட்டிகளாக்கி விடுகின்றார்கள். நாளைக்கு அல்லாதத்த ஆலா இதைப்பற்றி எங்களைக் கேள்விகேட்டால், நாங்கள் என்ன மறுமொழி சொல்வோம்! நரகத்திற்கு நீங்கள்

பயப்படுங்கள் ! அது மகாகொடியது. அல்லாதது அல்லாத வஸ்துக்களைத் தொழுகிற வழிகேடர்களை அவர்கள் பின்பற்றித் தொழுத உருவங்களுடன் சேர்த்து அந்த நரகத்தில் விற்காகப்போட்டு எரிக்கப்படும்' என்று வேதம் சொல்லுகின்றதே. ஆகையால், இவர்களோடு நாங்களுமல்லவா நரகத்திற் கிடந்து பற்றியெறிவோம் ! இதை யெண்ணி யெண்ணித்தான் நாங்கள் தூயரப்படுகின்றோம். உலகத்தைத் துறந்த பெரியோர்கள் மிதித்து நடக்க அதனால் நற்பேறு பெற்றுக்கொண்டு தூரந்தொலையிற்கிடந்த எங்களைக் கொண்டுவந்து, இனித் தாங்கள்போகிற நரகத்திற் குத் துணை சேர்த்து வைத்திருக்கும் கருமசண்டாளர்கள் இதோ இன்னும் எங்கள் பக்கத்தில் நிற்கின்றார்கள். இனிமேலும் தாங்கள் அநுபவிக்கப்போகிற யாதனைக்குப் பங்கு சேர்த்துவைக்கும் கெடுமதியுடைய இவர்கள் கையில் நாங்கள் இருந்து கெட்டுப்போகாமல் தேவரீர் விலக்கி, எங்களுக்கு நற்பேறுண்டாக்கும்படி தங்கள் திருவடிகளை மன்றாடுகின்றோம்'' என்று இவ்வாறு சொல்லின. அவ்விக்கிரகங்கள் இப்படிச் சொல்லும்போது, அவற்றின் கண்களிலிருந்து தாரைதாரையாய்த் தண்ணீர் பெருகி ஓடிற்று. இவ்விதம் தங்கள் தெய்வங்கள் அஞ்சியபுது முறைப்பாடு செய்ததை அரசனும், மற்றவர்களும் கண்டு பிரமித்தார்கள். கால்காலமும் பூசைசெய்து வணங்கின நம்மிடத்தில் ஒரு போதும் வாய் திறந்துபேசாத இந்தத்தெய்வங்கள், இப்போது இம்மகாத்துமாவுக்குமுன் அஞ்சிநின்று முறையிடுவது வெகு புதுமை ! இவற்றின் சொற்களெல்லாம் உண்மையேயென்று எல்லாரும் திகில் கொண்டார்கள்.

பிறகு, அரசன் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களின் திருவடிகளில் நெடுஞ்சாண்கிடையாக விழுந்து எழுந்துநின்று : ஐஐமானவர்களே, எங்களுக்கு நேர்வழிகாட்டுங்கள் என்று

கெஞ்சினான். உடனே ஆண்டவரவர்கள் அரசன்முதல் எல்லாருக்கும் கலிமாவைச் சொல்லிக்கொடுத்து, எல்லாரையும் இஸ்லாமிலாக்கினார்கள். எல்லாரும் ஆண்டவரவர்களின் கையைப்பிடித்து ஈமான் கொண்டு இஸ்லாமானார்கள்.

தர்னாச்சரியிலுள்ள புத்தமதத்தரான பிரமாக்காபிர்கள் அனைவரும் முஸ்லிம்களானபின் ஆண்டவரவர்கள் அவர்களுக்கு மார்க்கத்து விதிவிலக்குகளையும், சட்டதிட்டங்களையும் ஒழுங்காகக் கற்பித்தார்கள். பின்பு அவ்வூரிலுள்ள கோயில்களையெல்லாம் இடித்துவிட்டு, பள்ளிவாசல்களாகக் கட்டும்படி கட்டளை பண்ணினார்கள். அக்கட்டளைப்பிரகாரம் அதிசேக்கிரத்தில் அவ்வூர்க் கோயில்களெல்லாம் இடியுண்டு பள்ளிவாசல்களாகக் கட்டப்பட்டன. பின்பு ஆண்டவரவர்கள் ஒவ்வொரு பள்ளியில் ஒவ்வொருநாளாகப் போயிருந்து, ஜனங்களுக்கு வேத விதிவிலக்குகளை யெடுத்துக்காட்டி, மார்க்கப்பிரசங்கஞ்செய்துவந்தார்கள். இப்படி அவ்வூராரைத் தேற்றிக்கொண்டு பலநாள் வரையும் அங்கேயிருந்தார்கள். அவ்வூரார் ஆண்டவரவர்களுக்கு அதிகமாக வழிபட்டு, ஒழுகி நடந்தார்கள்.

ஒருநாள் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் தங்கள் சமூகத்தில் வந்திருக்கும் அரசர் முதலானவர்களைப்பார்த்து : நான் குடியிருக்கும் இடத்திற்குப் போகவேண்டும். நீங்கள் எல்லாரும் அல்லாத்தஆலாவுக்குப் பயந்து நடந்துகொள்ளுங்கள். அவள் உங்கள் ஈமானைத் தரிபடுத்தி வைப்பான் என்று சொன்னார்கள்.

நான் பிரயாணப்படவேண்டுமென்று ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் சொன்ன சொல்லைக் கேட்டமாத் திரத்தில் அவர்கள் எல்லாரும் மனங்கலங்கி, முகம்வாடி : எஜமானவர்களே, நரகத்திற் கிடந்து உழல இருந்த எங்களை அங்கே போகாதபடி காத்து, சுவர்க்கத்திற்கு வழிகாட்டின

தேவரீர் தாங்கள்; எங்களை விட்டுவிட்டுபோகக் காரணம் என்னவந்தது? நாங்கள் ஏதும் குறைகுற்றங்களைச் செய்து விட்டோமோ! அப்படியிருந்தாலும் தாங்கள் மன்னித் தருளவேண்டும் என்றார்கள். ஆண்டவரவர்கள் அவர்களைப் பார்த்து : அப்படியில்லை. அல்லாதுத்தஆலாவுடைய நாட்டம் நான் இங்கேயே தரிபட்டிருக்க வேண்டு மென்பது அல்ல. அவன் நாட்டப்படியே நான் போகப்போகின்றேன் என்று சொன்னார்கள். இதைக்கேட்டு அவ்வூரார் பின்னும் : எஜமானவர்களே, தாங்கள் காலகாலமும் இங்கேயே தரிபட்டிருக்க வேண்டுமென்றும், நாங்கள் எல்லாரும் தங்கள் திருவடிக்கு ஊழியஞ்செய்துவர வேண்டுமென்றும், இனித் தங்கள் கபுறடிக்கு நாங்கள் தலைமுறை தலைமுறைபாகத் தொண்டு செய்து வரவேண்டுமென்றும் ஆசைவைத்துக் கொண்டிருக்கின்றோம். அப்படியிருக்க, எங்கள் பேராசை வீணாகத் தாங்கள் எங்களை விட்டுப்போய், நாங்கள் அதுபவிக்கப் பிரியப்படும் லாபத்தையாருக்குக் கொடுக்கப் போகின்றீர்கள்! அதை தாங்களே அதுபவிக்கும்படி எங்களைக் காப்பாற்றுங்கள் என்று அழுதார்கள்.

பின் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் எவ்வளவு மறுத்துச் சொல்லியும் அவர்கள் கேட்கவில்லை. அவர்களுக்கு இருக்கும் அன்பினாலும், ஆசையாலும், எங்கள் ஊரிலேயே தாங்கள் இருக்கவேண்டும் என்று ஒரே பிடியாகச் சாதித் தார்கள். அதன்மேல் ஆண்டவரவர்கள் ஒன்றும் பேசாமல் அவர்களுக்கு ஆகவேண்டியவைகளை ஆக்கிக்கொண்டு, சிலநாள்வரையும் அங்கிருந்தார்கள்.

சிலநாள் சென்றபிற்பாடு, ஒருநாள் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் அவ்வூர் அரசர் முதலானவர்களை யழைத்து: நான் இன்னதினத்தில் உபாத்தாய்விடுவேன். நீங்கள் என்னைக் குளிப்பாட்டிக் கபனிட்டு, இன்ன இடத்தில் அடக்

குங்கள் என்று கட்டளை பண்ணினார்கள். இதைக்கேட்டு அவர்கள் மனம் வாடிச் சலக்கம்பிடித்திருந்தார்கள். ஆண்டவரவர்கள் அவர்களுக்கு உபதேசங்கள் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார்கள். பின்பு ஆண்டவரவர்கள் உபாத்தாசும் கொண்டு குறிப்பிட்ட தினம் வந்தது.

குறித்த நாள் வந்தபோது ஆண்டவரவர்கள் அவ்வூர் அரசர் முதலானவர்களுக்குச் சொல்லவேண்டிய கடமைகளைச் சொல்லிவிட்டு, உபாத்தாய் விட்டார்கள். இது விநோதமரணம் என்று அவ்வூரார் அறியவில்லை. உண்மையாகவே ஆண்டவரவர்கள் உபாத்தாய்விட்டார்கள் என்று அரசர்முதல் பிரசைகள் அனைவரும் கூடி, மிகவுந் துக்கமுற்று, பின் ஆண்டவரவர்களை ஒழுங்கின்படி குறிப்பாட்டிக் கபனிட்டுக் குறித்த தானத்தில் அடக்கஞ் செய்து விட்டு, எல்லாரும் துக்கமுடையவர்களாய் இருந்தார்கள்.

ஆன்மாவைப் போலாதல், மகத்துவமாதல், உட்கண்டிப்பின்றிக் கண்டிப்பானவைகளை ஊடுருவிப்போதல், இலகுத்துவ மாதல், வேண்டியதை யடைதல், நிறையுள்ளோராதல், ஆட்சியுள்ளோராதல், எல்லாந் தம் வசமாக்க வல்லமை பெறுதலாகிய இவ் வெட்டுச்சித்தியாதிப் பலவிதச் சாதனங்களெல்லாம் கைவசமுள்ள ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் அன்றிரவே கபுறிவருந்து புறப்பட்டு, பிறர் அறியாவண்ணம் கடலைக் கடந்து, ஆச்சரியகரமாக இக்கரைசேர்ந்து, முதுபக்கில் வந்து தங்கி என்றும் போல வீற்றிருந்தார்கள்.

தர்னாச்சரியார் இதை அறிந்தவர்களல்ல. உடனே ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களை அடக்கினதானத்தில் பல மண்டபங்களையுடைய அலங்காரமான பள்ளி யொன்று கட்டி, அநேக திரவியங்களைச் செலவிட்டு அதனைச் சிங்காரித்து, கொண்டாடத் தலைப்பட்டார்கள். வருஷந்

தோறும் பாரிய கந்தூரி யென்னும் திருவிழாவும் நடத்தத் தொடங்கினார்கள்.

[அப்படியே இந்நாள்வரையும் செய்துவருகின்றார்கள். அவர்கள் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் அங்கேதான் அடங்கியிருக்கின்றார்களென்று இன்னும் முழு நம்பிக்கையுடனேயே இருந்துவருகின்றார்கள். ஆண்டவரவர்கள் நாகூரில் அடங்கியிருக்கின்றார்கள் என்பதில் அவர்களுக்கு நம்பிக்கையில்லை. அப்படிச்சொல்லுகிறவர்கள் மீது அவர்களுக்கு மனஸ்தாபமுண்டாகிறதுவழக்கம். அங்கேயும் அவர்கள் நாட்டப்படி காரணங்கள் நிகழ்ந்துகொண்டிருக்கின்றன.]

லிக்கிரகங்கள் பேசினது முற்றிற்று.

கூ0-ம் அத்தியாயம்.

திருமணஞ் செப்தித்தது.

[இவ் வத்தியாயம் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் தங்கள் மகனாகிய சையிது முகம்மதுபுகுபு சாகிபவர்களுக்கு விவாகஞ் செய்வரலாற்றைச் சொல்லுகின்றது.]

ஹலறத்து மீருன்சல்தான் ஷாகுல்ஹீது கன்ஜஸவாய் பாத்துஷா சாகிபு ஆண்டவரவர்கள் தர்னாச்சரியிலிருந்து ஆச்சரியகரமாக வந்து முதுபக்கில் வாசஞ்செய்து கொண்டிருக்கும் போது, மேலைநாகூர் சையிது துவாஜாமதுது மவர்கள் ஒருநாள் தங்கள் மனதில் ஹலறத்து சையிது அப்துல்காதிர் ஷாகுல்ஹீது ஆண்டவரவர்கள் தங்கள் புத்திரருக்கு நமது புத்திரியை மணமுடித்துக்கொள்வதாகச் சொல்லி நம்மை யதாப்பினார்களே! இப்போது அதிக நாளாயும் அதைப்பற்றி ஒன்றும் தெரிவிக்காமலிருக்கின்றார்களே! அதென்ன காரணம்! என்று ஆலோசித்து, தங்கள் பந்துக்களில் சிலரும், அருமை மகளாரும் கூட வரப் புறப்பட்டு முதுபக்குக்கு வந்து, ஆண்டவரவர்களின் திருவடிகளைப் போற்றி புகழ்ந்து:

எஜமானவர்களே, பெரியோரைப் பேணாதவர்கள் பெரும் பெரும் விபத்துகளுக்கு ஆளாவார்கள் என்பதை அடியேன் என்னிற் கண்டுகொண்டேன். என் மூத்த மகனும், இரண்டு கப்பல்களும் போனதுந்தவிர, இன்னும் மிச்சஞ் சொச்சமாயிருந்த என் ஆஸ்திகளும் நாட்குநாள் அருகிக் கொண்டு வருகின்றன. அதனால், நான் மிகவும் பயப்படுகின்றேன். தாங்கள் தயவுசெய்து என் புத்திரியைத் தங்கள் புத்திரருக்கு விவாகஞ் செய்வித்துவிடுங்கள் என்று மன்றாடிச் சொன்னார்கள்.

இச்சொல்லைக் கேட்டு ஆண்டவரவர்கள் துவாஜாமதூ மவர்களைப் பார்த்து : நல்லது ; இன்னநாளில் விவாகஞ் செய்விக்கலாம். நீங்கள் போய், உங்கள் மாளிகையையே விவாகத்திற்காக அலங்கரிப்புகள் என்று கட்டளைபண்ணி, ஒரு சுபதினத்தையும் குறிப்பிட்டு அனுப்பினார்கள். உடனே துவாஜாமதூ மவர்கள் ஆரந்தபரவச மடைந்து, ஆண்டவரவர்களிடம் உத்தரவு பெற்றுக்கொண்டு மேலை நாகூருக்கு வந்து, தங்கள் பந்துமித்திரர்கள் முதலான எல்லாருக்குந் தெரிவித்து, தங்கள் மாளிகையையும், எல்லாத் தெருக்களையும் அலங்கரிக்கச் சொன்னார்கள்.

சையிது துவாஜாமதூ மவர்களின் மனைவாசலில் சிங்காரமான பெரும்பந்தல் போடப்பட்டது. மற்ற வீதிகளையும், ஒவ்வொருமனைகளையும் அலங்கரித்தார்கள். இன்னார் மகனாருக்கும், இன்னார் மகனுக்கும், இன்ன தினத்தில் விவாகமாகிறபடியால், விருந்துண்ணல் முதலான சர்வசம்பிரமங்களுக்கும் வரவேண்டும் என்று, பக்கத்திலுள்ள நாகபட்டணம், பார்ப்பாரூர், சுற்று நாடு முதலியவைகளிலுள்ள உலமாக்கள், மஷாயிகுகள், பிரபுக்கள் வர்த்தகர்கள் எல்லாருக்கும் திருமணவறிக்கை செய்யப்பட்டது. அவ்வாறே எல்லாரும் மேலைநாகூரில் வந்து கூடினார்கள்.

விவாக நாளன்று அறுசுவைப் பதார்த்தங்களுடன் பெரும் விருந்து கொடுக்கப்பட்டது. அன்று மாலையான போது ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் தங்கள் மகனார் ஹலறத்து சையிது முகம்மது புகுபு சாகிபவர்களை மஞ்சன மாட்டி, சர்வந்து முதலிய ஆடைகள் அணிவித்து, நானூற்று நான்கு தபோதனர் புடைசூழ, தக்பீறு, தஸ்பீது, தஹ்லீலு, தஹ்மீது, ஸலவாந்துகள் முழங்க அழைத்துக் கொண்டு மேலைநாகூருக்கு வந்தார்கள். மேலைநாகூராரும் பெருந் திரளாய்க் கூடிவந்து எதிர்கொண்டு, துவாஜாமதூமவர்களின் மாளிகைக்கு அழைத்துப்போனார்கள்.

அந்தமாளிகை வெகுவாக அலங்கரிக்கப்பட்டு, அங்கே அவரவர்களுக்குத் தக்கபடி ஆசனங்களும், விரிப்புகளும் தயார்செய்திருந்தன. தகுந்த கனவான்கள் இடமற நெருங்கி யிருந்தார்கள். மணவாளருக்கு இட்ட ஆசனத்தில் மண வாளர் இருக்க, மற்றவர்கள் தராதரப்படி புடைசூழந் திருந்தார்கள். அன்றிரா மேலைநாகூரார் அதிக ஆனந்தங் கொண்டாடினார்கள். ஊர்முழுதும் சந்தோஷ கோஷ்ட மாகவே யிருந்தது.

பின்பு, ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களும், சையிது துவா ஜாமதூமவர்களும் கலந்துபேசி, மஹர் முதலான பொருத் தனைகள் அனைத்தும் பண்ணிக்கொண்டு, தீனுல்லிஸ்லாமின் நியதிப்படி சுபமுகூர்த்தத்தில், சையிது முகம்மதுபுகுபு சாகிபவர்களுக்கும், சையிதத்து சுல்தான்பீவி அவர்களுக்கும் * நிகாகு முடித்தார்கள். விவாகம் நிறைவேறின

* நிகாகு மேலைவாஞ்சூரில் நடந்ததென்றும், துவாஜாமதூமம் கப்பலேறி அச்சைத்தீவுக்குப் போய் மௌத்தாய் விட்ட பிறகு அவர்கள் மனைவியே மகளாரைக்கூட்டி வந்து ஆண்டவரவர்களிடம் விட்டுக் கெஞ்சி அழுததால்தான் விவாக முடிந்ததென்றும் ஒரு கிரந்தம் சொல்லுகின்றது.

பின், அப்போதே ஒலிமா என்னும் விவாக விருந்து கொடுக்கப்பட்டது.

பின்பு, மணவாளியாகிய கஸ்தூர்பீவி யவர்களுக்குச் செய்யவேண்டிய ஒழுங்குகள் செய்யப்பட்டன. ஆடையாபரணாதிகளால் அலங்கரித்து முடிந்தபின், அன்று பின்னிரவிலேயே ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் தங்கள் மகனார் சையிது முகம்மதுயுகபுசாகிபவர்களையும், மருமகளார் கஸ்தூர்பீவி யவர்களையும் மேலைநாகூரிலிருந்து அழைத்துக் கொண்டு, முதுபக்குவந்து, கையளித்துவிட்டு, இருவரையும் முதுபக்கிலேயே குடியிருத்தினார்கள். இருவரும் மங்களகரத்துடன் வாழ்ந்திருந்தார்கள்.

திருமணஞ் செய்வித்தது முற்றிற்று.

கூக-ம் அத்தியாயம்.

மதுபான கண்டனம்.

[இவ் வத்தியாயம் மதுபானஞ் செய்த ஒரு பகீரை ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் கண்டித்த வரலாற்றைச் சொல்லுகின்றது.]

ஹலறத்து சையிது அப்துல்காதிர் ஷாகுல்ஹமீது பாத்துஷாசாகிபு ஆண்டவரவர்கள் தங்கள் அருமை மகனாரும், மருமகளாரும் சப சோபனத்துடன் முதுபக்கில் வாழ, அதனால் களிகூர்ந்தவர்களா யிருக்குங்காலத்தில், ஒருநாள் பகீர்களில் சிலர்வந்து : எஜமானவர்களே, நமது பகீர்களில் இன்னார் கள்ளுக்குடிக்கின்றார் என்றார்கள். உடனே ஆண்டவரவர்கள் அவரை அழைத்துவரச்சொல்லி, அவரைப்பார்த்து : நீர் ஏன் கள்ளுக்குடிக்கின்றீர் ? என்று கேட்டார்கள். அதற்கு அவர் : நான் ஒருபோதும் குடிக்கவில்லை என்று மறுத்து விடைகூறினார். அப்போது சாஷிகாரர்கள் : இவர் குடிக்கின்றார் என்றே உறுதி கூறினார்கள். ஆண்டவரவர்கள் அவரைப் பார்த்து : நீர்

கள்ளுக்குடிக்காதீர் ; அது மகாபாவம். அல்லாதந்த ஆலாவினால் விலக்கப்பட்ட கருமங்களில் அது பிரதானமானது. ஹரமானகாரியம் வழிகெடுக்கும் என்று சொல்லிவிட்டு, மற்றவர்களைப்பார்த்து : இவர் இனிக் கள்ளுக்குடித்தால், கையுமெய்யுமாகப் பிடித்துக்கொண்டு வாருங்கள் என்று கட்டளைபண்ணி அதுப்பிணர்கள்.

சிலநாள் சென்றபின், ஒருநாள் அந்தபகீர் பின்னும் கள்ளுக்குடித்தார். அதைக் கணவைத்துப் பார்த்திருந்த சிலர் அவரைச் சீசாவுங்கையுமாகப் பிடித்துக்கொணர்ந்து, ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் சமுகத்தில் விட்டார்கள். அப்போது ஆண்டவரவர்களுக்குக் கோபம் பிறந்து, அவரைப் பார்த்து : ஏ, பாவீ ! உன்னைநான் கண்டித்தபின்னும் கள்ளுக்குடித்தாயா ? இதென்ன முறைகேடு ! என்று கடிந்து கேட்டார்கள். அதற்கு அந்தபகீர் : எஜமானவர்களே, நான் கள்ளுக் குடிக்கவில்லை ; தாகசாந்திக்காகப் பால் குடித்தேன். என்மேல் பொறாமைகொண்ட இவர்கள் கள்ளுக்குடித்தேனென்று குற்றஞ் சாட்டுகின்றார்கள் என்று சொல்லி, அந்தச் சீசாவைவாங்கிக் கவிழ்த்திக் காட்டினார். அதிலிருந்து பால்தான் சொட்டுச் சொட்டென்று விழுந்தது.

அந்தபகீர் கள்ளைக் குடித்துவிட்டு அகப்பட்டுக் கொண்டு, அதனைப் பாலாக மாற்றிக்காட்டிச் சாதிக்கவே ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களுக்குப் பின்னும் கோபம் அதிகரித்து, பெற்றதாயிடத்திலும் கற்றவித்தையைக் காட்டுகின்றாயா ? என்று ஒரு சிறுவனையழைத்து நாலுபேர் அறிய அந்தச் சீசாவில் மூத்திரம் பெய்யச் சொன்னார்கள். அவன் பெய்தவுடன் அந்த மூத்திரம் பாலாகி, சீசாவில் நுங்கு நுரையுடன் நிரம்பியிருந்தது. ஆண்டவரவர்கள் அந்த பகீரைப்பார்த்து : ஏ, பாவீ ! இதுவும் பால்தானே ? இதையும் குடி என்றார்கள். அதைக்கண்ட உடனே அந்த

பகீர் தட்டுக்கெட்டுத் தடுமாறி, ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களின் திருவடிகளில் விழுந்து : எஜமானவர்களே, அடியேன் குற்றஞ் செய்துவிட்டேன். மன்னிப்பது தங்கள் கடன். ரக்ஷியுங்கள் என்று அழுது மன்றாடினார். ஆண்டவரவர்கள் அவரை, செய்தகுற்றத்திற்காக நேளபா செய்யச்சொல்லி, பின்னும் பல அறிவுகளையும் புகட்டிக் கண்டித்துப் போகச்சொன்னார்கள்.

மதுபானகண்டனம் முற்றிற்று.

கூஉ - ம் அத்தியாயம்.

ஸ்தனங்களை மீட்டினது.

[இவ் வத்தியாயம் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் ஒரு ஸ்திரீக்கு அமிழ்ந்தின ஸ்தனங்களை மீட்டின வரலாற்றைச் சொல்லுகின்றது.]

ஹலறத்து சையிது ஷாநுல்ஹமீது பாத்துஷா கன்ஜஸவாய் ஆண்டவரவர்கள் ஒருநாள் அஸறு நேரம் முதபக்கிலிருந்து புறப்பட்டு, மேலைநாகூரிலுள்ள ஒரு குளக்கரையிற் போய்த் தொழுதுமுடித்து ஒருபக்கத்தி லுட்கார்ந்து ஓதிக்கொண்டிருந்தார்கள். அக்குளக்கரை பலரும்வந்து நீர் மொண்டுகொண்டு போகும் இடமாயிருந்தது. அங்கே ஆண்டவரவர்கள் உட்கார்ந்திருக்கும் போது, பாலிய முள்ள ஒரு தமிழ்ப்பெண் இடுப்பில் குடத்தை வைத்துக் கொண்டு அங்கே வந்து குடத்தைத் துறையில் வைத்து விட்டு, தான் உடுத்தியிருந்த புடவையைக் களைந்து ஒரு தலைப்பையிடுப்பிற் சுற்றிக்கொண்டு, மற்றொரு தலைப்பை நீரில் தோய்த்துப் படியில் அடித்தாள் ; அப்புடவையிலுள்ள நீர்த்துளி யொன்று ஆண்டவரவர்களுக்கு முன் தெறித்து வந்து விழுந்தது. அப்போது ஆண்டவரவர்கள் அவளை ஏறிட்டுப் பார்த்தார்கள்.

ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் பார்க்கும்போது புடவை துண்வத்துக்கொண்டிருந்த அந்தப்பெண்ணின் அழகிய இரண்டுஸ்தனங்களும் மறைவின்றி வெளியில் தெரிந்து கொண்டிருந்தன. அவர்களின் திருக்கண் நோக்கம் திடீரென்று அந்தஸ்தனங்களின் மேல் விழுந்தபோது, அவ்விருஸ்தனங்களும் அப்பார்வைக்கு முன் இராமல் உள்ளேயமிழ்ந்திக் காணாதபடி மறைந்துபோயின. ஆண்டவரவர்கள் சட்டென்று சிரசைக் கவிழ்த்துக்கொண்டிருந்துவிட்டார்கள்.

ஸ்தனங்கள் காணாமற்போன அசுனையை அவள் அறியவில்லை. தன் புடவையைத் துவைத்துக்கொண்டு குளித்து, நீர்மொண்டு கொண்டு வீட்டுக்குப்போனாள். அப்போது அவள் பிள்ளை பால்கேட்டு அழுதது. விரைவாய் வேறு புடவையை யுடுத்திக்கொண்டு, பிள்ளையைத்தாக்கி நெஞ்சோடணைத்து மார்ப்புடவையை நீக்கினாள்; அங்கே ஒன்று மின்றி, வெறுந்தடமா யிருந்தது. முலையின் குறியில்லாம லிருக்கவே ஏக்கங்கொண்டு பயந்து அழுது, தன் தாயைக் கூப்பிட்டுக் காட்டினாள்; அவளுக்கும் அச்சமும் ஆச்சரியமும் அதிகரித்தன.

சற்றுநேரத்திற்குமுன் பொற்குடம் போலப் பருத்துத் திரண்டு, பளபளத்துக் கைக்கு அடங்காததாய் விம்மி யிருந்த கனதனமிரண்டும் காணாற் போய்விட்டால், கண்டவர் கேட்டவர்களுக்கு எவ்வளவு புதுமையும், பயங்கரமுமாயிருக்கும்! தாயும், மகளும் ஒவென்று அல்லறவே, அக்கம் பக்கத்திலுள்ளார் வந்துகூடினார்கள். பிள்ளையும் பாலுக்காகக் கிடந்து கதறிற்று.

பின்பு, தாய் மகளைப்பார்த்து: மகளே, இருந்த முலைகள் போனவழி தெரியவில்லை. நீ குளத்திற்குப் போனாயே, அங்கே ஏதும் நடந்ததுண்டா சொல்? என்று கேட்டாள்.

அதற்கு மகள் : அம்மா ! நான் ஒன்றையும் அறியேன். குளக்கரையிற்போய்ப் புடவைதுவைத்துக் குளித்துக் கொண்டிருக்கும்போது, இப்போது இங்கே வந்திருக்கின்றார்களே இஸ்லாமான பெரியோர்கள், அவர்கள் அங்கே உட்கார்ந்திருந்தார்கள். இதுவன்றி, அங்கே வேறொன்றும் நடக்கவில்லை என்று மறுமொழி சொன்னாள்.

இதைக்கேட்ட அவள்தாய் சரிதான் ; அவர்களாலே தான் இவைகள் காணாமற்போயிருக்கவேண்டுமென்று எண்ணி, மகளையழைத்துக்கொண்டு அதிசீக்கிரமாகக் குளத்திக்குவந்தாள் ; அப்போதும் ஆண்டவரவர்கள் அங்கே ஓதிக்கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தார்கள். ஆண்டவரவர்களைக் கண்டவுடன் அப்பெண்ணின்தாய் வந்து சமூகத்தில் நெடுஞ்சாண் கிடையாய் விழுந்து : எஜமானவர்களே, உலக விஷயங்களில் தாங்கள் அறியாதது ஒன்றில்லை, ஸ்திரீகளுக்கு ஸ்தனங்கள் பிரதானம். ஸ்தனமில்லாதவளை ஸ்திரீ என்று வாய்நிறையச் சொல்லமுடியாது. அதைப்பற்றிய நியாயங்கள் எம்மட்டோ தாங்கள் அறிவீர்கள். இப்போது என் மகள் அதிபாலியள். அவளுக்குப் பிள்ளையுண்டு. அவளுக்கிருந்த ஸ்தனங்கள் இரண்டும் இப்போது இங்கே வந்த விடத்திற் காணாமற்போயின. பிள்ளையோ பாலுக்கு அழுகின்றது. தேவரீர் மனதிரங்கி, அவளுக்குரிய இரு ஸ்தனங்களும் முன்போலாகக் கிருபைசெய்யவேண்டும் என்று அழுது கெஞ்சினாள்.

தாய் குப்புறக்கிடந்து புலம்பி அழுவதையும், மகள் பக்கத்தில் முகம்வாடி நிற்பதையும், அவள் இடுப்பில் இடுக்கினபிள்ளையை வீரிட்டு அழுவதையும், தொடர்ந்து வந்தோர்பலர் பின்னே கூடிநிற்பதையும் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் ஏறிட்டுப்பார்த்து, பின் அக்குமரியைக் கூப்பிட்டு : ஏ ! நீ வெட்கமற்று அவற்றைப் பிறர்காண விட்டிருந்தபடியால், என்பார்வை அவற்றின்மீது அகஸ்.

மாத்தாய்விழநேரிட்டது. அவற்றை என்கண் கண்டபோது எனக்குண்டான அருவருப்பினாலேதான் உடனே அவை அமிழ்ந்திவிட்டன. இப்போது நீ அஞ்சாதே ; அவை முன்போல உண்டாகும் என்று சொல்லிவிட்டு, தங்கள் சிறப்பான இரண்டுகைகளையும் ஆகாயத்தில் ஏந்தி : யா அல்லா, என்பார்வையால் மறைந்த இவளுடைய ஸ்தனங்களை முன்போல ஆக்கியருள் என்று அல்லாத்தந்தாலா இடம் துஆ இரந்தார்கள். இப்படியிருக்கும் போதே, அவள் மார்ப்புடவைக்குள் முன்னிருந்தபடியே இரண்டு ஸ்தனங்களும் புடைத்து விம்மி, சுரந்துகட்டின பாலுடன் குலுங்கி நின்றன. பின்பு ஆண்டவரவர்கள் அவளைப் போகும்படி உத்தரவு செய்தார்கள். உடனே தாயும், மகளும் ஆண்டவரவர்களின் திருவடிகளைப் போற்றிப் புகழ்ந்து தங்கள் வீட்டுக்குப் போனார்கள். ஆண்டவரவர்களும் அங்கிருந்து முதுபக்குக்கு வந்தார்கள்.

ஸ்தனங்களை மீட்டினது முற்றிற்று.

௯௩ - ம் அத்தியாயம்.

பாரிற் பொறுத்த கப்பலை மீட்டினது.

[இவ் வத்தியாயம் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் கற்பாரிற் பொறுத்துப்போன கப்பலொன்றைத் தள்ளி மீட்டிவிட்ட பரலாற்றைச் சொல்லுகின்றது.]

ஹலறத்து மீறான்சுல்தான் சையிது அப்துல்காதிர் நாகுல்ஹமீது ஆண்டவரவர்கள் ஒருநாள் தங்கள் அருமக்குமாரர் முதலான சிலருக்கு அறிவுசொல்லிக்கொண்டிருந்தார்கள். அப்படியிருக்கும்போதே திடீரென்று மூன்று பின்புறத்திற்போய் நின்று, சற்றுநேரத்தில் ரும்பிவந்தார்கள், வரும்போது அவர்களின் இடதுகைச்

பாரிற் பொறுத்த கப்பலை மீட்டினது. நகூந்

சட்டை நீரில் நனைந்து ஈரமாயிருந்தது. அதைக்கண்ட ஷடன் மகனார் முதலானவர்கள்: இது ஏன் நனைந்திருக்கிறது? என்று கேட்டார்கள். அதற்கு ஆண்டவரவர்கள்: இதன் சிவரம் உங்களுக்குப் பிந்தித்தெரியும் என்று விடை சொல்லிவிட்டு, தங்கள் பராக்கில் இருந்தார்கள்.

சிலநாட்களின் பிறகு நாகபட்டணத் துறையில் ஒரு கப்பல் ஓடிவந்து, நங்கூரம் பாய்ச்சி, அதிலுள்ள சிலர் இறங்கி, அவர்கள் தலைகளில் சில காணிக்கைப்பொருள் களைச் சமந்துகொண்டு ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களிருக்கும் முதுபக்குக்கு வந்து, அப்பொருள்களை ஆண்டவரவர்களின் திருவடிகளில்வைத்துப் பணிந்து, கைகட்டி நின்று: எஜமானவர்களே, நடுக்கடலில் மாண்டுபோகாமல் எங்களைக் காப்பாற்றின தங்கள் திருவடிகளுக்கு இந்த அற்பப் பொருள்களை நாங்கள் காணிக்கையாகச் சமர்ப்பித்தோம். தாங்கள் ஏற்றருளவேண்டும் என்று சொல்லிப் பிரார்த்தித் தார்கள். அப்போது ஆண்டவரவர்கள் அப்பொருள்களை ஏற்றுக்கொண்டார்கள்.

ஹலறத்து சையிது முகம்மதுபுகபுசாகிபு முதலான சிலர் அந்தக் கப்பலாட்களைப் பார்த்து இந்தக் காணிக் கையை நீங்கள் எதற்காகக் கொணர்ந்தீர்கள்? நடந்த காரியம் என்ன? என்று கேட்டார்கள். அவர்கள்: எங்கள் கப்பல் நடுக்கடலில் ஓடிவரும்போது, ஒருநாள் திடீரென்று ஒரு பாரில் பொறுத்துக்கொண்டது. அதைக் கண்ட நாங்கள் தட்டுக்கெட்டுத் தடுமாறி, இந்த நடுச்சமுத்திரத்தில் நீருட்கிடக்கும் பாரிற்பொறுத்த கப்பல் சிதைந்து போனாலும், அல்லது, பெயராதிருந்தாலும் நாங்கள் என்ன செய்வோமென்று ஏங்கிப் பரிதவித்து, இனி மீட்சியில்லை ஆனாலும் தற்காலம் தென்னிந்திய கீழ்க்கரையில் பேர்போக வாசஞ்செய்யும் மகத்துமாவாகிய மீறூங்காகிபு ஆண்டவரவர்

களுக்கு ஒரு பிரார்த்தனை பண்ணிக்கொள்வோம் என்று தீர்மானித்து “ஆண்டவரே, எங்களை இந்தச் சமுத்திராபத்தினின்று மீட்டி ரக்ஷிக்கவேண்டும்” என்று எல்லாரும் குலுயர்த்திச் சொல்லி, சில பொருட்களையும் காணிக்கை வைத்தோம். நாங்கள் இப்படிச் செய்த சில நிமிஷத்தில் எங்கள் உரு குலுங்கி அசைந்தது. இது என்ன அதிர்ச்சியென்று பறந்து விழுந்து உருவின் அடியை உற்றுப்பார்த்தோம். பொறுத்திருந்த உரு பெயர்ந்து ஓடிற்று. பாரிற் பொறுத்து நின்றுபோன கப்பல் எங்களால் ஒரு முயற்சியும் ஆகாதிருக்க, அதுதானே ஓடக்கண்ட எங்களுக்கு உண்டான ஆநந்தத்திற்கு அளவேது! இந்த எஜமானவர்கள் மீது எங்களுக்குண்டான ஆச்சரியம் கொஞ்சமல்ல. சில தினத்திற்குள் சிந்தாயாத்திரையாக நாங்கள் ஓடிவந்து, நாகபட்டணத் துறையில் நங்கூரமிட்டோம். உயிருதவி செய்த எஜமானவர்களுக்கு நேர்ந்த காணிக்கையைச் சமர்ப்பிக்கவேண்டிய நாங்கள் இங்கே வந்தோம் என்று சொன்னார்கள்.

இதைக்கேட்டு சையிது முகம்மதுகபு சாகிபவர்கள் முதலானவர்கள் ஆச்சரியப்பட்டு, சில தினங்களுக்குமுன் ஆண்டவரவர்கள் அறைக்குட் போனதும், சட்டைக்கை நனைந்திருந்ததும் இதனாலேதான். பொறுத்த கப்பலைக் கையினால் தள்ளிவிட்டிருக்கின்றார்கள் என்று அறிந்து கொண்டு, அதையும் அந்தக் கப்பலாட்களிடம் சொல்லிக் காட்டினார்கள். அவர்கள் கேட்டு ஆச்சரியமுற்று, விடைபெற்றுப் போனார்கள்.

பாரிற் பொறுத்தகப்பலை மீட்டினது முற்றிற்று.